37

O familie unită

Cecile Fox

COLECȚIA MARI ROMANE DE DRAGOSTE

ALCRIS

EDITURA

ALCRIS

COLECȚIA MARI ROMANE DE DRAGOSTE

Pentru a-l găsi pe fratele său Sam, Colleen Baker face apel la Gideon Graves, cel mai bun detectiv particular din oraș. Temându-se ca acesta din urmă să nu fie tentat de averea sa, îl minte asupra identității ei de moștenitoare. Dar Gideon nu va întârzia să descopere înșelătoria...

Sam Baker urmărit de poliție pentru o crimă pe care n-o comisese, și-a găsit refugiu în cele din urmă... în podul propriei case! Nimeni nu știa de prezența sa, nici măcar surorile lui... O întrebare îl chinuia: cum oare să recâștige încrederea Juliannei, soția sa, când o părăsise cu patru luni înainte?

Preț: 16 Lei

ISBN: 978-973-121-127-5

Titlu original (eng.): The Fugitive

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
FOX, CECILE
O familie uinită / Cecile Fox
Traducător: Cecilia Ionescu
București: Alcris, 2009.
ISBN 978-973-121-127-5
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ MARI ROMANE DE DRAGOSTE “

CECILE FOX

O familie unită

Continuarea acțiunii romanului "GEMENI ÎN DAR"

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Vă recomandăm din colecția

"Mari Romane de Dragoste":

25. DRAGOSTEA VIETII MELE – ***Marie Louise Fischer***

26. LIBERI SA NE IUBIM – ***Bethany Morse***

27. CUIBUL DE VIESPI – ***Judy Gill***

28. POVESTEA LUI OSCAR – ***Josephine Wallace***

29. CASA COPILARIEI – ***Christine De Rivoyre***

30. O MOSTENIRE NEASTEPTATA – ***Becca Slipper***

31. FASCINAȚIA VIENEI – ***Becca Slipper***

32. DILEMA LUI DAPHNE – ***Lynn Erickson***

33. CÂND NORII SE RISIPESC – ***Rosemary Aubert***

34. PRIMĂVARA SUFERINȚEI – ***Ally Pearson***

Capitolul 1

În trecut, Gideon Graves mai suferise mahmureli serioase, dar niciodată atât de severe ca cea din acea dimineață.

Un sunet de clopot se auzea neîncetat lângă tâmple și i se părea că niște ace îi înțepau creierul. La naiba, dar oare ce făcuse aseară? Își aminti vag că fusese la o nuntă. Da, asta era, pentru că se revedea sărutând o tânără femeie în rochie lungă, albă. Și își aminti de asemenea acel cocteil de tequila, de culoare roșie-aprins, din care se servise din abundență. Ei, fir-ar să fie..... își plătea scump excesele. În cazul în care ar mai fi putut dormi puțin, poate clopotele din cap ar fi tăcut?

Căută cu ochii deșteptătorul, dar nu-l văzu nicăieri. Cu siguranță, era vârât sub niște ambalaje uitate de pizza.... La naiba. Cât putea să fie ceasul? Privi în direcția hubloului și deduse că era devreme: doar o lumină slabă trecea prin geamul gros. În plus, clipocitul care lovea ambarcațiunea ușoară și o făcea să se legene

puțin, indica trecerea bărcilor de pescuit pe canal. Ori pescarii plecau în larg devreme.

Închise ochii. Dar știa din experiență că nu va reuși să adoarmă din nou. Mahmur sau nu, era dimineață. Așa că oftă resemnat și întinse mâna spre pachetul de țigări pus întotdeauna exact pe noptieră.

Nu găsi decât o pungă de bomboane de mentă. La naiba! Nu mai fuma de o săptămână și uitase. Furios și frustrat, ronțăi două bomboane, întrebându-se când va ceda oare acea durere care îi zvâcnea în tâmple. Și când va avea din nou de lucru.

Ultimul său contract fusese în urmă cu două săptămâni și de atunci, nimeni nu mai apelase la serviciile sale. Dar nu-și făcea griji: reputația excelentă îi va aduce numeroși clienți. Era suficient să aștepte cu răbdare să se prezinte o afacere.

Însă pentru moment, dispunea de tot timpul. Și mai bine să profite să rămână culcat până când capul nu va mai amenința că-i explodează! Mai mâncă o bomboană, apoi închise ochii și tresări. Tocmai se bătuse la ușă. Oh nu! Fără vizitatori la ora asta! Își vârî capul sub pernă și hotărî să rămână surd la bătăile în lemn. Dar acestea deveniră nerăbdătoare, sporindu-și frecvența și intensitatea atât de mult, încât bărbatul strigă:

– Nu este nimeni!

Așa cum ar fi trebuit să prevadă, replica sa declanșă o rafală de lovituri energice. Întredeschise un ochi și privi deșteptătorul: ora șapte. La naiba, oare cine îndrăznea să vină să-l deranjeze când de-abia se lumina de ziuă? Reuși să se ridice sprijinindu-se de

stâlpul patului și îmbrăcă niște pantaloni de trening, apoi se târî până la ușă, pe care o întredeschise.

– Da? mormăi fără să-l privească într-adevăr pe intrusul care stătea în prag.

– Aș vrea să vorbesc cu domnul Gideon Graves. Dumneavoastră sunteți?

Tonalitatea muzicală a vocii aproape îl trezi din beție. Își frecă pleoapele, clipi, apoi deschise ochii mari.

Două picioare goale, cu contur perfect, se înscriau în câmpul său vizual. Ridică privirea până la genunchii de o rotunjime tulburătoare, apoi se ațintì asupra unei fuste a cărei culoare vie îi agresă ochii care îl dureau.

– Sunteți Gideon Graves? repetă vocea melodioasă.

– Cum? Oh, da. Cel puțin ce a rămas din el.

– Detectivul particular?

– Îhî. Dar dumneavoastră? Cine sunteți?

– Mă numesc Colleen Jensen. Aș vrea să vă vorbesc.

– Da? Oare vă datorez bani?

– Nu.

Gideon se hotărî să deschidă larg ușa. Se dădu într-o parte și-i făcu semn vizitatoarei să intre.

– Îmi pare rău pentru dezordine, spuse arătând cu un gest podeaua pătrată acoperită cu cutii de hamburgeri, diverse ambalaje și sticle goale de bere. Ar trebui să vă spun că femeia mea de serviciu a plecat urgent la căpătâiul bătrânei sale mame bolnave, dar adevărul este că n-am femeie de serviciu.

Expresia stupefiată a vizitatoarei nu-i scăpă lui Gideon. O văzu strângând buzele înainte de a înainta cu precauție până la canapea, unde se așeză în așa fel încât să nu intre în contact decât cu zece centimetri pătrați de material.

Bărbatul se așeză în fața ei și procedă la un examen rapid. Evident, această tânără persoană era bogată: hainele, poșeta, pantofii o atestau. Ca și tunsoarea sofisticată și mirosul plăcut, delicat, al parfumului său franțuzesc. Dar mai ales ținuta sa trăda îndestularea financiară. Oamenii asemenea ei se mișcau diferit de ceilalți, se gândi detectivul. Afișau o siguranță și un mod de a-și ține capul care-i distingeau de masă. Chiar goală, doamna Colleen Jensen ar fi semănat cu cei egali cu ea.....

– De ce această vizită..... puțin cam matinală? o întrebă după ce rontăi altă bomboană.

– Mai întâi, spuneți-mi dacă sunteți atât de eficient cum se afirmă.

– Sunt eficient.... în multe domenii. Totul depinde de cel care vă interesează. Este foarte.... personal?

Subînțelesul necuviincios nu-i scăpă tinerei femei, care roși ușor. Își reveni totuși foarte repede și preciză:

– Este vorba de căutarea unei persoane dispărute.

Imediat, detectivul se simți stârnit ca un câine de vânătoare care adulmecă un vânat bun. Se aplecă spre interlocutoarea sa.

– În acest domeniu, sunt într-adevăr excelent. Cine a dispărut?

– Un bărbat pe nume Sam Baker.

– Da? Ce legătură are cu dumneavoastră? Soțul? Logodnicul? Un asociat necinstit?

Tânăra femeie, vizibil încurcată, se agită pe colțul său de canapea.

– Este o persoană pe care o iubesc. Asta ar trebui să vă fie suficient.

– Deocamdată, poate. De ce vă dă dreptul să credeți că trebuie să-l caut? Poate s-a retras din lume pentru a medita, sau are nevoie de singurătate. În acest caz, lăsați-l liniștit.

– Nu. Dacă n-ar fi fost în pericol, nu m-ar fi lăsat niciodată fără vești. Sunt trei luni de când a dispărut. Și vreau să-l aduceți înapoi. Teafăr și nevătămat.

Mirat, Gideon văzu ochii mari albaștri ai clientei sale umezindu-se de lacrimi. Așadar, ținea într-adevăr la acest Sam, care se alăturase poate.vreunei secte sau pur și simplu plecase în lumea mare pentru că se plictisise de ea.... Detesta să caute îndrăgostiți plictisiți de partenerele lor. Când îi găsea, refuzau întotdeauna să-l însoțească, sau să-i permită să le comunice clintelor unde se aflau. Și aceste cliente protestau în clipa plății, crezând că Gideon eșuase în misiune....

– De ce vă încăpățânați să-l găsiți pe acest Sam.... începu Gideon.

– V-am spus, pentru că-l iubesc, îl întrerupse tânăra femeie cu autoritate, ca și când argumentul era suficient.

– Îmi pare rău, dar trebuie să știu mai mult, înainte de a accepta să lucrez pentru dumneavoastră.

Colleen Jensen își deschise poșeta și scoase un carnet pe care îl întinse lui Gideon.

– Țineți. Totul este consemnat aici. Citiți aceste notițe. Vă voi telefona diseară. Atunci, veți fi în măsură să-mi spuneți dacă acceptați această misiune?

– Fără îndoială.

– Bine. N-are rost să precizez că aștept de la dumneavoastră cea mai deplină discreție.... Vedeți, Sam este căsătorit.

Gideon își dădu seama cu uimire că expresia tinerei femei, după această mărturisire, nu trăda nici cea mai mică stânjeneală. Se ridică și se îndreptă spre ușă, lăsând în urmă un parfum care-l tulbură. Îi făcea rău să primească o clientă atât de seducătoare când suferea de o teribilă mahmureală. Ideile îi erau lipsite de claritate: în loc să se concentreze asupra întrebărilor pe care să i le pună înainte de a pleca, iată că îi privea ca hipnotizat picioarele frumoase....

În clipa când tânăra femeie trecu pragul, se opri și se întoarse spre Gideon care era năucit.

– Vă implor, găsiți-l pe Sam, domnule Graves.

Acesta clipi sub ochii albaștri ațintiți asupra sa.

– Voi..... vedea ce pot face, bâigui el.

O privi străbătând pontonul și îndepărtându-se spre parcajul portului. Ce tânără încântătoare! Acest Sam Baker era probabil inconștient. Oare cum putea să părăsească o iubită atât de frumoasă?

Gânditor, trase ușa după el. Vizitatoarea îl impresionase atât

de mult, încât aproape uitase durerea de cap! Dar acum, clopotele începură să sune din nou. O cafea, iată ce-i trebuia. Foarte tare, și însoțită de două aspirine.

Când se bătu iar la ușa sa, tocmai își umplea ceașca. Inima îi bătu imediat mai repede: era oare Colleen Jensen care se răzgândise? Deschise repede și dădu nas în nas cu un adolescent cu fața plină de acnee. La naiba, se înțeleseseră toți! Oare ce voia Eddie Furtună la ora șapte dimineața?

– Salut, Gideon! Am văzut-o pe frumoasa doamnă care a părăsit ambarcațiunea. Este o nouă clientă, nu? Ce problemă are? Este șantajată? Este amenințată? Spune-mi, Gideon!

Privirea iscoditoare a puștiului cerceta expresia lui Gideon în timp ce un zâmbet larg îi lumina fața ingrată.

– Liniștește-te, Eddie. Ai prea multă imaginație. Vrea doar să găsesc o persoană pe care o iubește.

– Și o vei face, Gideon? O vei ajuta pe frumoasa doamnă?

– Cred că da.

– Super! Vei avea nevoie de un asistent! Eu sunt aici!

– O clipă, tinere. Suntem în septembrie. A început școala și.... ar trebui să fii în clasă.

Eddie scutură claia de păr roșcată, în semn de negare.

– Nu mai merg la școală. Mi-am luat diploma de sfârșitul studiilor în mai. Sunt liber. Așa că, vreau să lucrez pentru tine. Dar să nu-ți pese, nu voi cere un salariu foarte mare. Și voi fi extrem de eficace, vei vedea.

Entuziasmul băiatului îl împiedică pe Gideon să-l

dezamăgească dându-i foarte repede un răspuns negativ. Oare ce va face cu un asistent de cincisprezece ani? Dar, pe de altă parte, ce se va întâmpla cu băiatul dacă nu-l lua sub aripa sa? Părinții nu se vor ocupa de el. Abandonat, putea s-o ia pe un drum greșit.

Gideon oftă. Chiar dacă rațiunea îi dicta să respingă oferta lui Eddie Furtună, se simțea incapabil să-i anunțe asta. Adolescentul îl considera un bun samaritean și deși fără voia sa, își acceptă rolul.

Se închise în baie și lăsă să-i curgă îndelung apa pe cap, apoi îmbrăcă niște blugi și un tricou, ușurat să constate că migrena dăduse înapoi. Când reveni în încăpere, susținu privirea întrebătoare a lui Eddie, așezat încă la masă. Gideon își servi o altă cafea, întorcându-i spatele. La naiba, de ce oare micuțul ăsta nu-și găsea un alt erou de venerat? Oricum, existau alții mai buni decât un fost polițist devenit detectiv particular! Dar nu. Pe Gideon Graves pusese ochii. Îi consacra o admirație fără margini și-i oferea serviciile sale. Și de asemenea, poate dragostea sa, la care nu se răspundea cu aceeași monedă în familie.... Totuși, deocamdată nu se putea împiedica de Eddie, când nu știa totul despre ancheta care-l aștepta. Dacă se dovedea primejdioasă? Nu-și va asuma niciodată riscul de a-l pune pe puști în pericol.

– Ascultă, Eddie, deocamdată nu știu despre ce este vorba: în realitate, nu știu totul despre cazul care mi s-a încredințat. Nu cred că am nevoie de ajutor. Pare să fie o banală căutare a unei persoane, care-mi va lua foarte puțin timp și nu pot să risipesc puținii bani pe care mi-i va aduce. De altfel, aș face bine să

investesc ce voi câștiga, în salariul unei femei de serviciu: ambarcațiunea asta este o adevărată cocină.

– Nicio problemă, patroane: mă pot ocupa eu de asta!

Eddie sări de pe scaun și luă poziția de drepți.

– Gata să oficiez ceremonia! exclamă râzând. Dă-mi o mătură și o cârpă de spălat pe jos. Sunt ordonanța ta. Și îndată ce vei avea nevoie de mine ca detectiv adjunct, voi fi prezent.

Perspectiva ca Eddie să se instaleze să locuiască pe ambarcațiune, îl făcu pe Gideon să se înfioare. Nu, nu voia o asemenea intimitate. Dar oare cum să i-o spună, fără să-l supere?

– Vom vorbi despre asta mai târziu, băiete. Deocamdată sunt ocupat, spuse recuperând carnetul lăsat de Colleen Jensen pe masă. Așa că du-te și-ți întâlnește prietenii și revino mai târziu.

– Prietenii nu mă interesează patroane. Prefer să rămân aici.

Gideon oftă. Bun. Pentru că puștiul nu voia să plece, va pleca el. Avea nevoie de liniște pentru a citi notițele lui Colleen și ar fi incapabil să se concentreze cu Eddie în împrejurimi.

– Trebuie să plec... hm.... undeva, Eddie. Prefer să nu mă aștepți.

– Atunci mă voi plimba într-un locșor, supraveghind ambarcațiunea. Și mă voi întoarce în fugă îndată ce vei reveni!

Ca și când se temea de refuzul lui Gideon, Eddie deschise ușa cu un gest rapid și porni cu pași mari pe ponton.

– Pe curând, patroane! strigă, cu mâna ridicată în semn de la revedere, înainte de a dispărea la colțul docurilor.

Gideon oftă, resemnat. Ei bine, se pare că nu avea de ales.

Eddie va face pe câinele de pază, credincios și afectuos. Dacă nu va fi ferm cu el, puștiul se va instala definitiv. Ori, Gideon nu prețuia nimic mai mult decât singurătatea sa.

Încercă să și-l alunge pe adolescent din gânduri. Era de preferat să se concentreze asupra lui Colleen Jensen. Și mai întâi, să încerce să afle mai multe despre ea. Fusese foarte evazivă referitor la acel Sam Baker. Nu se putea angaja într-o anchetă pentru ochii unei femei. Trebuia mai întâi să știe exact cine era încântătoarea sa clientă și ce legături o uneau cu adevărat cu acel Baker.

Vârî carnetul în buzunar și părăsi ambarcațiunea.

Colleen o conduse pe tânăra plăpândă până la ușă și-i strânse călduros mâna. Uf! Totul era bine când se termina cu bine.... Micuța își obținuse diploma de încheiere a studiilor, mama sa acceptase să se ocupe de bebeluș în timp ce ea muncea și, datorită acestui fapt, serviciile sociale nu-i vor mai lua copilul. Când îi fusese încredințat acest caz, Colleen n-ar fi dat un ban pe viitorul acestei copile, de-abia ieșită din adolescență și deja mamă. Dar nu trebuie să disperi niciodată, avusese dovada în această dimineață.

Oftă ușurată și se alătură lui Margie Mayfield, asociata și prietena sa, în biroul ei. Se așeză într-un fotoliu în fața lui Margie.

– Ei bine, trebuie să-ți spun că este plăcut să reușești din când în când, spuse. Acum un an, n-aș fi crezut că Amy va obține vreodată tutela bebelușului său. Dar s-a ținut de școală și și-a asumat responsabilitățile și judecătorul a fost încântat că n-a trebuit să dea copilul la orfelinat.

– Vezi, nu este întotdeauna deprimant să fii asistentă socială, o asigură Margie.

– Nu întotdeauna.... Dar atât de des....

– Este adevărat că facem o muncă ingrată. Este greu să te lupți cu mizeria lumii. Ce fericire că, uneori, speranța se naște în mijlocul ruinelor.... Apropo de speranță, Colleen, l-ai contactat pe detectivul particular, cum te-am sfătuit?

– Am trecut să-l văd de dimineață. Și trebuie să-ți spun că n-am fost foarte plăcut impresionată. Locuiește pe o ambarcațiune, în mijlocul unei dezordini de nedescris.

– Ei și? Nimeni nu-ți cere să mergi să trăiești cu el. Important este să-și facă bine treaba și să-l găsească pe Sam.

Cu inima strânsă, Colleen dădu afirmativ din cap. Oh, ce n-ar fi dat să-l revadă pe Sam, dispărut de mai multe luni.... Suferea atât de mult din cauza absenței lui, încât durerea devenise aproape palpabilă.

– Ei bine? Ce ți-a spus? Acceptă să lucreze pentru tine? insistă Margie.

– Nu știu. Va studia notițele mele și îmi va da un răspuns

diseară. După părerea mea, crede că îmi caut.... amantul.

Margie scutură din cap cu un aer dezaprobator.

– Ar fi trebuit să-i spui adevărul, Colleen.

– Pentru a obține același rezultat avut cu ceilalți detectivi pe care am încercat să-i angajez? Nu. Nimeni nu se va însărcina cu o anchetă asupra lui Sam Baker, fratele lui Colleen Baker și primul născut al dinastiei Baker! Amintește-ți: confrații lui Graves au pretins niște onorarii extraordinare și apoi n-au ridicat un deget pentru a-l găsi pe Sam, convinși că era un asasin.

– De acord. Dar nu datorită unei minciuni vei obține o treabă bună din partea lui Graves. Dacă este atât de bun pe cât am auzit spunându-se, va descoperi curând că Sam nu este amantul tău și că poliția îl caută pentru uciderea tatălui vostru.

– Mă îndoiesc. Bărbatul pe care l-am văzut dimineață îmi pare înclinat mai mult spre sticlă, decât spre deducții fine.

– Greșești, Colleen. Graves este cel mai bun.

– Dacă el este cel mai bun, este pentru că ceilalți detectivi sunt nuli. Trebuie să compari ce se poate compara.

Margie ridică din umeri, apoi se ridică în picioare.

– Cum vrei, Colleen. Încăpățânează-te să minți dacă-ți face plăcere. Sper doar că știi ce faci. Cu aceste cuvinte, mă duc să mănânc de prânz. Pe curând.

Rămasă singură, Colleen se ridică și înaintă până la fereastră. Își plimbă privirea peste orizont, cu un nod în gât. Nu, nu știa ce făcea. Naviga după împrejurări. Dar, în disperarea sa, era gata la orice compromis pentru a-și găsi fratele iubit. Inclusiv să se lase

să treacă drept amanta părăsită de un bărbat căsătorit, în fața unui detectiv fără valoare. Dispariția lui Sam și bănuielile care apăsau asupra lui o chinuiau zi și noapte de la moartea tatălui său. Înțelegea punctul de vedere al poliției: Sam părăsise biroul lui Joseph Baker după o ceartă violentă și după mai multe ore de tăcere ale patronului, secretara intrase în încăpere și descoperise corpul domnului Baker.

În mod logic, toate ipotezele se focalizaseră asupra lui Sam, dar Colleen, ca și surorile sale Carol și Bonnie, rămăsese convinsă de nevinovăția fratelui lor. Fără să înțeleagă totuși de ce nu apărea pentru a se dezvinovăți în ochii tuturor.

Și Colleen se hotărâse să-l scoată pe Sam din izolarea sa și să clarifice cu el împrejurările acestei drame care tulburase toată familia. Își rezemă fruntea de geamul rece și scrută din nou orizontul, ca și când soluția misterului ar fi apărut din depărtare.

Dar nu văzu decât portul și, de-a lungul cheiului, ambarcațiunea lui Gideon Graves. Ei bine, dacă acest bărbat era un as în profesia sa, nu se îmbogățise din asta.... Dar ce importanță avea? Dacă Margie spunea adevărul, Graves putea reuși acolo unde alții dăduseră greș. Să trăiască în mizerie dacă-i plăcea, dacă își făcea bine meseria.

Mmm. Aspectul său lăsa atât de mult de dorit, încât Colleen oftă descurajată. O asemenea delăsare nu anunța nimic bun. Și era cu atât mai păcat cu cât Graves, curățat și pieptănat, ar fi fost într-adevăr irezistibil. Înalt și bine făcut, dispunea de toate atuurile seducției, dar nu părea să se preocupe de asta nici cât

negru sub unghie. Altfel, s-ar fi bărbierit și s-ar fi îmbrăcat altfel decât cu acei pantaloni vechi de trening, în care o primise.

Ei bine, nu trebuia să cedeze descurajării. Poate Graves ascundea sub înfățișarea frustrată talente impresionante.

În mod reflex, puse degetele pe pasărea phenix prinsă pe un lanț în jurul gâtului. Cu puțin înainte de a muri, tatăl său dăduse o bijuterie identică fiecărei fiice și Colleen voise să vadă în pasărea de aur un talisman. Cum se înșelase.... de când o purta, atâtea nenorociri se abătuseră asupra familiei Baker, încât se întrebase dacă bijuteria nu era blestemată. Dar astăzi, spera ca pasărea phenix să atragă norocul și că o va ajuta prin intermediul acestui Graves să-și regăsească fratele iubit.

Oare își făcea iluzii? Poate nu. La urma urmei, Graves părea diferit de confrații săi veroși. Degaja o impresie de forță, o forță care o neliniștea puțin. Încerca senzația că o putea exercita în a face bine.... ca și rău. Nu doar din cauza stării jalnice a salonului se grăbise să plece de pe ambarcațiune, de dimineață, ci și dintr-o teamă ascunsă, pe care era incapabilă s-o definească...

Brusc înghețată, în ciuda căldurii care domnea în încăpere, se întoarse spre fotoliu. Se așeză și-și încrucișă convulsiv degetele. Oh, poate greșise. Poate greșise punând soarta lui Sam în mâinile acelui bărbat. Mare greșeală. Dar dacă renunța la serviciile sale, oare ce speranță îi mai rămânea?

Capitolul 2

Cu mâinile puse pe volan, Gideon se lăsă pe spătarul scaunului și examină grilajul care-i ținea pe intruși în afara proprietății Baker.

Fără îndoială, proprietarul era bogat. Foarte bogat, chiar, judecând după ce vedea de la fațada clădirii la capătul aleii mărginite de merișori tăiați. Două etaje înconjurate de o galerie de fier forjat, turnulețe care flancau corpul principal, un peron cu coloane demne de un templu grec.... Familia Baker n-avea probabil încheieri grele de lună.

Înaintă cu mașina câțiva metri pe trotuar, astfel încât să citească numele de pe cutia de scrisori. Domnul și doamna Sam Baker. Frumoasa Colleen nu mințise. Sam al său era într-adevăr căsătorit. Și tată de familie, așa cum arăta tricicleta și scândura cu rotile abandonată pe peluză.

Sam Baker avea așadar o soție, unul sau mai mulți copii și o

amantă adorabilă. Fericit bărbat.... În plus, trebuia să fie extrem de seducător dacă reușise să cucerească o femeie de clasă și de frumusețea lui Colleen Jensen.

Această legătură îl contraria pe Gideon: de ce oare Colleen își strica viața pentru o dragoste ascunsă? Răspunsul sărea în ochi: pentru bani. Baker probabil o întreținea, ceea ce explica hainele sale scumpe. Ei da.... astfel mergea lumea.

Oftă trist. Nu înțelesese niciodată de ce unele ființe se complăceau în adulter. Aparent, în cazul lui Colleen, din dorința de câștig. Și din plăcerea aventurii, în cazul lui Sam.

Ei bine, el nu va fi niciodată sedus de o viață dublă. Fosta sa soție putea să-i facă reproșuri pentru multe lucruri, în afară că o înșelase: Gideon era întru totul fidel și înțelegea ca o căsătorie să fie bazată pe acest principiu. Căsnicia sa se dusese de râpă, printre altele, din cauza foarte frecventelor sale absențe. Dar ele făceau parte din meseria sa! Uneori, trebuia să stea ore întregi ascuns în fața casei unui suspect. La fel ca acum, când spiona locuința Baker. Și detesta asta. Această inactivitate îl costase și, înainte de a trece la bomboanele de mentă, fumase mai multe pachete de țigări pe zi. Totuși, aceste lungi așteptări dăduseră uneori roade și descoperise că căuta. Astăzi, era vorba de adevărata motivație a lui Colleen Jensen. Deoarece era convins că-l mințise și că adevărul, sau măcar o parte din adevăr, se asundea aici, în casa amantului său.

Pretinsese că-l iubea. Dar asta îi părea insuficient lui Gideon. Căutarea tinerei femei trebuia să ascundă alte motive.

Detectivului i se păruse că vede conturându-se niște secrete în ochii de azur. Și voia să le cunoască.

Absorbit în gânduri, nu văzu sosind mașina poliției. Nu-și dădu seama de prezența vehiculului decât când auzi portiera trântindu-se. La naiba! Un vecin suspicios sunase probabil la comisariat pentru a semnala un tip dubios în fața casei familiei Baker! Lăsă geamul jos și se întoarse spre bărbatul în uniformă postat cu picioarele depărtate și mâna pe revolver, la nivelul portierei.

– Salut, Ed, spuse, recunoscându-l pe polițist. Ce te aduce aici? Ți s-a semnalat o spargere?

– Dar este "Îngerul decăzut din Long Island"! Îți întorc întrebarea, Graves. Ce faci aici?

– Oh, iau aer. Este plăcut, în aceste cartiere rezidențiale.

Gideon se străduia să vorbească pe un ton degajat, în timp ce dorința de a răspunde aspru sergentului îl sâcâia: Ed Sanders fusese unul dintre primii care-i întorsese spatele când zvonurile neplăcute care veniseră de hac carierei sale începuseră să se răspândească fulgerător. Trecuseră trei ani de la această afacere, dar Gideon nu uitase atitudinea lui Ed. Nici n-o iertase.

– Lucrezi la afacerea Baker? întrebă polițistul.

– Mai mult sau mai puțin, da. Știi unde este el?

– Dacă aș ști, mi-aș putea trage sufletul: la post suntem toți frânți de oboseală de când a șters-o. Și, cine te-a angajat?

– Știi foarte bine că nu-ți voi spune.

– Problemă de etică, nu? Din partea ta, este mai degrabă de

mirare....

– Du-te naibii, Ed! strigă Gideon, incapabil să se mai controleze.

Și lovi volanul cu pumnul, în speranța să se elibereze de mânia care-l cuprindea. Afurisitul de Ed.... Într-o zi, va plăti pentru toate acestea. Dar pe moment, Gideon nu avea altceva de ales decât să lase nasul în jos. Și optă pentru o retragere înțeleaptă: n-avea rost să-l înfrunte pe Ed acum. Și apoi, polițistul tocmai îi furnizase o informație prețioasă, pe care intenționa s-o exploateze cât mai curând: poliția era la curent cu dispariția lui Sam Baker. Așadar, direcția bibliotecă. Ziarele din lunile trecute îi vor da informațiile pe care Colleen Jensen omisese să i le furnizeze.

Demară și porni pe bulevard după un scurt semn din mână spre fostul său coleg.

Două ore mai târziu, știa destul de mult pentru a-și putea face o idee despre situație: Sam Baker era căutat pentru omorârea tatălui său.

Stinse cititorul de microfilme și mulțumi arhivarului. Apoi își reciti notițele. Joseph Baker era mai mult decât bogat: era multimiliardar. Și lăsase, în afară de fiul său presupus vinovat, trei fete, moștenitori de drept. Bine. Dar toate astea nu-l lămureau cine era clienta sa. Colleen Jensen trebuia să fie un pseudonim. Dacă reușea s-o demaște, va cunoaște natura legăturilor sale cu fugarul și de asemenea motivele pe care le avea să vrea să-l găsească indiferent de preț.

Își imagina motive dubioase. Altfel cum se explica faptul că făcuse apel la "Îngerul decăzut din Long Island", cum fusese poreclit de brigadă și nu chiar la poliție?

"Îngerul decăzut...." De fiecare dată când cineva îi rostea porecla, simțea un nod în stomac. De mânie și de durere. Da, el era cel care ieșise prost. Ce viață devastată.... Pierduse totul. Cariera și soția.

Își trecu mâna peste frunte, ca și când voia să-și alunge gândurile negre. La naiba cu amintirile sinistre. Era mai bine să se consacre cazului lui Colleen Jensen.

Colleen scoase un profund oftat de ușurare când opri motorul: parcând în fața imobilului care adăpostea apartamentul său pe două etaje, se simțea deja mai puțin frământată decât când părăsise biroul.

Îi plăcea enorm această clădire veche întreținută cu dragoste de coproprietari și grădina luxuriantă care o înconjura: bătrâna doamnă Blankenship avea o asemenea grijă de flori și de arbuști, încât grădina sa ar fi putut figura într-un catalog de peisagist. Când Colleen coborî din mașină, aceasta tocmai se ocupa cu tăierea unui trandafir.

— Bună ziua, Elda, o salută cordial Colleen. Cum te simți?

— Oh, bine, mulțumesc. Dar tu? Mi se pare că lucrezi prea mult, micuțo. La vârsta ta, trebuie să te gândești și să te distrezi!

Colleen își ascunse un oftat plictisit. Elda revenea mereu asupra aceluiași subiect. Oare cum s-o facă să înțeleagă că-și adora munca și nu vedea cum treceau orele?

– Îmi place ce fac, Elda. Mă simt utilă.

– Da, dar asta nu-ți va ține de cald noaptea..... Un iubit, dacă ai avea timp să cauți unul, ți-ar fi și el util.

– Am cumpărat o pătură electrică, replică râzând Colleen.

– Țțț..... Ești încăpățânată, domnișoară. Dar vei vedea ce repede trece viața.... Într-o zi, vei avea de consacrat ore întregi trandafirilor în loc să-ți privești zbenguindu-se nepoții.

Colleen înlătură argumentul cu un gest rapid din mână. La ce bun s-o întristeze pe fermecătoarea bătrână doamnă povestindu-i problemele sale? Era adevărat că se refugiase în muncă din cauza vieții personale. Dar Elda nu merita să-i impună povestea morții tatălui său și a dispariției fratelui. Nici a singurătății sale.

– Pari obosită, reluă Elda. Ți-am preparat o prăjitură. Așază-te în pat cu o carte bună și mănânc-o.

Colleen își urmă prietena până la apartamentul său de la parter, apoi urcă la ea, ținând în mâini o tavă acoperită cu o folie de aluminiu. Elda avea dreptate. Ar face bine să se culce și să se îndoape cu tarta de mere.

Dar știa că fantomele o vor urmări oriunde. Chiar și în pat. Așa că, mai bine să se instaleze pe canapea și să profite puțin de apartamentul său. Se simțea bine acolo! Culorile plăcute de piersică și alb bătând în galben ale pereților și mochetei, aveau darul s-o liniștească.

Mâncă din prăjitura Eldei înainte de a scotoci în poșetă în căutarea numărului de telefon al lui Gideon Graves. Deși

convinsă că nu va ajunge la nimic și că făcea o mare greșeală insistând să-i obțină serviciile, spera ca acesta să accepte misiunea. Examină scrisul lui ferm pe bucata de hârtie pe care i-o dăduse. Un grafolog ar fi tras cu siguranță concluzia unei personalități solide și hotărâte. În acest caz, de ce oare demisionase din poliție, el un ofițer decorat și bine plătit din spusele lui Margie, pentru a se stabili pe ambarcațiune și a aștepta niște clienți nesiguri? Hotărât lucru, viața lui Gideon Graves era plină de secrete și i-ar fi plăcut să le descopere înainte de a-l angaja. Dar nu reușise să cunoască motivele plecării sale din brigada din Long Island. Poate ar trebui să-i pună pur și simplu întrebarea? Va acționa în funcție de răspuns. Dacă va accepta să-l caute pe Sam, va încerca să afle ceva mai mult despre trecutul său.

Formă numărul pe telefonul său fără fir. Soneria începu să răsune în ambarcațiunea aparent goală. Colleen se hotărî să aibă răbdare; poate Graves făcea un duș, sau chiar dormea.

Trecură mai multe minute și tânăra femeie se resemnă să închidă, când se bătu la ușă. Convinsă că era vorba de Elda, exclamă:

– Intră! Este deschis.

Cel care apăru fu Gideon. Cadrul ușii părea aproape prea strâmt pentru umerii săi lați. Colleen notă că-și periase părul și îmbrăcase haine curate. Și că, astfel, arăta foarte bine. Chiar prea bine.... Tulburată, înghiți cu greu.

– Încercam... să vă sun, bâigui, arătându-i telefonul pe care-l

ținea încă în mână.

Bărbatul ațintì asupra ei o privire pătrunzătoare în care lui Colleen i se păru că citește mânia. Stânjenită, se strânse în colțul canapelei. Gideon făcu un pas spre ea și aruncă pe o pernă carnetul pe care i-l încredințase.

– Am venit să vă înapoiez ăsta, spuse tăios. Sunt prea multe lacune în povestirea dumneavoastră pentru a mă interesa. Ar fi trebuit să-mi precizați de la început că Sam Baker este căutat pentru crimă!

Brusc, stânjeneala lui Colleen dispăru. Se îndreptă prompt și strigă:

– Este nevinovat! Îl cunosc pe Sam. Este incapabil să facă rău cuiva....

– Oh? Un bărbat care-și înșală soția poate face foarte mult rău.....

Colleen își ascunse un oftat de ușurare. Graves descoperise o parte din adevăr, dar numai una mică. Mai credea că Sam îi era amant. Perfect. Așadar, nu-i descoperise identitatea.

– Poate domnul Sam Baker s-a certat cu soția, declară încet Graves și a hotărât să plece. S-a dus să-l caute pe Joseph Baker pentru a-i cere bani, de exemplu, și, în fața refuzului său, l-a ucis.....

Se așeză într-un fotoliu în fața lui Colleen, cu o mină întunecată.

– Încercați să mă antrenați în ceva nu foarte limpede, domnișoară Jensen....

– Sunt de acord că v-am mințit. Dar numai pentru că mi-a fost teamă că veți refuza să vă ocupați de o afacere de crimă.

Colleen îl examină pe ascuns pe Graves. Pierdut în gândurile sale, acesta părea că nu-și dă seama de interesul pe care-l trezea și tânăra femeie profită pentru a-i cerceta trăsăturile armonioase și totuși bărbătești. Fără îndoială, acest bărbat aspru la prima vedere, era foarte seducător.

– Detest mincinoșii, spuse detectivul sfredelind cu ochii cenușii ca oțelul ochii lui Colleen.

– N-am mințit. Am omis doar să vă dezvălui anumite fapte.

– Minciună prin omisiune.... Când eram copil, am fost învățat că este la fel de condamnabilă ca o minciună intenționată. Hm.... ce miroase atât de bine? S-ar spune că a scorțișoară.

Surprinsă de brusca schimbare a subiectului, lui Colleen îi trebuiră câteva secunde să înțeleagă.

– Ce miroase....? Oh, este tarta cu mere. Vreți o bucată?

– Cu plăcere. Cu atât mai mult cu cât n-am mâncat nimic toată ziua.

Colleen se duse să ia o farfurie. Dându-și seama că el îi urmărea cu privirea toate mișcările, se grăbi să se așeze după ce-l servi.

– Ei bine? Acceptați să lucrați pentru mine? îl întrebă în timp ce Gideon mânca prăjitura cu evidentă plăcere.

– Dacă spun da, voi avea dreptul la încă o bucată de tartă?

– Dacă refuzați, o voi lua și pe cea pe care o mâncați.

Cu furculița în aer, Gideon începu să râdă și Colleen se gândi

că-l vedea amuzându-se pentru prima dată. Și că veselia îi venea foarte bine. Îi netezea ridurile care-i brăzdau fruntea și-i dezvelea dinții perfect aliniați.

– Știți într-adevăr să găsiți argumente cu greutate, domnișoară Jensen. Sunteți admirabilă!

– Nu-ți caut admirația, dragă domnule, ci cooperarea. Ei bine?

Detectivul înțelese că timpul glumei trecuse: Colleen părea îngrijorată și începuse să-l invidieze pe Sam Baker care știuse să se facă iubit de o tânără femeie atât de adorabilă. Dacă el ar dispărea din întâmplare, nimeni n-ar răscoli cerul și pământul pentru a-l găsi. Nu avea o iubită roasă de teamă și de dragoste. Doar Eddie Furtună s-ar neliniști pentru el. Și această idee, în loc să-l consoleze, îl deprimă.

– Oare o ceașcă de cafea ar ajuta să vă conving? întrebă Colleen.

– Mă cumpărați cu delicii încântătoare.... Scorțișoară, și acum cafea.... Nu știu dacă voi putea rezista mult.

Tânăra femeie se ridică și dispăru în ceea ce Gideon presupuse a fi bucătăria. Își ațintì privirea asupra ușii în așteptarea întoarcerii sale. La naiba, ce frumoasă putea fi.... Se deplasa cu grația și ușurința unei dansatoare și un parfum tulburător îi însoțea fiecare mișcare.

Dar nu trebuia să se lase amețit. Venise la Colleen Jensen pentru a-și face o părere mai exactă despre ea. Trebuia să profite de absența sa momentană, pentru a examina apartamentul. Personalitatea unor ființe se întrezărea deseori din decorul în

care aleseseră să trăiască.

Ei bine, la prima vedere, putea afirma că domnișoara Jensen iubea lucrurile frumoase. Mobile italienești cu design rafinat, obiecte de preț pe cuțărul din lemn și pe masa din salon, cărți de artă pe rafturi.... Cu siguranță, se bucura de un nivel de viață ridicat. Cu banii lui Baker plătise toate acestea.

Această deducție îl adânci într-o extremă tristețe. Ce brumbureală.... Oare trebuia să fii într-adevăr bogat pentru a te face iubit de o tânără ca aceasta? Aparent, răspunsul era pozitiv. Și explica înverșunarea pe care o punea în a-și regăsi amantul: dispăruse principala sa sursă de venituri.

Înțelegându-i motivația, nu dorea s-o ajute.... Dar când Colleen ieși din bucătărie, cu tava în mână, reticențele lui Gideon se topiră ca zăpada la soare. Era atât de frumoasă..... dacă va lucra pentru ea, va avea ocazia să vadă deseori chipul său minunat și să-i audă vocea melodioasă.....

Apoi se răzgândi: ar fi o nebunie să accepte ancheta. La fiecare descoperire, va întâlni în drum polițiști. Și chiar nu dorea să colaboreze cu foștii săi colegi. Nu, nu se putea ocupa de Sam Baker. Această treabă nu-i va aduce decât necazuri. Ar fi mai bine să se limiteze la urmăririle pentru dovedirea adulterelor și la căutarea adolescenților fugari. Baker, acuzat de crimă, era un vânat prea mare pentru el. Și cu atât mai rău pentru frumoasa doamnă. Nu va avea decât să pornească în căutarea unui nou amant bogat.

– Apartamentul dumneavoastră este într-adevăr somptuos,

spuse detectivul plimbându-și privirea peste pereții împodobiți cu tablouri. Ce meserie aveți?

– Sunt asistentă socială.

– Ei bine.... constată Gideon fluierând admirativ, se câștigă o viață frumoasă în birourile de ajutor social....

O privi cu atenție pe Colleen: roșise, sau nu era decât un reflex al perdelelor portocalii pe obraji? Când aceasta clipi de mai multe ori, hotărî că da, roșise. Bine. Îi plăcea că-i era rușine. Dar îl mira că reușise: o femeie venală n-ar fi trebuit să se preocupe de subînțelesuri ca cel pe care tocmai îl formulase. Ori, Colleen Jensen părea într-adevăr jenată. Ochii luminoși și limpezi nu evocau decât puritate. Și fu rândul lui Gideon să se simtă stânjenit. Subit, avu impresia că șocase o tânără fată nevinovată.

Ei bine, încerca să inducă în eroare.... Juca perfect un rol, nimic altceva. În adâncul sufletului, era o femeie depravată. Nu trebuia să cadă în capcana ochilor ca apa de izvor.

– Ascultați, domnișoară Jensen.... începu Gideon, foarte decis s-o anunțe că refuza misiunea.

– Colleen, îl întrerupse aceasta. Pentru că vom lucra împreună, spuneți-mi Colleen și permiteți-mi să vă spun Gideon.

Detectivul își drese glasul, brusc crispat, înainte de a exclama:

– Nu vom lucra împreună.... Colleen. Nu pot accepta să mă ocup de un caz atât de dificil ca cel al lui Sam Baker. Este acuzat de crimă, a dispărut de luni de zile și poliția, care-l caută, îmi va pune bețe în roate în fiecare clipă. În plus, fără îndoială el nu-și dorește câtuși de puțin să te revadă. Altfel, ar fi telefonat sau ar fi

scris. Ar fi rămas într-un fel sau altul în legătură cu dumneata. Cred că cel mai bun lucru ar fi să faci o cruce peste acest bărbat și să-l lași să se descurce cu justiția, dacă vreodată foștii mei colegi vor pune mâna pe el.

Gideon puse ceașca de cafea pe masa joasă și se ridică. Se îndreptă spre ușă, grăbit să nu mai înfrunte privirea de azur a lui Colleen, când aceasta îl reținu cu mâna pe braț.

– Așteaptă, Gideon. Permite-mi să insist.

De nevoie, Gideon se opri, cu mâna pe clanța ușii.

– Te ascult, spuse fără să ridice ochii. Dar te previn că nu-mi voi schimba părerea.

– Nu se știe niciodată.....

Se apropie de el gata să-l atingă și ridică fața. Detectivul văzu o expresie de profundă disperare, care-l emoționă.

– Să-l caut pe Sam este un lucru pe care trebuie să-l fac, Gideon. Îmi este imposibil să aștept fără să mă mișc, ca el să apară. Trebuie să știu dacă este bine, dacă îl pot ajuta.... Vreau să știu de asemenea și dacă este mort. Asta este și nimic altceva. Așa că am făcut apel la dumneata pentru că, se spune, ești cel mai bun. Dar dacă refuzi, voi angaja pe altcineva.

Gideon inspiră profund. La naiba.... va reuși să-l ducă de nas, clipind din gene și cu aerul său nefericit! Voia s-o refuze. Instinctul îi dicta s-o facă, și totuși..... își simțea hotărârea slăbind din secundă în secundă.

– De acord, exclamă în cele din urmă. Îți acord două săptămâni. Nicio zi în plus. Dacă după trecerea acestui interval

de timp n-am obținut mare lucru, renunț. Sunt clar?

– Foarte clar.

– După trecerea celor cincisprezece zile, va fi inutil să-mi joci festa cu cățelușul părăsit.

– Cu..... ce?

– Hm. Mă înțelegi perfect. M-ai luat la sentimente emoționându-mă. Dar asta nu va merge de două ori.

– Am înțeles. Și mulțumesc.

Detectivul percepu un accent de victorie în tonul lui Colleen și asta îl enervă în cel mai înalt grad.

– Să nu-mi mulțumești: încă n-am făcut nimic. În schimb dacă păstrezi niște surprize, aș fi încântat să le cunosc.

– Ți-am spus tot.

– Adevărat?

– Adevărat.

Cum reuși să-i susțină privirea lui Gideon în acea clipă de adevărată minciună, Colleen nu știu. Și totuși, el păru convins. Dumnezeule..... avea groază de prefăcătorie și de înșelăciune și iată că le folosea cu răceală. Oare va îndrăzni să se privească în oglindă după plecarea detectivului? Se liniști, spunându-și că mințea pentru o cauză bună. Dar nu se simți mândră de ea când închise ușa după Gideon.

Detectivul se îndreptă cu pași lenți spre mașină. De ce oare îl chinuia certitudinea că fusese înșelat?

Capitolul 3

– Salut, patroane!

Eddie Furtună se repezise în întâmpinarea sa îndată ce-l văzuse ieșind de pe ambarcațiune și Gideon încercă impresia ciudată că este stăpânul unui câine mare, credincios..... înzestrat cu grai.

Dar Eddie realiza lucruri pe care nu le-ar fi putut face un câine. De exemplu, lustruise balustrada și hublourile din aramă, spălase puntea din tec, înainte de a ataca ferestrele. Acum, salonul ambarcațiunii strălucea și seara din ajun, când se întorsese, Gideon chiar savurase plăcerea de a se așeza pe o canapea curată. Știa că ar fi trebuit să-i mulțumească băiatului, dar se limită să-l anunțe, simțindu-se vinovat pentru răceala sa:

– Trebuie să plec, Eddie.

Zâmbetul dispăru de pe fața ingrată a adolescentului.

– Oh.... pleci..... Te duci să lucrezi? Fără mine?

– Mă duc să iau micul dejun. Vino, te invit.

– Aș putea avea niște ouă jumări? întrebă Eddie, cu privirea strălucind de speranță.

– Da, câte vei putea mânca.

În timp ce urmau același drum în direcția restaurantului din port, Gideon se gândea la modul de a se debarasa de secundul său stânjenitor. Cu siguranță, puștiul roșcat va insista să-l însoțească atunci când o să plece cu mașina. Gideon nu-l voia, dar nu voia nici ca el să rămână pe ambarcațiune pentru a face curat. Eddie merita mai mult decât o mătură și o cârpă de șters pe jos. Și pentru început, un mic dejun excelent.

Intrară în restaurantul abandonat la acea oră de pescarii plecați în zori. Gideon merse, cu Eddie după el, drept spre bancheta favorită, de unde se bucura de o vedere de ansamblu spre port, apoi se instală.

– Ah, știu de ce te așezi întotdeauna în acest loc, afirmă puștiul. Detectivii particulari doresc să vadă mereu oamenii care intră și să se ferească de cei care ar putea să tragă din spate. Așa este, nu?

Tăcu, așteptând în mod vizibil confirmarea. Fața sa presărată cu pistrui arborase o expresie de mândrie, astfel încât Gideon nu avu inima să-l dezamăgească.

– Da, cam așa este, băiete.

– Să știi că m-am informat. Asta ar putea să folosească atunci când lucrezi pentru o doamnă frumoasă. Ai acceptat să te ocupi de ea?

– Temporar.

Faptul că Eddie îl obliga să se gândească din nou la Colleen Jensen, îl contrarie pe Gideon: din ajun, reușise pentru prima dată să nu se gândească la ea măcar cinci minute! Amintirea sa îl obsedase toată noaptea și se trezise în formă proastă și ursuz. Doar când consultă meniul o uită câteva clipe.

– Ce probleme are doamna?

– Un iubit dispărut, care este acuzat de crimă și căutat de polițiști.

– Ooo!.... Super! Mă vei lăsa să te secondez, nu, Gideon?

La naiba..... bietul puști va pica din cer în ziua în care va înțelege că meseria de detectiv particular nu cuprindea nici a mia parte din entuziasmul pe care-l aștepta. Se imagina într-o decapotabilă, ca în "Doi polițiști la Miami", ajutând doamne frumoase în suferință și prinzând gangsteri redutabili, fără să i se miște o șuviță de păr. Oare n-ar fi mai bine să-l ia cu el, pentru a o lăsa mai moale cât mai repede și a-l lăsa apoi definitiv în pace? Două săptămâni nu era mult și copilul merita să aibă propria experiență. După aceea, poate se va atașa de un brutar sau vreun șef de garaj, care-l puteau învăța o meserie adevărată.

– De acord, fiule. Te voi plăti la tariful minim pentru un ucenic. Îți convine?

Cu fața radiind, Eddie acceptă cu energie.

– Se înțelege că-mi convine. Dar nu-i nevoie să mă plătești, Gideon. Doar un hamburger și o coca în timpul urmăririlor lungi.

– Vei avea un salariu, este normal. Cât despre umăriri lungi, nu cred că vor fi foarte multe. Astea sunt în anchetele în care încerc să obțin probe pentru un divorț. În cazul lui Sam Baker, cea mai multă treabă se va face pe calculator. Plecând de la numărul de asigurare socială și de la cel al permisului de conducere. Dacă s-a deplasat în țară folosindu-le, îl vom afla imediat.

– Da, dar și polițiștii. Pariez că au terminalele în alertă. Dacă Baker apare undeva, sirenele se vor declanșa în toate posturile. Dacă vrei să ai un avans față de ei, trebuie să procedezi altfel, Gideon.

Stupefiat de logica băiatului, Gideon tăcu chitic mai multe secunde.

– Ei bine, Eddie Furtună, poate vei fi un partener formidabil, spuse în cele din urmă.

Întinse mâna și adolescentul, cu privirea strălucind de bucurie, o strânse gata s-o sfărâme.

– Bun, dacă am începe? Mă grăbesc să fiu în mijlocul acțiunii, exclamă Eddie după ce-și goli dintr-o înghițitură paharul cu lapte.

– De acord. Te vei duce în bibliotecă și vei fotocopia tot ce vei găsi referitor la moartea lui Joseph Baker. Ia douăzeci de dolari, vei păstra restul pentru tine. Ca avans din salariu.

– Aș putea să copiez și ce se prezintă despre familia Baker și despre societatea Baker.

– Perfect. Ocupă-te de asta și ne vom întâlni pe ambarcațiune

la sfârșitul după-amiezii pentru a vedea notițele.

– Contează pe mine, patroane. Nu voi lăsa să-mi scape nimic. Când Eddie Furtună face o treabă, o face bine.

– Da. Dar înainte, șterge-ți mustața albă. Un detectiv care bea lapte, nu este luat în serios.

Eddie își frecă buzele cu dosul mânecii, înainte de a pleca în fugă. Gideon zâmbi văzându-l îndepărtându-se cu pași mari. Curajos băiat. Spera că viața nu va fi prea crudă cu el.

Câteva minute mai târziu, parca în fața clădirii serviciilor sociale. Colleen era undeva înăuntru și trebuia să-și facă puțin curaj pentru a merge să-i pună niște întrebări. La naiba, oare de ce n-o făcuse aseară? Astfel, și-ar fi putut începe ancheta de dimineață, fără să revadă chipul adorabil al tinerei femei. Cu puțin noroc, cele două săptămâni ar fi putut trece fără s-o întâlnească măcar o dată. Dar nu. În ajun, se comportase ca un licean impresionat de cea mai frumoasă fată din clasă. Și nu-și făcuse treaba, care consta în a se informa asupra personalității și trecutului lui Sam Baker.

Oftă și ieși din mașină. Oare câte minciuni îi va mai servi Colleen Jensen? Înclinația sa spre nesinceritate îi va complica

ancheta. Nu va putea deosebi adevărul de înșelătorie decât la capătul cercetărilor. Doar dacă nu reușește s-o facă să înțeleagă pe domnișoară că afacerea va progresa mai repede, cu cât îi va spune acum mai multe.

Deși convins că era vorba de pierdere de timp, deoarece Colleen va continua să-i ascundă elemente hotărâtoare, intră în clădire. Un zgomot de voci tinere îl întâmpină imediat: aproximativ douăzeci de copii, însoțiți de mamele lor, așteptau într-un hol mare, decorat cu desene naive. O tânără femeie, care părea epuizată, înaintă spre el.

– Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, domnule?

– Da. Aș vrea să vorbesc cu Colleen Jensen.

– Aveți întâlnire?

– Nu. Dar sunt sigur că mă va primi. Spuneți-i că Gideon Graves așteaptă.

– Luați loc, mă duc s-o anunț.

Ezitând, Gideon se îndreptă spre un rând de scaune din plastic turnat, fixate în perete. Să se instaleze în mijlocul acestor liote de copii nu-l încânta deloc, cu atât mai mult cu cât unul dintre copii îi atacase deja șireturile pantofilor, sub privirea obosită a mamei sale, o mexicană ce nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Evident, se gândi, poate adolescenta îi era soră. Dar intuiția îi șoptea că nu. Această puștoaică avea un copil, n-avea de lucru, nici bani și venise să caute ajutor la asistența socială.

Minutele treceau și Gideon le petrecea cu privirea ațintită la

ceasul său: oare cât timp îl va face Colleen să aștepte? Se simțea în pragul unei crize de nervi și o migrenă surdă începu să-i zvâcnească în tâmple. Copiii alergau în toate direcțiile urlând și recepționera părea că renunțase să dea dovadă de autoritate.

Își reproșă proasta dispoziție. Fir-ar să fie, îi plăceau copiii, pentru că visase să-și întemeieze o familie. Dar Eva îi distrusese visurile și nu-i mai rămăsese decât Eddie pe care să-l iubească.

Recepționera nu-l strigă decât o oră mai târziu. Gideon era la capătul răbdării când se ridică.

– Biroul doisprezece, la parter, domnule.

Gideon urmă un culoar lung, sinistru, cu pereții de un verde murdar, a căror vopsea începuse să se cojească. Bătu la ușa biroului doisprezece și intră fără să aștepte răspuns. Așezată în spatele unui birou care dispăruse sub mormanele de dosare, Colleen nu se ridică.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, Gideon, dar mi se părea incorect să te primesc înaintea tuturor celor care aveau programare. Ia loc.

Încurcat, Gideon se așeză pe un scaun în stare jalnică. Parfumul lui Colleen, care umplea atmosfera, îl tulbură.

– Ascultă, îi spuse, este aproape prânzul. De ce n-am merge să mâncăm un sandviș într-un loc mai plăcut decât acesta? Am vorbi liniștiți și.....

– Nu mănânc de prânz, îl întrerupse Colleen. Iar acest loc puțin plăcut, este cel în care petrec opt ore pe zi.

Expresia lui Gideon exprimase probabil dezamăgirea,

deoarece Colleen se corectă imediat:

– Cred că pot face o excepție astăzi. Să mergem.

Se ridică și-și luă poșeta pusă pe jos. Când înaintă spre ușă, Gideon o urmă cu ușurare.

– Este un mic bufet la capătul străzii. Îți convine, Colleen?

– Da. Să nu pierdem timpul.

O urmă pe culoarul lung, cu ochii ațintiți asupra picioarelor sale fine și musculoase. Simțind brusc un nod în gât, se grăbi să ajungă în dreptul ei.

– Ai multe dimineți atât de grele ca cea de astăzi?

– Toate. Din păcate, ne lipsește personalul și infrastructura pentru a primi. Problemă de buget, desigur. Vedem atâtea cazuri tulburătoare..... nu înțeleg cum se construiesc avioane de luptă și cum se fabrică bombe, când există atât de multă mizerie de rezolvat. Acestor mame singure, ar trebui să li se plătească instruirea pentru a învăța o meserie și să se deschidă creșe care să le țină copiii în timp ce ele studiază.

– Părinții lor nu-i pot ține pe puști?

– Glumești, Gideon? Părinții le-au dat afară și cea mai mare parte uită chiar că au niște fete. Colegele mele și cu mine ne străduim să readucem speranța în viețile lor, dar mi-e teamă că este o luptă pierdută dinainte. Oh, dar.... să vorbim de altceva. Îmi iubesc atât de mult munca, încât devin plictisitoare. Și n-ai venit pentru a cerceta starea sufletească a unei asistente sociale dezamăgite.

– Nu, într-adevăr, răspunse Gideon, după ce-și stăpâni

emoția.

Oare cum această femeie atât de generoasă, care exersa o profesie care era un adevărat sacerdoțiu, își putea strica viața iubind un bărbat căsătorit? Ea, care vorbea de speranță, probabil nu găsea foarte multă în viața sa personală.

– Am venit să-ți pun câteva întrebări despre Sam, reluă. Am nevoie de elemente precise pentru a-mi începe ancheta.

– Ce gen de întrebări?

Gideon percepu reticența din tonul lui Colleen. Iar îl va minți. O simțea.

– Ei bine, de exemplu, mi-ar plăcea să știu cu ce-și ocupa timpul liber. Cine-i erau prietenii, dacă vreunul dintre ei l-ar fi putut ajuta să fugă.

Colleen ridică mâna și și-o trecu peste frunte. Gideon îi privi pielea fină, venele delicate care o străbăteau și rezistă cu greu dorinței de a o prinde și a-și pune buzele acolo.

– Sam era.... nu, este un singuratic, un împătimit al muncii. Și-a consacrat viața societății Baker.

Tocmai intraseră în restaurant. Fără premeditare, se îndreptară spre o masă mică, la o parte de ceilalți consumatori. Colleen bătea cu vârful unghiei în meniul plastifiat, ca și când răspunsurile la întrebările lui Gideon ar fi apărut dintre literele imprimate.

– Are un efect înspăimântător asupra mea să vorbesc în acest mod despre el, spuse în cele din urmă tânăra femeie. Imperfectul nu vine firesc, ca și când Sam ar fi..... mort.

– Știi, s-ar putea să fie, spuse Gideon cu blândețe. A dispărut de trei luni. Trei luni, înseamnă mult. Mi se pare greu să te ascunzi atâta timp. Pentru cineva neexperimentat în domeniu, se înțelege. Un bandit, este altceva. Cunoaște filiere, are complici.... dar din câte înțeleg, Sam este cu adevărat singur.

– Da.

– A făcut vreodată aluzie la un loc pe care i-ar plăcea să-l descopere? De genul o insulă sau o țară îndepărtată?

– Nu. În afară de birou, nu se interesa decât de familie.

– Și de dumneata.

– Cum? Oh.... asta este....

Colleen își reținu cuvintele pe buze: fusese gata să spună că ea făcea parte din familie.

– Da? o încurajă Gideon, continuă.

– Nu, nimic. Sau mai degrabă, este exact așa: Sam își iubea familia.... și pe mine. Dar dumneata, Gideon, ce iubești?

– Eu nu fac obiectul unei anchete! protestă Gideon zâmbind.

– Evident că nu. Dar potolește-mi curiozitatea feminină, te rog.

– De acord. Ei bine, să știi că iubesc ceapa în hamburgeri, în timp ce dumneata o îndepărtezi pe marginea farfuriei.

– Asta pentru că nu vreau să-i indispun pe cei cu care am întâlnire în această după-amiază.

– Ah, da? Mie îmi este egal dacă mirosul respirației mele deranjează sau nu.

– Nu sunt surprinsă. Ești genul de bărbat puțin.... rustic,

căruia puțin îi pasă de acest gen de lucruri.

– Cum ai descoperit asta?

– Din dezordinea în care trăiești. Îți este indiferentă. Nu ești gata să faci concesii pentru alții. Altruismul nu este punctul dumitale forte....

– Am acceptat totuși să mă ocup de Sam Baker. Când nu-mi doresc câtuși de puțin.

– Într-adevăr. Și asta nu încetează să mă mire. De ce ai spus da?

– Pentru că, pe moment, n-am de ales dintr-o mulțime de propuneri de lucru și pentru că îți voi stoarce o sumă frumoasă.

Gideon se străduise să rostească aceste cuvinte pe un ton degajat. Nu voia ca părerea proastă pe care Colleen Jensen o avea despre el să se agraveze. Și se strădui să nu analizeze motivațiile: ar trebui să nu-i pese nici cât negru sub unghie de aprecierea clientei sale!

De altfel, de aprecierea celorlalți în general. Trei ani mai înainte, făcuse jurământ să nu simtă decât indiferență față de femei și înțelegea să-și respecte promisiunea. Cu niciun preț, nu trebuia să simtă nici umbră de atracție pentru Colleen Jensen. De altfel, oare deontologia sa nu-i pretindea să nu amestece niciodată munca și sentimentele?

Clienta sa va rămâne o străină cu care se va limita la raporturi profesionale. Dar nu doar din motive deontologice, nu. Pentru că era foarte seducătoare și era extrem de îndrăgostită de un criminal care o șterse.

Colleen își dădu foarte bine seama că întrebarea sa îl tulburase pe Gideon. Când îl întrebase de ce acceptase misiunea pe care i-o propusese, se crispase, privirea i se voalase și apoi vorbise cu o voce gâtuită. Relaxarea sa nu mai era decât o amintire: părea brusc retras în sine însuși, ca și când un zid invizibil îl despărțea de ea. Fără îndoială, atinsese involuntar un punct sensibil. Dar care?

Oh, și apoi, la naiba. De ce o interesau stările sufletești ale lui Gideon Graves? Tot ce dorea, era ca el să se înhame la treabă și să-l găsească pe Sam. Și cu atât mai rău dacă era tulburat: avea deja destule de făcut cu suferințele cazurilor sale sociale, fără să se mai preocupe în plus de un detectiv particular care părăsise rândurile poliției.

Și totuși, își punea întrebări în legătură cu el. Nu se putea împiedica să-i cerceteze expresia indescifrabilă și să se gândească la faptul că și dacă Gideon ascundea niște secrete triste, era foarte seducător. Acel mod în care își vâra degetele în părul des și-l ridica de parcă era o coamă și acea mișcare ușoară a degetului, când gândea și își bătea ușor bărbia.... Consternată, descoperi că-i plăceau ticurile acestui bărbat, care era la mii de

kilometri de lumea sa.

Tocmai în acea clipă, Gideon își vârâse degetele în părul care începu să strălucească asemenea satinului negru. Colleen se grăbi să-și întoarcă privirea la salata sa și păstră tăcerea, rugându-se ca interogatoriul referitor la Sam să se fi terminat și să poată părăsi restaurantul și pe tulburătorul său însoțitor. Se rugă ca el să nu descopere prea curând că Sam îi era frate sau dacă era atât de bun pe cât o asigurase Margie, adevărul nu-i va scăpa. Câteva zile.... nu cerea Cerului decât câteva zile de răgaz înainte ca el să-i descopere secretul. Atunci, ancheta va fi destul de avansată pentru ca detectivul să-i pună capăt, furios că-l mințise. Și va înțelege pentru ce o făcuse.

– Când crezi că vei fi în măsură să-mi dai vreo informație? îl întrebă în timp ce-și netezea părul spre spate.

– Îndată ce voi afla mai mult, îi răspunse laconic.

– Dar totuși?

– În câteva zile.

– Mă vei anunța imediat că vei avea o pistă, nu-i așa?

Bărbatul se aplecă spre ea și-și simți răsuflarea mirosind a mentă.

– Spune-mi, Colleen, de ce te implici atât de mult? Acest Sam Baker este chiar atât de important pentru dumneata?

– Da. Îl iubesc, ți-am spus-o deja.

– Și ce aștepți de la el?

– Domnule Graves, când iubesc, nu aștept nimic în schimb. Dragostea nu are valoare comercială.

Gideon izbucni într-un râs sarcastic și Colleen nu se putu împiedica să se răsucească pe scaun. Își imagina foarte bine calculele lui Gideon: tânăra femeie întreținută se neliniștea pentru încheierea plăților lunare. Și se simțea profund umilită.

– Ei bine, micuțo, sau minți, sau ești o naivă incorigibilă. Și nu știu ce este mai rău.....

Lansându-și fraza ca o săgeată otrăvită, Gideon se ridică și părăsi restaurantul, după ce lăsă să cadă pe masă câteva bancnote. Colleen rămase încremenită pe locul său, cu privirea ațintită asupra umerilor săi lați, în timp ce se îndepărta pe trotuar.

Evident, Gideon disprețuia personajul pe care-l inventase. Ei bine, nu putea da vina decât pe ea însăși. Și de altfel, îi convenea că o dezaproba. Astfel, el va rămâne la distanță, convins că nu-i era la îndemână: nu va căuta să seducă o femeie venală și cu atât mai mult o femeie îndrăgostită nebunește de un criminal. Și se va putea bucura în continuare de singurătatea ei, pe care și-o impusese după divorțul de cu doi ani mai înainte. Nu mai voia să aibă de-a face cu bărbați foarte seducători, de genul fostului său soț. Sau al lui Gideon Graves. Nu erau decât persoane care frângeau inimi. Iar toate bucățile inimii sale nu fuseseră încă adunate. Indiferent de ce-i spusese lui Gideon, credea că dragostea cerea reciprocitate. Fostul său soț nu-i răspunsese deloc la dragostea pe care i-o purtase. Și înțelegea să nu mai sufere niciodată cum suferise.

Își imagina că și Gideon suferise. O simțea din nenumărate

mici detalii: agresivitatea latentă de care dădea dovadă și care nu era probabil decât un sistem de apărare, mișcările bruște, ca și când era pregătit în orice clipă să răspundă la lovituri, privirea pătrunzătoare care căuta parcă să citească în adâncul sufletului și dezgustul mărturisit pentru minciună.

Colleen puse brusc furculița pe masă: oare ce i se întâmpla? De ce se străduia să-l sondeze pe acest bărbat? Nu era decât un detectiv angajat pentru cincisprezece zile. Va ieși din viața sa imediat ce-și va îndeplini misiunea, cel puțin așa spera. Îi va semna un cec substanțial, apoi îl va trece în sectorul de amintiri. Singura relație cu el, va fi o relație de afaceri. Punct. Așa că ce importanță aveau presupusele răni sufletești ale domnului Gideon Graves? În două săptămâni, el se va întoarce pe ambarcațiune, iar ea va continua să locuiască în apartamentul său luxos, pe care Gideon îl credea plătit de moștenitorul averii Baker. N-avea de ce să se neliniștească.

Și totuși, nu putea stăpâni o voce mică și vicleană care-i repeta că lucrurile se vor desfășura altfel decât își dorise.

Capitolul 4

Când, la sfârșitul după-amiezii, Gideon se întoarse pe ambarcațiune, Eddie îl aștepta deja. Se repezi spre el cu un aer entuziasmat și foarte fericit.

– Patroane, nu vei ghici niciodată tot ce am găsit la bibliotecă! exclamă, fluturând un teanc imens de fotocopii.

– Intră, Eddie. Le vom studia cu mintea limpede, în fața unei coca rece.

Datorită adolescentului, mereu la fel de eficace în materie de treburi menajere, masa era foarte curată, debarasată de diversele rămășițe cu care era de obicei plină. Gideon se așeză, în timp ce Eddie deschise frigiderul.

– N-o să-ți crezi ochilor, patroane, când vei citi toată povestea bătrânului Baker! Este o afacere afurisită!

Gideon dădu din cap. I-ar fi plăcut să se pasioneze și el de moartea lui Joseph Baker. Dar era incapabil să se intereseze de

altceva decât de Colleen Jensen. De la prânz, avea impresia că trăiește cu o imagine subliminală în cap. O vedea unde se uita. Chipul ei îi apărea în același timp pe toate suprafețele, fie că erau vii sau inerte și se surprinse trecându-și mâna prin păr mai frecvent decât de obicei, ca și când gestul îi putea alunga imaginea. Pierdere de timp. Imaginea lui Colleen îi era gravată în minte.

De la divorț, trei ani mai înainte, nu încercase niciodată o asemenea obsesie pentru o femeie. El, care se crezuse întotdeauna îndrăgostit doar de blonde cu membre lungi de tip scandinav, ca Eve, iată că se topea în fața unei brunete scunde și la fel de subțire ca o adolescentă.

Și profund întristat că aceasta îi era devotată trup și suflet lui Sam Baker. Inutil să spere că va arunca fie și o privire asupra unui amărât de detectiv particular, când miliardarul său o întreținea și-i făcea cadouri somptuoase.

Din când în când, se străduia să se convingă că nu era decât victima inocentă a unui bărbat foarte bogat. Dar imaginea nu se potrivea cu puținul pe care-l știa despre Colleen Jensen. Nu era o naivă: munca sa îi deschisese probabil ochii de mult timp asupra realităților vieții. Și apoi, ipoteza tinerei femei seduse de un bătrân plicticos nu ținea: Colleen avea aproximativ douăzeci și cinci de ani, nu cincisprezece. Și Baker era departe de a fi atins o vârstă venerabilă.

Oftă profund și se aplecă spre vraful de documente aduse de Eddie. Poate dacă se va ocupa de tatăl și fiul Baker, Colleen va

catadicsi să alunge farmecele pe care i le făcuse?

Văzându-l pe Gideon cufundat în citirea primei copii, Eddie se grăbi să se așeze alături de el.

– Ai văzut? Un paznic de la securitatea societății Baker afirmă că Sam a ieșind alergând din imobil. Puțin mai târziu, tatăl Joseph a fost găsit țeapăn, mort!

– Hm. Ai dreptate, este rău pentru fiu. Aparențele sunt împotriva lui.

Gideon citi copiile articolelor din ziare, apoi înălță capul.

– Cotidianele au povestit toate același lucru, apoi s-au pierdut în ipoteze, din vina bobului de mușțar. Ai descoperit și altceva? Tot ce este scris acolo, Colleen îmi spusese deja.

– Am fotocopiat și cronicile mondene. Se vede acolo toată familia Baker în tot felul de chestii de caritate sau serate superelegante. Vrei să vezi?

– Bineînțeles.

Gideon se gândi că Eddie era într-adevăr descurcăreț. Această idee de a merge să găsească rubricile mondene venea de la el și-l felicită. Fața puștiului se îmbujoră de plăcere și declară umflându-și pieptul:

– Voiam să-ți dovedesc că sunt un element bun, Gideon.

– Ei bine, ai făcut-o. Dar acum este târziu și mi-ar plăcea să te întorci acasă, Eddie. Îți voi povesti mâine dimineață ce am găsit în muntele acesta de articole. De acord?

– Hm... Bun, de acord. Dar îmi vei spune totul mâine? Promiți?

– Promit.

Băiatul plecă și Gideon se gândi cu tristețe la atmosfera care-l aștepta: un tată alcoolic și o mamă gata mai degrabă de bătaie. Sărmanul Eddie, care-și găsise modelul într-un detectiv.... Nu va trece mult timp înainte de a se descoperi că nu era un erou și va simți o deziluzie pe care Gideon prefera să nu și-o imagineze. Într-adevăr, oare ce va resimți adolescentul când îi va cunoaște trecutul? Bineînțeles, va fugi și-și va retrimite eroul în singurătatea care-i era sortită. Nu-l iubea nimeni așa cum o iubise el pe Eve odinioară, sau cum Colleen îl iubea pe acel Sam Baker.

Parfumul său, căruia îi păstra o amintire emoționantă, nu înceta să-l tulbure. Visa să se apropie de Colleen și s-o miroasă până când se îmbăta. Simți un acces de gelozie la ideea că Baker deținea acest privilegiu și că nu-i păsase, preferând s-o părăsească pe tânăra femeie mai degrabă decât să caute consolare lângă ea. Ce bădăran! Cum putea oare să fugă de o asemenea venerație? Tânăra femeie se mistuia de dragoste pentru el, iar el nu-și dădea nici măcar osteneala s-o liniștească printr-un simplu telefon.

Doar dacă știa că nu-l voia decât pentru banii lui și fugise din acest motiv? Trebuia să citească toate copiile adunate de Eddie pentru a-și face o idee despre Sam Baker și legăturile lui cu Colleen.

O oră mai târziu, îl dureau ochii pe care-i forțase să cerceteze fotografiile, cam neclare după fotocopiere. Se rezemă cu spatele de scaun și bău o înghițitură de bere, când privirea i se opri pe o scenă de familie: venerabilul Joseph Baker poza înconjurat de cei

patru copii, la un bal de caritate. Gideon examină succesiv fețele lui Carol, Bonnie, Sam și.... a unei fete care se numea Colleen.

Încercă senzația unei lovituri în stomac și știu că pălise. Colleen Jensen Baker, spunea legenda, mezina dinastiei Baker.

Neîncrezător, se duse să caute o lupă într-un sertar și o puse deasupra fotografiei. Nu, nu era posibilă nicio greșeală. Colleen Jensen și Colleen Baker erau una și aceeași persoană, iar această persoană era sora lui Sam, și nu amanta sa.

La naiba, dar de ce-l mințise oare? De ce prefera să se dezonoreze lăsându-se să treacă drept iubita unui miliardar, când acesta îi era frate și se bucura de o avere la fel de mare ca a lui?

Furios și ușurat în același timp, Gideon se ridică brusc și luă cheile de la mașină, puse pe masă. În câteva minute va bate la ușa mincinoasei și o va obliga să mărturisească totul. Dar când ajunse la ea, descoperi cu regret că mașina ei nu era parcată pe amplasamentul rezervat. Ei bine, va aștepta toată noaptea, dacă trebuia!

Deschise un pachet de bomboane de mentă și se pregăti de o lungă veghe. Nenumărate întrebări îi veneau în minte și ardea să i le pună lui Colleen. De exemplu, de ce, în timp ce era atât de bogată, lucra în centrul social, pentru un salariu de mizerie? Pentru a avea conștiința împăcată? Totuși, nu-i făcuse impresia uneia dintre acele femei cumsecade, snoabe care se ocupă de vagabonzi și de săraci între două ceaiuri la Ritz.

Pocnetul unei portiere îl scoase din gânduri. Da, era chiar mica mașină japoneză a lui Colleen, care tocmai parcase. Aceasta

coborî cu o grație care-i tăie răsuflarea și se îndreptă spre el, cu o expresie întrebătoare pe față.

– Gideon, ce surpriză! Ai deja noutăți?

Timp de câteva secunde, mânia lui Gideon dispăru, atât era de uimit de tânăra femeie. Rămase fără grai, cu gura rotunjită pentru un compliment pe care nu reușea să-l formuleze, înainte de a-și reveni.

– Trebuie să vorbim, exclamă tăios detectivul.

– De acord, încuviință Colleen, rezemându-se de capota mașinii lui Gideon: evident, n-avea intenția să-l invite în casă.

– Aici? întrebă bărbatul.

– De ce nu? răspunse Colleen. Te ascult.

Oftatul de resemnare pe care-l scoase nu-i scăpă lui Gideon. Oare se temea că-i va murdări canapelele? Puțin îi păsa! Îi va vorbi aici, în stradă.

– Îmi datorezi niște explicații, Colleen Jensen.... Baker!

– Iată-ne aici.... murmură tânăra femeie. Presupun că acum că știi totul, îmi vei tripla onorariul.

– Cum? De asta ai mințit? exclamă Gideon care nu-și credea urechilor.

– Cei trei detectivi precedenți pe care i-am angajat au avut pretenții extraordinare îndată ce au aflat că sunt sora lui Sam. De ce ai fi altfel decât ei?

Gideon păstră îndelung tăcerea, înainte de a declara:

– Dacă n-aș fi descoperit adevărul, ai fi avut dovada că sunt un detectiv fără valoare....

– Pe moment, nu m-am gândit la asta. Doream doar să încerc o apropiere diferită de un detectiv particular. Dar este adevărat, dacă nu ți-ai fi dat osteneala să faci câteva cercetări asupra mea, sau a lui Sam, aș fi considerat că nu-ți meriți nici salariul, nici reputația.

Făcu o pauză, în timpul căreia Gideon îi văzu privirea îmblânzindu-se și un zâmbet ușor i se formă pe buze.

– Ai accepta o ceașcă de cafea în loc de scuze, Gideon? îl întrebă în cele din urmă.

Contrariat să-și simtă mânia domolindu-se, Gideon nu răspunse imediat. Îl înșelase, și asta nu-i plăcea. Se simțea tratat cu dispreț și ar fi vrut ca ei să-i fie rușine. Dar se mulțumi să dea afirmativ din cap și o urmă până la ușă. Se dădu la o parte când Colleen o deschise. Apoi ea înaintă spre salon și o auzi scoțând un strigăt de groază. Într-o secundă îi fu alături și înțelese de ce strigase: încăperea era răvășită. Sertare larg deschise și perne împrăștiate demonstrau o scotoceală temeinică.

– Cineva a intrat la mine! exclamă Colleen, îmbrățișând cu privirea tristul spectacol.

Simțind că îi repugna să mai înainteze, Gideon procedă la o inspecție a restului apartamentului, după ce-i ordonă să nu se miște din antreu. Dar, cum se aștepta, hoțul dispăruse deja. Judecând după starea camerei și a biroului, scotocise cel mai mic colț.

Gideon reveni în salon, unde o găsi pe Colleen rezemată de canatul ușii, foarte palidă.

– Telefonează la poliție, spuse detectivul, conducând-o spre canapea.

– Nu.... mă simt foarte bine. Ai putea să te ocupi de asta?

Gideon dădu afirmativ din cap. Formă numărul postului de cartier și i se răspunse că un agent se va deplasa la fața locului în cel mai scurt timp.

– În așteptarea sosirii agenților, îi spuse lui Colleen, n-ar trebui să începi să faci lista cu ce ți s-a luat?

Tânăra femeie privi în jur, cu un aer buimac.

– Este curios, nu-i așa? Nu pare să lipsească nimic. Televizorul, magnetofonul, combina stereo.... Totul este aici. Oare ce gen de spărgător a venit aici? Și cum a intrat? Ușa este intactă!

– Pe o fereastră, presupun. Este ușor de forțat aceste ferestre cu geam. Gideon se întoarse în cameră și în birou. Într-adevăr, multe obiecte de valoare, ca aparatul de fotografiat ultraperformant pe care-l vedea pe o comodă, ar fi trebuit să-l tenteze pe răufăcător. Dar le neglijase. În favoarea a ce, oare?

– Colleen, mi se pare că cel care a intrat căuta ceva anume. Încearcă să stabilești ce putea să fie.

Tânăra femeie se ridică tocmai când un agent în uniformă împinse ușa.

Următoarele două ore fură pentru Colleen o grea încercare.

Întrebările polițistului îi părură mai degrabă o pătrundere abuzivă în viața sa personală, deoarece agentul părea să creadă că ascundea motivele spargerii, întrucât nu fusese furat niciun obiect de valoare. Faptul că era sora lui Sam Baker părea să-i întărească suspiciunile și încheie interogatoriul tremurând. Iată că victima devenea suspectă! În plus, tensiunea pe care o percepea între Gideon și fostul său coleg, îi agrava sentimentul de indispoziție.

Când agentul părăsi în sfârșit apartamentul, Colleen se prăbuși pe canapea, oftând îndelung.

– Dumnezeule.... ce încercare! exclamă privindu-l pe Gideon punând o carte la loc pe raft.

– Mmm. Și pentru mine, crede-mă.

Tânăra femeie fu pe punctul să-i pună întrebări lui Gideon, dar se răzgândi. Simțea o mânie surdă în intonația sa și crisparea maxilarelor indica limpede că nu era în dispoziția de a-i face confidențe. În plus, trecutul îi aparținea doar lui.

Așa că părăsi canapeaua în tăcere și începu și ea să pună lucrurile la loc. O consterna să-și vadă apartamentul, oaza ei de liniște, în această stare. Se simțea violată în intimitatea sa, tristă până la lacrimi.

Ca și când i-ar fi perceput tulburarea, Gideon declară:

– N-ai să reușești în niciun caz să repari stricăciunile în seara asta. De ce n-ai veni să dormi pe ambarcațiunea mea? Mâine, la lumina zilei, cum se spune, situația îți va părea mai puțin tragică.

Și apoi, îi vei putea cere unei prietene să te ajute să aranjezi toate acestea. Ce crezi?

Deși impresionată de solicitudinea lui Gideon, Colleen ezită să accepte. Cum să-și justifice ea, care nu dorea ca relația lor să ia o turnură mai intimă, o noapte petrecută la angajatul său?

Perspectiva de a se trezi a doua zi în mijlocul acestei dezordini întristătoare care domnea acolo, o făcu să se hotărască. Și de asemenea, teama ca spărgătorul să nu se întoarcă în plină noapte, îndemnat de regretul de a fi lăsat în urmă atâtea obiecte care puteau fi vândute.

– De acord, Gideon. Și mulțumesc. Îmi voi pune câteva lucruri într-o geantă și te urmez.

Se retrase în camera sa și se strădui să găsească în dezordine niște lenjerie. Se întrerupse la vederea cutiei de bijuterii, larg deschisă dar totuși plină, pe pat. Oare de ce banditul îi neglijase inelele, colierele, brățările? Nu înțelegea nimic.

Ieși din cameră complet uluită și i se alătură lui Gideon, care reușise să aranjeze toate cărțile.

– Gata? o întrebă bărbatul.

– Da.

– Bine.

În ușă, Colleen se opri totuși un timp.

– Sper că nu intenționezi să profiți de această seară pentru a mă supune la un interogatoriu în regulă referitor la Sam?

– Îți promit că anumite întrebări vor aștepta până mâine. Totuși, există unele pe care trebuie să ți le pun imediat.

– Sunt obosită, Gideon.

– De acord. Dar n-am decât două săptămâni pentru a-mi îndeplini misiunea și am pierdut deja destul timp din vina dumitale. Așa că trebuie să mă ajuți. La urma urmei, îmi datorezi asta: ce am descoperit în ziare, ai fi putut să-mi spui chiar dumneata....

Învinsă, Colleen urcă în mașina lui Gideon cu capul plecat. Insistase să ia propriul vehicul, dar el se opusese:

– Vreau să verific dacă n-au fost instalate microfoane înăuntru. Ca și în apartament. Și n-am cu mine echipamentul necesar pentru a o face în seara asta.

– Sper că glumești? James Bond nu se interesează de mine și de viața mea neînsemnată....

– James Bond, cu siguranță nu. Dar altcineva, da. Așa că prefer să fiu prudent. Cu atât mai mult cu cât degețelul meu îmi spune că îmi ascunzi încă multe secrete pe care și concurentul meu caută să le descopere.... Dacă mi le vei dezvălui, voi avea un avans asupra lui.

Colleen ezită. Apoi se hotărî să joace în sfârșit fair-play cu Gideon: în definitiv, nu-l angajase oare pentru a descoperi adevărul?

– De acord. Îți voi spune ce știu. Pentru a avea un avantaj. De când a plecat Sam, am impresia că sunt urmărită, spionată. La început, am crezut că poliția mă pusese sub supraveghere, pentru cazul în care m-ar contacta fratele meu. Dar acum, după spargerea în care nu s-a furat nimic, cred că m-a filat cineva. Și că

faptul că te-am angajat, a accelerat procesul. Voia să descopere ceva înaintea dumitale. Ce, nu știu.

– Mmm. Cred că poliția te-a urmărit la început, după dispariția lui Sam. Dar după trei luni, nu. Într-adevăr, este vorba de altcineva: nicio brigadă nu are mijloacele de a ține sub supraveghere un suspect, sau un martor, mai mult timp.

– Totuși, casa fratelui meu este încă sub supraveghere: mi-a spus soția sa, Julianne.

– Nu cred. Agenții însărcinați cu rondurile trebuie să aibă drept misiune să fie atenți când trec prin fața casei lui Sam Baker. Dar atâta tot.

Gideon păstră tăcerea câteva clipe, aparent concentrat la condus: traficul pe străzile în direcția portului era intens. Dar Colleen presupuse că de fapt se gândea la ce-i va dezvălui ea.

– În afară de filare, ai mai remarcat ceva?

– Da. Sunt convinsă că Sam a intrat la mine în casă săptămâna trecută.

– Ce te face să crezi asta?

– O impresie. Ca și când lăsase niște unde în trecere. M-am întors târziu acasă și am perceput remanența unei prezențe familiare. Știu că pare absurd, dar fratele meu și cu mine suntem.... eram.... atât de legați, încât aveam impresia că puteam să comunicăm fără să vorbim, prin simpla putere a gândurilor. Și apoi, exista și acel parfum.... Folosește de ani de zile o apă de colonie rară. Dar privind în urmă, mă întreb dacă totul n-a fost decât o iluzie, dacă dorința mea de a-l revedea pe Sam nu-mi

deformează gândirea. Îmi iubesc atât de mult fratele.....

– Și l-ai făcut să treacă drept amantul dumitale. Este incredibil. Oamenii de genul dumitale mă uluiesc.

– Cum asta, oamenii de genul meu? se răzvrăti Colleen.

– Cei bogați. Cred că totul le este permis, calcă în picioare sentimentele celorlalți, n-au respect pentru nimeni. Ai vrut să mă înșeli, pentru că mă considerai un imbecil. M-ai manipulat, și pentru ce? Pentru a-ți păzi prețioșii bani!

– Nu, nu este deloc așa! M-am temut doar, din experiență, că dacă știai că eram fiica Baker, nu te vei ocupa bine de afacerea mea, convins că Sam l-a ucis pe tata, se ascunde de poliție și că plecând de aici, dispariția sa nu ascundea niciun mister. Atâta tot. Nu disprețuiesc pe nimeni, domnule Gideon!

Auzind un tremur în vocea lui Colleen, Gideon înțelese că mersese prea departe.

– Iartă-mă. Îmi depășesc limitele funcției. Nu sunt decât angajatul dumitale.

– Exact! Și nu știi nimic despre mine. Ți-ai făcut o părere plecând de la câteva elemente care-mi sunt defavorabile, dar pe care le-am folosit pentru ca fratele meu să aibă toate șansele de a fi ajutat. Că am fost neîndemânatică, sunt de acord. Dar disprețuitoare sau manipulatoare, nu. Ca dovadă, părerea pe care aș fi putut s-o am despre dumneata, dacă mă luam după ce am văzut din ambianța în care trăiești, ar trebui să fie catastrofală. Ei bine, să știi că refuz concluziile pripite! Îți acord beneficiul îndoielii!

– Părerea dumitale îmi este complet indiferentă, afirmă Gideon ridicând din umeri. A dumitale și..... a celorlalți.

– Ei bine, iată măcar ceva ce avem în comun. Nici pe mine nu mă preocupă ce gândesc oamenii despre mine.

Brusc, în mașină se instală tăcerea. Colleen nu îndrăzni s-o rupă. În sinea sa, îl înțelegea pe Gideon că o critica: atitudinea față de el făcuse s-o vadă într-o lumină proastă. Dar nu regreta nimic. Pentru că de asta depindea salvarea lui Sam, ca și a ei: să se destăinuie lui Gideon Graves ar fi dus la coborârea gărzii. Și singura dată când o făcuse, i se frânsese inima. Așa că acum, pe cât era cu putință, își făurise cu îndârjire o carapace, pe care profilul de medalie al lui Gideon, pe care-l privea pe furiș, o tulbura prea mult încât să nu se îngrijoreze. Pe aceste trăsături perfect conturate, inteligența rivaliza cu frumusețea. Își dădu seama că fusese stupidă imaginându-și că va trece mult timp până va descoperi că Sam îi era frate și nu amant. Ar fi trebuit să-i acorde încredere încă de la început, în loc să-i jignească judecata. Preferase să treacă mai degrabă drept o fată de moravuri ușoare decât o soră iubitoare. Și orice ar fi spus, ceea ce putuse gândi despre ea nu-i era indiferent.

Dar acum, oare nu era mai rău? O vedea ca pe o egoistă pe care averea o făcea să-și disprețuiască semenii. Și în mod special, pe el.

De acord. Și ce? Scopul scuză mijloacele! Și tot ce dorea, era ca Gideon să descopere adevărul în privința lui Sam.

O încetinire bruscă, urmată de frânare, o aduse în prezent.

Privi pe geam și descoperi cheiul. Ajunseseră. Fără o vorbă, Gideon coborî din mașină și-i luă geanta din portbagaj, înainte de a se îndrepta cu pași mari spre pontonul ambarcațiunii. Colleen îl urmă, întrebându-se de ce oare îi acceptase invitația. Fie, pentru că nu voia să doarmă în apartamentul devastat. Dar de ce nu se dusese la hotel? Această promiscuitate cu Gideon putea să nu fie fără consecințe.....

Nu făcuse decât să-și urmeze instinctul, care-i dictase să nu rămână singură în noaptea aceea. Poate era urmărită.... Dar era oare un motiv suficient pentru a se instala sub acoperișul acestui bărbat pe care de-abia îl cunoștea?

Răspunsul îi veni de la sine în minte: pentru că era atât de singură încât n-avea pe nimeni la care să se refugieze. Și pentru că-și dorea enorm să rămână lângă Gideon Graves.

– Nu este mare lux, dar sunt acasă, spuse detectivul dându-se la o parte, pentru a o lăsa să treacă. Intră, Colleen.

Mirată, aceasta simți parfum de lămâiță și de detergent. Geamul ambarcațiunii era impecabil. Cineva făcuse o treabă formidabilă.....

– Îți voi da cearșafuri curate, anunță Gideon, deschizând ușa care Colleen presupuse că era de la cameră.

– Unde.... intenționezi să dormi?

– În salon, pe canapea. De ce? Fără îndoială, ți-ai imaginat că nu sunt un gentleman și că te voi obliga să împarți patul cu mine?

Ironia care marca tonul lui Gideon, o răni pe Colleen. Înălță bărbia și-l sfredeli cu privirea.

– Nu mă sperii, Gideon Graves.

– Nu? o întrebă acesta susținându-i privirea. Chiar nu te temi că voi abuza de dumneata? Nici.... că nu vei putea rezista farmecului meu bărbătesc și devastator?

– Câtuși de puțin, declară Colleen, dându-se un pas înapoi.

– Totuși, îmi pari nervoasă.....

– Nu, sunt mai degrabă relaxată. Dar să știi că la cel mai mic gest deplasat, mâine dimineață vei avea o clientă mai puțin.

Privirea lui Gideon deveni întunecată și enigmatică, iar Colleen se înfioră.

– Poate mâine dimineață nu voi mai vrea să mă ocup de afacerea dumitale.... spuse detectivul.

Colleen puse grăbită mâna pe geanta sa și făcu un pas spre ușă.

– Această conversație este stupidă, domnule Graves și eu.....

– Așteaptă, te rog, spuse el luându-i geanta din mână, pentru a o pune pe divan. Nu riști nimic aici, îți jur. Nici din partea mea, nici a celui care poate te pândește afară. În plus, dacă aveam veleități de seducător, ai fi fost ultima femeie din lume de care m-aș lega.

În timp ce-și dădea seama că ar fi trebuit să-și păstreze sângele-rece și să ignore remarca lui Gideon, Colleen se revoltă.

– Ah da? Consideri că doar blondele sculpturale se potrivesc detectivilor particulari? Ca în serialele de televiziune? Și că brunetele n-au valoare?

Gideon o privi îndelung, cu o licărire amuzată în ochi, înainte

de a exclama:

– Nu este incorect.... Dar tipul de femeie pe care nu-l agreez și la care mă gândeam era mai degrabă de ordin.... social. Nu-mi plac fetele de familie, născute cu o linguriță de argint în gură.

– Exceptând cazurile când îți plătesc onorarii..... considerabile.

Umerii lui Colleen se încovoiară ușor în așteptarea răspunsului lui Gideon. Se temea că mersese prea departe, dar bărbatul răspunse fără să ezite.

– Este exact așa! Trebuie să trăiesc, nu? Așa că mai bine iau banii de la bogați, decât de la săraci..... și îmi păstrez patul. Așa că, savurează confortul canapelei. Noapte bună, Colleen.

Și dispăru în cameră, după ce trânti ușa.

Împărțită între mânie și rușinea de a fi fost jignitoare, Colleen se gândi câteva secunde să cheme un taxi și s-o conducă la cel mai apropiat motel, apoi se răzgândi. Era atât de târziu..... și se simțea epuizată. Așa că scotoci în geantă în căutarea pijamalei. Ce fericire că se gândise să-și ia mai degrabă o pijama decât să aleagă una din cămășile de noapte ca pânza de păianjen, care-i plăceau..... Apoi se retrase în baia foarte mică.

Când ieși, descoperi cearșafuri împăturite pe canapeaua desfăcută. Făcându-și patul, se gândi că fusese foarte crudă. Să-l amenințe pe Gideon că va renunța la această anchetă, evident nu va repara situația: acest bărbat trăia în sărăcie. Amenajarea ambarcațiunii o dovedea. Avea nevoie de onorariul pe care i-l va plăti și își reproșă meschinăria.

Se întinse și stinse lampa de la capătâi. Uimită, descoperea că se simțea în deplină siguranță. Gideon avea puterea de a liniști. Dacă, pe deasupra, o avea și pe aceea de a-l găsi pe Sam, îi va fi veșnic recunoscătoare. Îl va plăti atât de generos, încât va putea să angajeze vopsitori și tâmplari pentru a-i repara ambarcațiunea de la proră la pupă. Banii familiei Baker trebuia să servească la acest gen de lucruri. Să-i ajute pe cei mai puțin norocoși decât ea, care se născuse în această familie. Deoarece, până acum, acești bani purtaseră germenii nefericirii. Surorilor sale și ei, nu le adusese decât necazuri. Mai mult, dacă tatăl său n-ar fi fost bogat, Sam n-ar fi fost acuzat că-l omorâse.

Poate Gideon Graves nu greșise având atâtea rezerve împotriva miliardarilor: aduceau ghinion.

Capitolul 5

Gideon se trezi în mijlocul nopții. Oare ce-i alungase somnul? În afară de zgomotele familiare, al clipocitului apei pe coca, al trosnetului vechilor scânduri sau al motorului unui vas de pescuit care părăsea portul, nu auzise nimic care să explice acea trezire bruscă.

Luna care strălucea ilumina camera într-o lumină blândă, albă. Se ridică și-și îmbrăcă blugii puși pe un scaun, apoi se apropie de hublou. Silueta lui Colleen în picioare pe punte, se detașa pe cerul înstelat. Părea să scruteze apa, rezemată de balustradă, și Gideon se gândi că pașii săi, totuși mici, îl treziseră probabil din somn.

Rămase minute lungi nemișcat, privind-o. Părea adâncită în gânduri negre și se întrebă care era obiectul lor. Oare trebuia să i se alăture și s-o distragă din reflecții? Ezită, apoi se hotărî să iasă. Răcoarea brizei o surprinse și nu-și putu stăpâni un frison.

Zgomotul uşii, închisă totuşi cu atenţie, o făcu pe Colleen să tresară.

– Oh, Gideon.... m-ai speriat.

Detectivul se rezemă la rândul său cu coatele de balustradă şi-şi lăsă privirea să se piardă pe apa întunecată.

– Nu poţi să dormi? o întrebă, fără să se întoarcă spre ea: avea impresia că tânăra femeie nu aprecia această intruziune în singurătatea sa.

– Tata a fost asasinat, fratele meu a dispărut, cineva mă urmăreşte, mi s-a spart apartamentul şi crezi că mi s-au pus microfoane.... Am de ce să nu pot dormi, nu?

– Fără îndoială.

– Şi dumneata? De ce nu dormi?

– Aveam nevoie de o gură de aer proaspăt.

Se lăsă între ei tăcerea un timp, până când Colleen o rupse în cele din urmă.

– Este frumos aici. Atâta linişte, atâta pace.... Se vede oceanul după far şi aerul miroase a iod. Este mult timp de când trăieşti aici?

– Trei ani.

– De când ai demisionat din poliţie?

Gideon încuviinţă dând din cap, încruntat.

– De ce această demisie?

Colleen aşteptă un răspuns care nu veni. Atunci insistă, îndemnată de dorinţa, pe care nu şi-o explica, de a face să înceteze tăcerea lui Gideon.

– Ești un rebel și ai refuzat să te supui regulilor funcției dumitale? Asta este? Lupul singuratic nu s-a integrat în haită.

– Nu chiar. Am iubit meseria de polițist. Mai degrabă viața mea particulară a dat totul peste cap.

– Viața dumitale particulară?

– Soția mea. Fosta mea soție, acum.

Gideon tăcu și Colleen așteptă explicații mai ample. Dar bărbatul o surprinse, schimbând nitam-nisam subiectul.

– Dar dumneata? De unde vine numele de Jensen?

– A fost numele meu de femeie căsătorită. Dar am divorțat.

– În acest caz, de ce n-ai reluat pur și simplu numele de Baker?

– Îmi place să mă numesc Jensen. Este mai anonim decât..... Baker.

– Hm. Vorbește-mi despre surorile dumitale, deoarece nu vrei să-mi spui nimic despre cel al cărui nume îl porți.

– Carol este cea mai mare. Trăiește la Casey's Corners, în Kansas. Beau, soțul său, este șerif și au adoptat niște gemeni. În ce o privește pe Bonnie umbla prin lume în compania unui grup de băieți veseli, până când l-a întâlnit pe Russ, adjunctul lui Beau. Și se pare că s-a stabilit definitiv în același orășel, pentru că s-a căsătorit cu Russ.

– Ești apropiată de ele?

– Foarte, deși depărtarea geografică nu este propice stabilirii unor relații frecvente. Dar aveam legături foarte strânse cu Sam, care trăia aici și pe care-l vedeam în fiecare zi.

– Iată-ne în sfârșit ajunși la Sam. Vorbește-mi despre el.

Colleen se întoarse spre el și-i oferi un zâmbet luminos. Gideon se simți înfiorându-se de plăcere și se gândi la clipa în care buzele sale ar pune stăpânire pe cele ale tinerei femei.

– Ai un erou în viață, Gideon?

Detectivul scutură energic din cap.

– Păcat. Pentru că este minunat să crești lângă un frate despre care se crede că ar doborî munții pentru tine. Mă proteja de orice. De lipsa de atenție a mamei, de lipsa de afecțiune a tatei, de iubiții prea îndrăzneți..... Era omniprezent, parcă investit cu o misiune: mica sa soră era sacră și nimic rău nu trebuia să i se întâmple.

– Sam pare a fi un model de virtute.

– Oh nu, nu este. Este încăpățânat și muncește prea mult, și asta în detrimentul soției și a fetiței sale. Este coleric și pretențios. Dar are o idee deosebită despre rolul său de frate. Și nu se abate niciodată de la principiile sale.

– Această descriere merge împotriva atitudinii sale. Dacă îți acordă interes, de ce a plecat fără să te anunțe?

– Pentru că are necazuri grave, ale căror consecințe le-aș putea suferi dacă le-aș cunoaște. Vrea să rămân deoparte de problemele sale, pentru a mă proteja.

– Nu-l crezi vinovat.

– Nu.

– Nu concepi nici cea mai mică îndoială în legătură cu acest subiect?

– Nici cea mai mică. Am încredere în el.

– Încrederea duce deseori la eroare.....

– Nu în cazul meu. Știu că am dreptate și de aceea te-am angajat. Pentru a-l ajuta pe Sam, chiar dacă este împotriva voinței sale, pentru că este nevinovat.

Emoționat că tânăra femeie dădea dovadă de o asemenea încredere, Gideon tăcu. Se dădu câțiva pași înapoi și o privi. În pijamaua imaculată, era imaginea inocenței, a purității. Și reușea, în ciuda veșmântului care nu descoperea niciun milimetru de piele, să pară sexy. Brusc, își dori și el s-o protejeze, să-și asume rolul pe care-l abandonase Sam. Și-și reproșă în tăcere acest elan de tandrețe.

– Sam avea obiceiul să afirme că în lumina lunii, sufletele noastre devin clare și este imposibil să mințim.

Gideon simți o înțepătură în inimă. I-ar fi plăcut și lui să fie în stare să picure asemenea certitudini în mintea lui Colleen. Dar oare ce putea face o brută de genul lui pentru o tânără femeie atât de dulce, atât de sensibilă, atât de vulnerabilă?

Neputința de a se plasa pe aceeași lungime de undă cu ea, îl mânie brusc. Se îndreptă și lovi balustrada cu palma.

– Fratele dumitale era bun de gură, dar spunea doar baliverne! Mă duc să mă culc.

Puse mâna pe clanța ușii, când Colleen îl strigă:

– Gideon?

– Hm.....

– Ai iubit-o?

– Pe cine?

– Pe soția dumitale.

Ar fi vrut să mintă, să nege, dar..... era oare influența clarului de lună? Pe gura lui ieși adevărul.

– Am adorat-o. Mă prăpădeam după ea. Și este o greșeală pe care n-o voi mai face niciodată.

Cu aceste cuvinte, intră.

Colleen își consulta ceasul la fiecare treizeci de secunde. Gideon ar fi trebuit s-o sune deja pentru a o conduce la ea acasă. O adusese dimineață la birou și trebuia să vină s-o ia la sfârșitul zilei. Dar nu apăruse și tânăra femeie începuse să-și piardă răbdarea.

După clipele petrecute pe punte în acea noapte, unde după părerea ei, merseseră prea departe cu confidențele, se grăbise să se îndepărteze de el. Tulburarea pe care o simțise la vederea bustului gol și a șoldurilor pe care se mulau strâns blugii, o îngrijora. Și nu-i plăcuse nici ce-i povestise despre soția sa și despre dragostea sa pierdută.

Gideon trebuia să rămână angajatul său temporar, cu toate că asta implica o distanță în relațiile lor. Nu era prevăzut în contract să-i vorbească despre disperarea care urmase eșecului căsniciei sale. Trebuia să se limiteze la Sam și la misterul care înconjura dispariția sa. Așa că se strădui să uite rana pe care i-o provocase soțul său, confidențele lui Gideon neputând decât să-i reînvie durerea. Aparent, trăiseră amândoi aceeași experiență dezastruoasă. Așa că nu putea ieși nimic bun din unirea

dezamăgirilor lor.

Jesse, soțul său, o făcuse să creadă în dragostea veșnică. Dar, în realitate, nu-i oferise decât teatru și prefăcătorie. Din interes: averea familiei Baker îi permitea să ducă o viață atât de confortabilă, încât era gata de orice josnicie pentru a-și păstra privilegiile. Dar în ziua în care Colleen înțelesese în sfârșit că doar interesul și nu dragostea îi însuflețea soțul, îl alungase din viața sa. Iar inima i sefrânsese în mii de bucăți.

Din acea zi, își consacra tot timpul și toată dragostea săracilor.

Dar se făcuse târziu și făcuse destule pentru astăzi. Se hotărî așadar să aranjeze dosarele și să meargă să-l aștepte pe Gideon în parcaj.

Se duse și se așeză pe o bancă, la umbra unui arțar. La acest sfârșit de după-amiază soarele era încă fierbinte, dar se simțea răcoarea vântului: toamna se apropia cu pași mari. Curând, după căderea frunzelor se va instala frigul și cu el zăpada.

Spera ca atunci, Sam să se fi întors în casa sa confortabilă. Nu și-l imagina protejându-se de brumă într-un adăpost precar, fără să simtă o durere copleșitoare în inimă. Dumnezeule.... Sam.... Oare unde se ascundea? Și de cine?

Cu ochii închiși, se rezemă de spătarul băncii și chipul fratelui său i se contură sub pleoapele închise. Pentru a fi imediat înlocuit de cel al lui Gideon. De ce oare cei doi bărbați se amestecau în mintea sa? Poate pentru că semănau, cu gustul lor pentru tăcere și impresia de forță pe care o degajau.

Un scrâșnet de pneuri o scoase din gânduri. Ah, Gideon sosea

în sfârșit și se grăbea pentru că întârziase. Se îndreptă și-i căută mașina cu privirea, când se trânti o portieră. În secunda următoare, un bărbat se repezea asupra ei.

Cu mâna dreaptă se agăță de poșeta ei, în timp ce cu stânga o strângea de gât.

Colleen își încordă instinctiv mușchii și rezistă din toate puterile. Zgârie cu cruzime mâna crispată pe poșetă, apoi unghiile i se înfipseră în cea care o sufoca.

– Dă-i drumul imediat, fiu de.....

Înjurătura lui Gideon se pierdu în zgomotul cursei nebune spre Colleen. Agresorul abandonă imediat lupta și începu să alerge spre mașina care-l adusese. Demară în mare viteză, fără ca tânăra femeie să aibă timp să noteze numărul de înmatriculare.

Gideon se trânti în genunchi în fața ei și-i luă mâinile.

– Colleen.... Te simți bine?

– Da. Banditul a dat greș. Datorită unghiilor mele bine ascuțite și a intervenției dumitale, n-a putut nici să-mi fure poșeta, nici..... nu știu dacă mă înșel..... dar mi s-a părut că încerca să mă sugrume.

Gideon se ridică și-i examină gâtul.

– Într-adevăr, ai niște urme vinete îngrozitoare. Este chiar puțin sânge.

– Nu sunt decât niște zgârieturi.

– Vino. Te voi duce la ambarcațiune și-ți voi pune o compresă.

Când Colleen se ridică în picioare, își dădu seama că acestea îi tremurau. Astfel, când Gideon își trecu brațul în jurul umerilor

săi și o strânse lângă el pentru a o susține, nu se împotrivi. Detectivul o conduse spre mașină și Colleen simți că el îi mângâie ceafa. Nu simți nicio dorință să protesteze. Se simțea bine. În siguranță.

Se așeză în mașina lui Gideon, după ce acesta îi ținu portiera. Așteptă să demareze pentru a o anunța:

– Am vești proaste. Am descoperit mai multe microfoane ascunse la dumneata acasă.

– Poate au fost instalate de poliție?

– Nu. Sunt prea perfecționate pentru a fi material de stat. Sunt microfoane de genul celor folosite de spioni. Toate scumpe și foarte complicat de pus.

– Dumnezeule.... Dar atunci, cine....?

Teama care o cuprindea o împiedică să-și termine întrebarea.

– Este ceea ce trebuie să descopăr, răspunse Gideon.

– Mă simt ca o piesă dintr-un joc ale cărui reguli nu le știu. Sunt manipulată asemenea unui pion. Necazul este că nu este vorba cu siguranță să joc un rol inofensiv.

Profitând de un stop, Gideon se întoarse spre Colleen.

– N-aș vrea să te îngrijorez peste măsură, dar mi-e teamă să nu fii într-adevăr în primejdie. Agresiunea din seara aceasta, în urma spargerii de ieri, mă face să mă tem de ceva grav. Hoțul n-a găsit ce căuta în apartament, așa că a presupus că se putea afla în poșeta dumitale. Sau asupra dumitale.

Colleen se gândi un timp înainte de a încuviința.

– Da. Deducția pare logică. Îmi închipui că de aceea mă duci

pe ambarcațiune și nu la mine acasă.

– Exact. De altfel, am ajuns.

Gideon parcă în fața pontonului pe care de data aceasta Colleen îl trecu fără ezitare. Ca în ajun, îi trecu prin minte ideea de a merge la hotel, dar o îndepărtă. Orice, mai degrabă decât să fie singură într-o cameră impersonală.

Da, dar "orice" însemna de asemenea acea intimitate cu Gideon, care o tulbura atât de mult.....

Bărbatul se înclină scurt în fața ei, în clipa când trecu de ușă.

– Bine ai venit în regatul meu, doamnă.

În ciuda stânjenelii, Colleen zâmbi și acceptă scaunul pe care i-l oferi la masă.

– Îți voi prepara un cocteil excelent. În acest timp, gândește-te la modul în care te-ai putea organiza pentru a nu merge la birou câteva zile.

– Dar este imposibil! Atâția oameni depind de mine, încât.....

– Siguranța dumitale depinde de dumneata, Colleen. Lumea nu va înceta să se învârtească pentru câteva ore în care îți vei delega răspunderile.

– De acord, acceptă Colleen, după o ezitare. Îi voi telefona lui Margie, colega mea, și vom vedea dacă se poate ocupa de cazurile pe care le aveam în așteptare. Crezi că dacă lipsesc două zile, vei reuși să lămurești misterul agresorului meu?

– Cinstit, nu știu. Dar mi se pare că de când m-ai angajat să mă ocup de afacerea dumitale, evenimentele se precipită. Poate va apărea un element mai semnificativ decât altele în orele ce vor

veni. Acum, nu te mișca, savurează-ți băutura magică și lasă-l pe bunul doctor Graves să aibă grijă de gâtul dumitale vătămat.

Gideon puse în fața ei, în același timp cu un pahar care conținea un lichid portocaliu care mirosea a rom, o trusă de primă urgență și o sticlă de dezinfectant. Cu un nod în gât, Colleen înțelese că va fi obligată să-și descheie nasturii bluzei, pentru ca el să-i poată examina zgârieturile.

Își aplecă în față capul și strânse din dinți, când Gideon trecu o vată îmbibată în alcool peste urmele brăzdate pe pielea sa de hoț.

– La naiba, ce sălbăticie! mormăi Gideon. Tipul ăla voia să-ți smulgă capul, pe cuvânt!

– Am crezut într-adevăr că încerca să mă omoare. Mai întâi a pus mâna pe poșetă, apoi m-a prins strâns de gât cu o putere nemaipomenită. Dacă n-ai fi apărut la timp, nu știu ce s-ar fi întâmplat....

Gideon așteptă ca dezinfectantul să se usuce înainte de a aplica o pomadă ușor anesteziantă. O făcu să pătrundă îndelung, destul de mult timp pentru ca parfumul lui Colleen să-i ajungă la nări și să înceapă să-l amețească. Prin decolteul bluzei, îi zărea pieptul care se ridica în ritmul respirației accelerate de durere. O pasăre phenix din aur, atârnată de un lanț, sclipea pe pielea la fel de moale ca satinul și bărbatul clipi.

Ca și când simțea o imensă plăcere în a-i primi îngrijirile, Colleen dădu capul pe spate și închise ochii. Părul său lung se desfășură lângă bustul lui Gideon și acesta rezistă cu greu

dorinței de a-și vârî degetele în acea masă bogată și mătăsoasă. Îi privi pieptul și-i văzu bătând pulsul. Oh! să-și pună buzele pe acel mic și emoționant simbol al vieții, apoi să le lase să alunece pe rotunjimea sânilor.....

Se dădu brusc înapoi și-și încrucișă convulsiv degetele.

– Gata. Ar trebui să fie de-ajuns, spuse el înainte de a se refugia de cealaltă parte a mesei pătrate.

Colleen deschise încet ochii și clipi din gene, ca și când se trezea dintr-un vis încântător.

– Mulțumesc, murmură.

– Pentru puțin. Am făcut asta pentru că nu țin să mori de septicemie înainte să mă fi plătit.

– Nu te teme, dacă aș fi fost pe moarte, aș fi specificat în testament onorariul pe care ți-l datorez, replică tânăra femeie zâmbind.

– Formidabil! Un bărbat trebuie să-și câștige hrana..... Apropo de hrană, ce-ai spune de cină? Pot să comand mâncare chinezească, italiană, sau un platou cu pui fript. Ce preferi?

– După câte înțeleg, nu-ți place deloc să gătești....

– Bine văzut. Iau micul dejun și prânzul la restaurant, iar seara, telefonez și, hop! masa este servită. Este încântător!

– Aș pune pariu că te-ai plictisit să mănânci așa. Ce-ai spune dacă aș face o omletă? Cu condiția să ai niște ouă....

Cu ochii strălucind de o plăcere anticipată, Gideon se grăbi să deschidă frigiderul. Scoase un oftat de ușurare descoperind o cutie cu ouă.

– Salvați! exclamă. Sunt douăsprezece!

– Sper că nu sunt atât de vechi încât să iasă pui.....

– Nu. Eddie le-a cumpărat acum două zile.

– Cine este Eddie?

– Hm..... un puști la care țin mult.

Presimțind că nu va afla mai mult, Colleen nu insistă și începu să se agite prin bucătărie. Se aplecă să caute o salatieră și când se ridică, întâlni privirea stânjenită a lui Gideon. Înțelese că, în timp ce ea scotocea prin vesela desperecheată, bărbatul fusese copleșit de spectacolul părții inferioare a spatelui său și se simți roșind. Cu siguranță, Gideon observă, deoarece se ridică brusc.

– Mă duc afară. Trebuie să iau aer.

Imediat ce ieși, Colleen scoase un oftat de ușurare. Dacă Gideon era tulburat, oare cum să exprime ce simțea ea? Când, aplecat peste ceafa sa, o îngrijise, avusese imaginea unor sărutări pasionate și a unor mângâieri nebunești. Și nu reușise să-și păstreze sângele-rece decât cu prețul unui mare efort de voință. Nu s-ar fi gândit vreodată că atingerea mâinilor sale va produce un asemenea efect asupra ei. Degetele lui Gideon îi păruseră prevestitoare de plăceri și de încântări pe care nu îndrăznea să și le imagineze. Și totuși, mâinile acelea calde și învăluitoare o înnebuniseră..... cum oare să le uite atingerea? Cum să-și potolească frisoanele care-i treceau pe sub piele când și le amintea?

Și totuși, crezuse că alungase pentru totdeauna din viața sa acest gen de nebunie. Se spetea muncind, astfel încât să-și

frâneze elanurile inimii și ale trupului. Dar, aparent, era un eșec. Toate dorințele i se manifestau acum cu violență, pentru că Gideon era bărbatul care le putea potoli, o simțea în adâncul inimii. Când mărturisise acea dragoste pe care soția sa o călcase în picioare, o expresie de tristețe îi trecuse peste față, dezvăluindu-i sensibilitatea.

Eșecul căsniciei lui Gideon o intriga pe Colleen. Oare ce se petrecuse între soția sa și el? Dragostea lor murise după câțiva ani, sau după câteva încercări, sau nu fusese decât o iluzie, ca între ea și Jesse?

Dar ce importanță avea? Gideon n-o instalase la el ca să-l analizeze, ci pentru ca să se simtă în siguranță. Dar imediat pericolul îndepărtat, se va întoarce acasă. Așa că trebuia să se limiteze la legături strict profesionale cu el și să uite toate întrebările care o chinuiau. Și de asemenea, toate emoțiile. Tot ce-l interesa pe Gideon, era să-și încaseze onorariul. Își câștiga existența datorită nenorocirilor lui Sam. Dar, spre deosebire de Jesse, el chiar muncea. Jesse se mulțumise s-o însoțească la serate mondene la sfârșitul cărora făcea ocazional dragoste cu ea. În chip de mulțumire....

Gideon voia să poată veghea asupra ei. Era sigură că s-ar război cu orice ar amenința-o. Pentru că Gideon era un bărbat cinstit. Nu un individ venal. Da, el o apăra împotriva celor care îi voiau răul.

Dar se întrebă cine o va proteja de atracția pe care Gideon o exercita asupra ei.....

Capitolul 6

În picioare pe punte, Gideon ascultă zgomotele care proveneau din bucătărie. Ce ciudat i se părea să fie cineva pe ambarcațiunea sa.... De trei ani de când trăia acolo, Colleen era prima sa invitată. Desigur, îl vizita și Eddie. Dar Gideon nu-i permisese să rămână mai mult de o oră sau două. Și când puștiul era acolo, delicioasele mirosuri de omletă nu treceau prin hubloul deschis.

Colleen nu-i era decât clientă, de acord. Dar în câteva zile, căpătase o mare importanță în viața sa..... De altfel, nu lăsa asta să-l tulbure. Nu dorea ca cineva să treacă de barierele pe care și le ridicase în jurul lui. Și mai puțin o femeie. Totuși.... să se așeze la masă în fața lui Colleen, s-o privească mișcându-se cu grație prin spațiul restrâns al ambarcațiunii, să discute cu ea, îi plăcea. Prea mult pentru ca să nu se neliniștească.

În loc să-și imagineze gesturile lui Colleen în spatele peretelui

de lemn, ar face mai bine să se gândească la împrejurările care o aduseseră la el! Spargerea și agresiunea a căror victimă fusese, erau grave. Trebuia să le consacre tot timpul său și toate gândurile, în loc să se complacă în amintirea fragilității cefei sale sub mâinile lui, când aplicase pomada.

Făcuse bine că o tratase. Dar apoi, ar fi trebuit s-o conducă la hotel. Invitând-o să doarmă sub acoperișul său, făcuse o enormă prostie.

Totuși, nu era oare cel mai bun mijloc de a o proteja? Deoarece trecea printr-o mare primejdie. Acum înțelegea că sarcina sa va fi mai complicată decât să caute o persoană dispărută: peste enigma pe care o reprezenta fuga fratelui său, exista această amenințare care plana asupra lui Colleen și pe care trebuia s-o neutralizeze. Dar de unde să înceapă? Evident, nu de la această slăbiciune care punea stăpânire pe el de fiecare dată când își ațintea privirea asupra tinerei femei! Nu era făcută pentru el. Venea dintr-un mediu prea diferit de al său, cel al miliardarilor. Și nu voia o femeie în viața sa. Mai ales o femeie provenită din înalta burghezie, categoria socială a lui Colleen..... și a Evei.

Contrariat că mirosul delicios de omletă pe care tânăra femeie tocmai o prepara îl împiedica să gândească, se întoarse spre cabină în clipa în care ea ieșea.

– Cina este gata, îl anunță.

O urmă în bucătărie, unde descoperi masa pusă cu artă. Oare cum făcuse să găsească niște farfurii care nu fuseseră

despachetate și niște pahare cu picior? Scotocise probabil până în fundul dulapurilor și fu sensibil la această delicatețe.

– Sunt mirat că știi să gătești, remarcă Gideon așezându-se la masă. Aș fi crezut că cei din familia Baker dădeau mai degrabă ordine angajaților decât să se așeze la mașina de gătit.

Colleen îl servi calm, înainte de a răspunde:

– Este mult timp de când am decis că stilul meu de viață va fi diferit de cel al familiei mele. Și cum nu-mi plac mâncărurile livrate la domiciliu și să merg singură la restaurant este mai degrabă trist, am învățat să gătesc. Mulțumit de această explicație, domnule curios?

– Mmm.... Ești prima femeie pe care o întâlnesc, care nu este obsedată de dorința de a fi invitată la restaurant.

– Ei bine, nu vei mai putea afirma asta, răspunse Colleen vesel. Nici să judeci o persoană în pripă....

Gideon ridică asupra lui Colleen o privire care-i trăda îndoielile.

– Asta rămâne de dovedit...

– Spune-mi, Gideon Graves, detești doar femeile bogate, sau genul feminin în general?

– Cum? Crezi că..... detest femeile? Dar pentru nimic în lume! Doar am trăit cu una dintre ele o experiență care m-a dezgustat să merg înainte în acest domeniu. Am aflat că oamenii bogați au un mod de a gândi care merge împotriva celui al meu. Atâta tot.

– Este adevărat, tata gândea altfel decât mine și de marea majoritate a oamenilor. A acceptat cu greu alegerile mele în viață.

Dar era integru și foarte riguros. Ceea ce nu este neapărat un defect. Totuși, nu se preocupa câtuși de puțin de mine. Dar..... vorbește-mi puțin despre părinții dumitale. Cum erau?

– Tata a dispărut când aveam zece ani și mama a muncit până la epuizare ca femeie bună la toate pentru a se îngriji de nevoile copiilor săi. A murit prematur.

– Și nu ți-ai mai văzut tatăl niciodată.....

– Ba da. A venit la ceremonia de înmânare a diplomelor de polițiști. La sfârșitul discursurilor, s-a apropiat de mine. Mi-a strâns mâna ca unui străin și a plecat. M-am simțit la fel de nefericit ca un copil, înainte de a-mi da seama că acel bărbat nu era decât un străin pentru mine. De fapt, nu plângeam decât un tată imaginar.

Gideon tăcu. Încerca senzația că se afla pe o pantă alunecoasă. Câteva confidențe încă și se va simți foarte apropiat de Colleen: la urma urmei, nu trăiseră aceeași tinerețe singuratică, în umbra unui tată absent?

Dar nu voia să împărtășească nimic cu ea. Nici măcar amintirile dureroase și îndepărtate din copilărie. Clientă era, clientă va rămâne, cu toată distanța pe care o implica între ei această relație.

– Ar fi mai bine să mâncăm înainte ca omleta să se răcească, spuse, tăind o bucată de pâine.

Masa se desfășură într-o liniște atât de densă, încât Gideon își reproșă intransigența: oare chiar îi făcea rău să vorbească împreună cu Colleen? Răspunsul afirmativ care i se impuse în

minte îl încurajă pe calea tăcerii. Nu deschise gura decât pentru a face remarca, în timp ce ea debarasa masa:

– Ar fi trebuit să iei farfurii din carton. Asta ne-ar fi scutit de corvoada spălării vaselor.

– Nu este o corvoadă. În timp ce fac acest gen de treburi casnice, mă gândeam la o mulțime de lucruri: de altfel am atât de puțin timp s-o fac.....

– De ce?

– Pentru că munca mea mă acaparează. Adorm gândindu-mă la nefericitele pe care le-am văzut în timpul zilei și mă trezesc gândindu-mă la ele..... N-am nici măcar un minut pentru mine.

– Da, dar dumneata ai ales această muncă. De ce exerciți o profesiune atât de grea?

– Voiam să-i ajut pe oamenii care suferă. În special pe copii. Mă străduiesc să le fac respectate drepturile în fața tribunalului. Mi s-a părut că viața fiind generoasă cu mine, pe plan material cel puțin, trebuia să dau puțin înapoi din acest capital pe care mi l-a acordat destinul: nu-mi era foame, aveam un acoperiș confortabil deasupra capului și puteam ajunge la cele mai bune școli și îngrijiri medicale.... Mi s-a părut normal să încerc să împart toate astea cu cei care aveau nevoie de ele. Apropo, trebuie s-o anunț pe Margie de absența mea. Va fi depășită de treburi, singură la birou.

Gideon dădu din cap, incapabil să rostească vreo vorbă. Tânăra femeie răsfățată de soartă, pe care o credea frivolă și egoistă, se dovedea investită cu o conștiință socială și un altruism

intens. Asta îl deranja, deoarece îi erau răsturnate prejudecățile. Și se simțea de asemenea puțin rușinat: oare ce făcuse el pentru semenii săi? Nimic. Doar dacă nu considera acțiunile pentru pedepsirea răufăcătorilor ca dovezi de devotament. Dar nu era sigur că aceasta era situația....

Îndemnat de un elan de generozitate, se întoarse spre Colleen.

– În timp ce-i vei telefona lui Margie, voi pregăti camera mea pentru dumneata. Nu vreau să continui să dorm pe canapea.

Fără să-i lase timp să rostească protestul pe care i-l văzu formându-se pe buze, Gideon se refugie în cameră și scoase cearșafurile de pe pat. Perspectiva ca tânăra femeie să doarmă în patul său, îl tulbura. Când va pleca acasă, se va întinde acolo și se va lăsa îmbătat de parfumul pe care-l va lăsa pe pernă.

Dar pe moment, ea va rămâne acolo, sub acoperișul său și avea certitudinea că făcea o prostie. Colleen îl tenta foarte mult. Îi dorea compania, dar și trupul său delicat. Și această dorință declanșă un semnal de alarmă care-i răsuna fără încetare în cap.

Făcu o ușoară strâmbătură gândindu-se ce va spune cu siguranță Eddie, când o va descoperi pe Colleen găzduită pe ambarcațiune:

– Ia spune, patroane, chiar este o femeie frumoasă! Cel mai de lux model!

Evocându-l pe Eddie, își aminti că puștiul nu apăruse în acea zi. Iată ce era de mirare.

Gideon se gândi să dea o fugă până la cocioaba mizerabilă a

părinților săi, când Colleen apăru în ușa camerei:

– Îți pot da o mână de ajutor? întrebă ea arătând așternutul de pat în dezordine.

– Accept. Treci așadar de cealaltă parte a patului și ajută-mă să întind cearșaful pe saltea.

Colleen se supuse și Gideon regretă imediat că-i acceptase oferta: când tânăra femeie se aplecă, nu se putu stăpâni să-și adâncească privirea în decolteul bluzei.

– Știi, Gideon, aș fi putut tot așa de bine să rămân pe canapea. Este foarte confortabilă.

– Cred că-ți va fi mai bine aici. Vei avea mai multă intimitate. Ori femeile au nevoie de așa ceva, pentru a-și pune la punct toate micile lor artificii.

– Ce artificii? întrebă Colleen, cu sprâncenele rotunjite de mirare.

– Ei bine.... demachiere, bigudiuri în păr, măști de argilă....

Colleen izbucni în râs și Gideon se simți ridicol. Oare cum putuse enumera toate aceste ritualuri feminine, când era evident că tânăra femeie nu se machia decât cu o ușoară urmă de ruj pe buze și părul îi flutura liber pe umeri? Cât despre piele, puritatea sa demonstra limpede că nu folosea măștile.

– Chiar mă vezi cu capul plin de bigudiuri? îl întrebă Colleen râzând din toată inima.

Ilaritatea îi ajunse la asemenea punct, încât se lăsă să cadă pe pat.

Lui Gideon i-ar fi plăcut să-i împărtășească veselia. Dar era

foarte prost dispus. Presupunea că acum Colleen vedea în el un macho îngrozitor, pentru care femeile nu erau decât artificii și prefăcătorie. Dar imediat ce se va potoli, îi va arăta că se înșală, îi va spune că pe ea n-o considera nici superficială, nici narcisistă. Îi va spune că....

Tânăra femeie nu-i lăsă timp. Râsul i se stinse la fel de brusc cum apăruse și se întoarse spre el.

– Iartă-mă, Gideon. Nu râdeam de dumneata, să fii sigur. Doar că remarca dumitale m-a amuzat, deoarece folosesc doar săpun și apă ca produse de frumusețe și nu-mi supun părul la chinuri ondulându-l când sunt invitată la o serată. Ceea ce mi se întâmplă rareori.

Ca pentru a demonstra că spunea adevărul, Colleen ridică brațele și-și vârî mâinile în părul care-i alunecă printre degete ca niște fâșii de abanos. Respirând brusc greu, Gideon îi admiră finețea încheieturilor mâinilor și grația gestului. Incapabil să-și stăpânească elanul, se aplecă spre ea, o luă de încheietură și-și puse buzele acolo, unde sub pielea translucidă se simțea pulsul.

Tânăra femeie păru mai întâi uluită. Apoi se ridică încet și se înălță în fața lui Gideon care, confuz, se pregătea să bată în retragere.

Atunci, îi întâlni privirea ca apa pură. I se păru că citește acolo o dorință egală cu a sa. Și își pierdu subit orice reținere. O luă în brațe și o strânse lângă el. O făcu cu blândețe, de teamă să n-o frângă: era atât de subțire, atât de fragilă....

Cum nu întâmpină nicio rezistență, îndrăzni să-i caute buzele.

Colleen i le oferi cu atâta entuziasm, încât bărbatul crezu că leșină de fericire. Începu să sărute acea gură cu savoare incomparabilă, când se auzi o voce.

– Ei, patroane, ești aici?

– Oh, fir-ar să fie! Eddie.....

Fierbând de mânie, Gideon îi dădu drumul lui Colleen.

– Ți-l voi prezenta pe secundul meu, spuse pe un ton în care se percepea frustrarea.

– Secundul..... tău? Nu știam că nu lucrezi singur.

– Eddie Furtună este un partener prețios. Nu i se poate reproșa decât că apare..... în mod deplasat.

Colleen își ațintì privirea în cea a lui Gideon, care clipi.

– Eu aș spune că dimpotrivă, a picat la fix.

Gideon oftă. Da, avea dreptate. Era un noroc că Eddie întrerupsese acel sărut care ar fi putut să-i ducă mai departe.

O rază de soare o trezi pe Colleen. Începu prin a se întreba: unde se afla? Apoi, văzând hubloul, memoria îi reveni. Era pe ambarcațiunea lui Gideon și astăzi nu va merge la serviciu.

Făcu să amuțească scrupulele care o copleșiră gândindu-se la Margie, singură în fața unui munte de dosare și se hotărî să profite de acest răgaz neprevăzut. Se întinse îndelung și rememoră seara din ajun.

Discutase cu Gideon și cu Eddie despre Sam și despre misterul asasinării tatălui său. Elaboraseră nenumărate teorii, fără să reușească să făurească una care să țină. La miezul nopții se aflau încă la supoziții și ea plecase să se culce, lăsându-i pe

detectiv și pe adolescent să ia aer pe punte, bând o bere.

Amintirea puștiului roșcat o făcu să zâmbească. Părea atât de entuziasmat! Gideon era idolul său, era evident. O făcuse repede să-și imagineze viața sa tristă: ca atâția alții care treceau prin biroul său, toți ducând lipsă de părinți iubitori și necunoscând cuvântul speranță. Poate Eddie se va descurca datorită lui Gideon pe care, evident, îl adora. Da, simțea că Gideon îl va ajuta. Totuși, în prezența copilului, nu arătase decât indiferență. Dar Colleen nu era ușor de păcălit. Inima lui Gideon vibra pentru acest copil neiubit, chiar dacă ieri păruse iritat de apariția lui neașteptată. Evident, Eddie le întrerupsese sărutul. Dar tânăra femeie nu regreta că totul se terminase brusc. Îi era de altfel recunoscătoare adolescentului. Datorită lui, nu se întâmplase nimic ireparabil.....

Dar atunci, de ce oare simțea un asemenea regret? Își trecu limba peste buze, în speranța de a regăsi savoarea celor ale lui Gideon. Din păcate, noaptea luase cu ea gustul de mentă. Din fericire, era perna.... Gideon îi schimbase îmbrăcămintea, dar materialul, deși spălat, se impregnase cu parfumul apei sale de colonie. O mirosi îndelung, cu ochii închiși, înainte de a o arunca brusc la picioarele patului. Ce i se întâmpla? Oare își pierdea mințile?

Se ridică și se îndreptă spre hubloul pe care-l întredeschise. Să inspire puțin aer proaspăt, asta îi va pune ideile în ordine.

Inspiră profund, apoi traversă cabina în direcția băii. Făcând-o, nu se putu împiedica să remarce că o cameră de hotel n-ar fi fost mai impersonală. Pe pereți nu era nicio gravură, nicio

fotografie, nici măcar o oglindă. S-ar fi crezut că Gideon fugea de propria imagine și în același timp de amintiri.

Făcu rapid un duș, apoi îmbrăcă niște pantaloni comozi și un pulover atât de larg, încât îi ascundea complet formele. Zâmbea, conștientă că-și căuta o ținută de camuflaj.

Liniștită asupra înfățișării, se duse în bucătărie. Știa că nu-l va găsi acolo pe Gideon: în ajun, menționase că are de făcut o investigație pe care înțelegea s-o înceapă în zori. Așa că va bea cafeaua singură.

Descoperi plăcut surprinsă că Gideon pregătise filtrul și o ceașcă în care era zahăr. Branșă aparatul și se așeză pe canapea ca să fie gata cafeaua.

Legănatul ușor al ambarcațiunii era liniștitor și se simțea bine în marea cabină lambrisată, luminată prin hublouri din aramă. Pereților și mobilierului nu le-ar fi făcut rău un lustru, totuși încăperea avea un farmec extraordinar. Păcat că Gideon nu făcuse un cămin adevărat aici. Cu puțini bani și cu gust, ambarcațiunea putea deveni o mică bijuterie.

Colleen privi în jur. Singurele urme care atestau trecerea lui Gideon erau niște hârtii de bomboane de mentă. Ce păcat că nu erau cărți, reviste, un buchet de flori și un mileu pe masa veche din stejar! Colleen regreta că acest loc era atât de impersonal. Poate dacă Gideon va câștiga niște bani datorită ei, se va consacra mai mult ambarcațiunii sale? Ținea mult să-l plătească generos, dacă reușea să-l găsească pe Sam. În definitiv, nu acceptase această misiune decât pentru a încasa onorariul – considerabil

pe care i-l promisese. Și era de altfel uimitor din partea unui bărbat care arăta cel mai mare dispreț pentru bani..... Doar dacă nu mințea și râvnea la averea sa? Asta ar fi explicat tentativa sa de seducere. La urma urmei, banii nu exercitaseră o putere afrodiziacă asupra lui Jesse, fostul său soț?

Simțind subit un nod în gât, puse ceașca de cafea pe măsuța joasă. Nu, Gideon nu semăna cu Jesse..... Destinul ar fi fost prea crud să-i scoată de două ori în drum același tip de bărbat, venal și prefăcut. Dar dacă, din păcate, aceasta era situația, ce importanță avea? Gideon era angajatul său. Nu-i va fi niciodată amant. Și cu atât mai puțin soț!

Liniștită de acest raționament, întinse mâna spre ceașca de cafea, când se bătu la ușă. Tresări. Nu putea fi Gideon: el ar fi intrat direct. Altcineva era informat de prezența sa pe ambarcațiune! Era în primejdie și..... Dumnezeule..... ușa se deschidea!

Un profund oftat de ușurare îi ieși din piept când ușa batantă întredeschizându-se, lăsă capul lui Eddie să treacă.

– Bună ziua, domnișoară Colleen. Eu sunt. Pot să intru?

Încă incapabilă să rostească vreo vorbă, atât de mare îi fusese spaima, Colleen dădu afirmativ din cap.

– Știam că Gideon trebuia să plece dimineață devreme să scotocească pe undeva, spuse adolescentul. Așa că mi-am spus că ar fi prudent să vin să verific dacă totul merge bine pe aici.

– Mulțumesc, Eddie. Solicitudinea ta mă impresionează. Vrei o ceașcă de cafea?

Puștiul dădu atât de puternic din cap, încât părul său roșcat păru un câmp de grâu copt în vânt.

– Pot să stau cu dumneavoastră? o întrebă el cu mâna pusă pe spătarul unui scaun.

– Desigur. Ia loc și povestește-mi: de când îl cunoști pe Gideon?

– De doi sau trei ani. Mă punea să-mi fac temele când eram încă la școală. Și de asemenea să-mi spun lecțiile, deoarece părinții mei..... aveau alte griji. Datorită lui, mi-am luat diploma de terminare a studiilor și acum, lucrez cu el. Și eu vreau să devin detectiv!

– N-ai vrea să mergi mai bine la colegiu? Astfel, te vei putea pregăti pentru examenul de intrare la școala de poliție.

– Părinții mei n-au bani să-mi plătească înscrierea. Și apoi, aș prefera să fiu detectiv particular. Voi fi cel mai bun dintre toți. După Gideon, desigur.

– De ce ți se spune Eddie Furtună?

– Pentru că în liceu eram cel mai bun la alergări.

– Asta ți-ar putea folosi la obținerea unei burse de studii! Te-ai gândit deja la asta?

– Da. Dar deocamdată îmi place mai mult să rămân cu Gideon. Mă joc prefăcându-mă "ca și cum".

– Ca și.... cum ... ce?

– Ca și când Gideon ar fi tatăl meu.

Cu o expresie marcată brusc de jenă, Eddie se ridică. Își spălă cu grijă ceașca și o puse la loc înainte de a sendrepta spre ușă.

– Cred că ar fi mai bine să-l aștept pe patron pe punte, domnișoară, spuse. Mulțumesc pentru cafea.

– Dar poți.....

– Nu, o întrerupse adolescentul. Mi-am adus undița de pescuit. Poate voi reveni cu cina!

Colleen se apropie de hublou și-l observă pe Eddie în timp ce se instala la proră pentru a pescui. Își montă undița și apoi deschise o geantă cu momeli. Ce puști drăguț..... Doar dacă destinul s-ar arăta îngăduitor cu el. Fără îndoială, așa ar fi situația dacă Gideon ar da o mână de ajutor destinului. Oare o va face? Da, cu siguranță, altfel Eddie n-ar fi visat niciodată că i-ar fi tată. Un tată spre care să se îndrepte în caz de greutăți sau de suferință.

Colleen nu le avea decât pe surorile sale. Și trebuia să le prevină de stabilirea sa temporară pe ambarcațiune.

Se așeză din nou pe divan și puse telefonul alături. Dumnezeule, cât de bine va fi să stea de vorbă cu Carol.... Erau săptămâni întregi de când nu vorbiseră. În timpul ultimei convorbiri, Carol o anunțase de căsătoria lui Bonnie cu Russ, secundul soțului său, care era șerif.

Colleen era nerăbdătoare să cunoască detaliile ceremoniei. Ascultă soneria răsunând acolo, în Kansas, la Casey's Corners. Probabil sora sa era ocupată cu gemenii și nu putea răspunde la primul sunet.

Dar brusc, îi auzi vocea în receptor.

– Alo?

– Oh, Carol..... ce bucurie să te aud! Sunt eu, Colleen. Ce faci?

Colleen percepu o ușoară ezitare în intonația surorii sale când îi afirmă că totul era în ordine.

– Ești sigură? Ești ciudată. Ce se întâmplă?

– Nimic, draga mea. Nunta lui Bonnie s-a desfășurat ca un adevărat basm. Cu excepția că limuzina nu s-a transformat în dovleac la miezul nopții. Ne-ai lipsit tuturor. Dar înțelegem că te-au reținut obligațiile tale..... Sper doar că vei reuși să te eliberezi în ziua propriei nunți.

– Voi avea tot timpul să mă organizez, dat fiind că nu va fi mâine.

– Contez pe asta. Cum contez, de asemenea, ca în acea zi să-mi fi recuperat pasărea phenix, care va simboliza noua viață a fetelor Baker.

– Pasărea phenix a ta? De ce? Ai pierdut-o?

– Nu chiar. Casa a fost spartă și a fost furată. Ca și cea a lui Bonnie.

Colleen rămase tăcută câteva secunde, cu mâna pe lanțul care susținea bijuteria. Era posibil să se fi vrut să-i fie smulsă și nu să fie sugrumată, așa cum crezuse?

– Colleen? Mai ești acolo? întrebă Carol.

– Da, iubito. Mă gândeam la ceva. Ascultă, te voi suna peste o săptămână, dar dacă vrei să mă găsești, notează acest număr. Voi fi la un prieten timp de câteva zile.

– Oh, oh! Un iubit? Tandru și romantic?

– Mmm. Nu chiar, Carol, iartă-mă că te grăbesc, dar trebuie

neapărat să te las.

Colleen închise și-și rezemă gânditoare capul de spătarul canapelei. Rememoră acea seară în care, puțin înainte de moartea sa, tatăl lor o invitase la restaurant. În timpul mesei, Joseph fusese vesel și atent, în timp ce de obicei părea absorbit de grijile muncii sale. La cafea, îi întinsese o cutiuță lui Colleen.

– Ține, copila mea. Este un cadou. Au primit unul la fel și Carol, și Bonnie.

Uimită, Colleen descoperise pe o perniță din satin o pasăre phenix cu aspect delicat. Faptul că Joseph alesese acest simbol al nemuririi o miră pe tânăra femeie. De ce oare o ființă atât de pragmatică luase ca model pentru o bijuterie o pasăre mitică?

Privind înapoi, presupuse că știa de moartea lui iminentă și că prin această pasăre phenix spera să rămână viu în inimile fiicelor sale. Dar nu înțelegea de ce cineva încerca să pună mâna pe aceste pandantive ciudate. Fuseseră furate cele ale lui Carol și Bonnie, în Kansas, apoi își dăduse osteneala să vină până în Long Island, pentru a-l fura pe al său. Nu părea să aibă vreun sens.

Cu privirea ațintită asupra bijuteriei, Colleen simți un nod în gât. Tatăl său i-o dăduse după ce o sărutase pe frunte și trei zile mai târziu, era mort.

Lacrimile îi curgeau pe obraz și rămase mult timp nemișcată, cu degetele strânse în jurul aripilor de aur ale păsării legendare.

Capitolul 7

Gideon parcă mașina în fața pontonului și se întinse înainte de a deschide portiera. La naiba, ce oboseală.... Se trezise în zori, după o noapte proastă. Canapeaua, prea îngustă pentru el, îi împiedicase mișcările, lăsându-l cu dureri de mușchi.

Haide.... de ce mințea? Cauza epuizării se afla în gândurile care îl ținuseră treaz o parte din noapte. Imaginea lui Colleen îl obsedase până în zori.

Totuși, se trezise la ora prevăzută și, făcând uz de toate mijloacele de care dispunea, legale sau nu, se străduise să-l localizeze pe Sam Baker. Pierdere de timp. Nu înțelegea nimic. Cum un fugar amator reușise să șteargă orice urmă a trecerii sale? În plus, acționase singur: complicii ar fi vorbit.

Încurcat, Gideon se îndreptă spre ambarcațiune. Va trebui să-i anunțe lui Colleen eșecul său. Și de asemenea lui Eddie, pe care-l vedea pe punte, ocupat să pună momeală în cârligul

undiței. Cele două ființe care-i acordaseră încrederea lor, vor fi foarte dezamăgite.

– Salut, patroane! exclamă adolescentul imediat ce-l văzu. Sunt fidel la post, nu? Știam că vei pleca devreme, așa că m-am gândit că ar trebui să veghez asupra doamnei.

– Bună inițiativă, Eddie. Continuă-ți pescuitul: vom aprecia un pește bine prăjit, diseară.

Gideon nu dorea câtuși de puțin ca Eddie să-l urmeze în interior și să asiste la discuția sa cu Colleen. Se grăbi așadar să intre și închise ușa după el.

Mai întâi nu auzi decât niște suspine: perdelele trase în fața hublourilor menținеau penumbra. Urmări sunetul plânsului și o descoperi pe Colleen, ghemuită într-un colț al canapelei, cu fața inundată de lacrimi.

Emoția care-l cuprinse îl stupefie: oare de cât timp inima nu-i vibrase pentru o ființă în suferință? După plecarea Evei se refugiase în egoism și nu-i dăduse decât lui Eddie dreptul ca, din când în când, să găsească drumul spre inima sa.

Dar acum, se simțea tulburat. Se apropie de Colleen și îngenunche în fața ei.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă cu o blândețe de care nu s-ar fi crezut în stare.

– Oh..... sunt.... stupidă. Mă gândeam la tata.

Gideon îi luă mâinile în ale sale și le strânse, ca și când acest gest ar fi avut puterea să-i transmită speranță și încurajare. Totuși, nu-și jurase să nu se mai lase impresionat de lacrimi? Eve se

folosea de ale sale ca de o armă, învățase asta pe spinarea sa. Dar cele ale lui Colleen îi păreau atât de sincere, atât de... adevărate. Durerea îi era aproape palpabilă. Ea nu trișa.

Așa că se așeză alături și o luă în brațe. Apoi o legănă ca pe un copil pe care vrei să-l liniștești după un coșmar. Parfumul său de lavandă îl tulbură, dar se strădui să nu dea atenție acestei emoții. Nu-și dorea decât să guste plăcerea unei îmbrățișări nevinovate, lipsită de orice conotație sexuală. Și descoperi cât putea fi de plăcut să oferi cu dărnicie tandrețe. Să protejezi, să consolezi, să liniștești, putea fi pasionant, iar el trăise treizeci și cinci de ani fără s-o știe!

Când, la capătul unor lungi minute, Colleen se îndepărtă de el cu un zâmbet slab pe față, regretă acel moment de pace și de liniște, pe care tocmai îl descoperise datorită ei.

– Este în ordine acum, Gideon. Mulțumesc pentru amabilitate.

Bărbatul ezită să-și desprindă mâinile.

– Ești sigură că te simți bine? Altfel, pot petrece astfel toată ziua.

– Ai contracta dureri musculare! Nu, mă simt mai bine, te asigur. Este o bună terapie să plângi. Îți permite să elimini tensiunea și durerea. Ar trebui să încerci, din când în când...

Gideon se ridică brusc. Clipa magică trecuse și nu simțea nici cea mai mică dorință să inverseze rolurile.

– Câinele de pază nu te-a plictisit? o întrebă, grăbit să schimbe subiectul.

– Eddie? Oh, nu! Este adorabil.

– Este foarte respectuos cu tine, nu-i așa?

– Oh, da.

– Îți spune "doamnă" Ca în filmele de capă și spadă. Pentru el, te situezi pe culmea ierarhiei feminine.

– Care sunt termenii rezervați gradelor inferioare?

– Oh..... femeie, babă, fată.....

– Sunt foarte impresionată că mă situează pe un piedestal. Dar n-o merit. Sunt o persoană foarte obișnuită.

– Asta crezi tu.....

Fu rândul lui Colleen să se ridice de pe canapea. Gideon îi văzu obrajii îmbujorându-se și înțelese că trebuia să-i respecte pudoarea.

– Eddie îmi pare un băiat bun. De ce nu încerci să-i obții o bursă pentru colegiu?

– Oh, oh! N-o fi oare asistenta socială care vorbește?

– Fără îndoială. Dar asistenta socială, cum spui, știe din experiență să distingă bobul bun de neghină. Eddie are toate atuurile pentru a reuși în viață. Dacă i se dă o mână de ajutor.

– Și presupun că cel care-i dă această mână de ajutor sunt eu?

– Într-adevăr, așa mă gândesc. Eddie te adoră. Ai putea să-i fi model sau să fii un Pygmalion pentru el.

Gideon se dădu înapoi, cu mâinile ridicate.

– Eh! Nu confunda rolurile! Tu ești asistenta socială. Nu eu. Cât despre modelul care aș putea să fiu pentru Eddie, lasă-mă să râd..... Nu știi nimic despre mine. Viața mea n-are nimic de dat

exemplu, crede-mă. Sunt incapabil să am grijă de cineva, cu atât mai mult de un puști aflat la strâmtoare. Un bobârnac și va pica de partea rea, a delincvenței. Sunt incapabil să-mi mențin echilibrul. Așa că uită această idee a ciobanului care va conduce oile rătăcite. Și lasă-mă să mă ocup de ce știu: anchete de poliție. Te interesează să-ți vorbesc despre Sam, sau preferi să divagăm asupra viitorului lui Eddie?

Colleen părea încurcată. Dar când îl scrută cu privirea, Gideon crezu că vede în ea o licărire de amuzament. Era o mică șmecherâ..... va abandona provizoriu subiectul "Eddie" și-l va repune pe tapet cu prima ocazie, ar pune mâna în foc.....

– De acord, detectivule, vorbește-mi despre fratele meu.

– Se va face foarte repede: n-am nimic să-ți spun. Nimic pe toată linia.

– Ah da? Ei bine, poate am eu o pistă.

Întinse mâna spre Gideon și o deschise. Pasărea phenix din aur i se odihnea în palmă.

– Ce legătură are pandantivul tău cu dispariția lui Sam?

– Încă nu știu, dar am o vagă idee. I-am telefonat surorii mele Carol. Imaginează-ți că un hoț a intrat la ea și i-a furat pasărea phenix, ca și pe cea a celeilalte surori, Bonnie. Nu a rămas decât a mea și, ieri, agresorul m-a prins de gât. Ca și când ar fi vrut să mi-o smulgă.

Intrigat, Gideon luă bijuteria și o întoarse pe toate părțile. Brusc, se încruntă și se apropie de un hublou căruia îi îndepărtă perdeaua astfel încât pandativul să fie în plină lumină.

– Ce este asta? întrebă, arătându-i lui Colleen dosul bijuteriei.

Mirată, această ridică sprâncenele.

– Nu știu nimic. N-am remarcat niciodată că este ceva gravat. Poate este vorba de semnătura aurarului?

– O voi examina cu o lupă.

– Ai impresia că această inscripție are vreo legătură cu furtul pandantivelor surorilor mele?

– Mister. Dar vom lămuri asta. Unde a făcut tatăl tău aceste bijuterii?

– În Manhattan. La un bijutier pe nume Lowenstein. Toate inelele de logodnă și verighetele familiei proveneau de la el.

– Atunci, ar trebui să mergem să-i facem o vizită acestui artist.

– Noi?

– Da. Tu și cu mine. Te cunoaște. Va vorbi mai ușor cu fiica lui Joseph Baker decât cu mine.

– Putem să-l invităm pe Eddie să ne însoțească? Va aprecia să vadă zgârie-norii și....

– nu. Va rămâne aici. Nu sunt tatăl lui, Colleen! Nici educatorul său.

– Cum vrei..... spuse tânăra femeie pe un ton care-i trăda dezaprobarea.

Să mergi din Long Island în Manhattan necesita o oră de mers. Primele treizeci de minute trecură într-o tăcere deplină. Colleen îl examină pe Gideon pe ascuns. Părea extrem de obosit de condus, care nu punea totuși probleme: drumul liber chiar nu necesita să se prindă de volan ca și când ar fi participat la un Grand Prix!

Dar îi plăcea aerul său serios, care îi stătea foarte bine: maxilarele ușor crispate și gravitatea privirii îi conferau o frumusețe puțin sălbatică. Dar ce schimbare, față de acea primă dimineață în care-l găsise ciufulit, cu privirea cenușie și barba stufoasă! Îl luase drept un fel de marginalizat trăind în mizerie și strigând că nu este alcoolic. Apoi înțelesese din mici dar numeroase detalii că nu trebuia să se încreadă în acea aparentă delăsare și nici în tonul aspru care-i plăcea. În spatele tuturor acestor false aparențe, destinate fără îndoială să-l protejeze, se ascundea un bărbat sensibil, dar rănit. Un bărbat extrem de sensibil.

I-ar fi plăcut să-i destăinuie necazurile sale, să-i povestească dezamăgirile. Dar nu îndrăznea să treacă în forță bariera pe care și-o construise în jur. Când îi vorbise să-l ajute pe Eddie să-și făurească un viitor, chiar crezuse că-i va cânta în strună. Refuzul său categoric o dezamăgise. Dar nu-și pierdu speranța de a o lua de la început și de a-i obține cooperarea. Dacă Gideon era încăpățânat și ea era la fel.....

Își sprijini ușor ceafa de rezemătoarea de cap. O migrenă îi zvâcnea în tâmple. Dumnezeule.... ce zi grea.... Nu se dusese la

serviciu, în timp ce atâția nefericiți o așteptau la birou, plânsese pe săturate gândindu-se la tatăl său, ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată. În sfârșit, Carol îi vorbise despre acel furt al păsării phenix. Și acum, se îndrepta spre Manhattan pentru a face o anchetă la un bijutier, totul pentru că Gideon, acest Sherlock Holmes de proastă calitate, crezuse că citește pe pandantivul său un mesaj mai important decât toate hieroglifele de pe marea piramidă!

Dar dacă bijutierul trebuia să-i ducă până la Sam și să-i ajute să-l descopere pe asasinul tatălui său, era gata să-și schimbe viața. Cel puțin deocamdată.

– Ești foarte tăcută, îi spuse brusc Gideon, scoțând-o din gânduri.

– Cum? Oh.... reflectam.

– Mă temeam să nu fii mânioasă pe mine pentru că am refuzat să-l luăm pe Eddie. Dar trebuie să mă înțelegi: nu sunt dispus întotdeauna să fac pe doica. Să te ocupi de un adolescent nu este o partidă de plăcere! Vei descoperi asta în ziua în care vei avea un copil și când va înceta să fie un bebeluș adorabil, care gângurește.

– N-am luat-o pe acest drum, răspunse Colleen pe un ton încărcat de melancolie.

– Nici eu. Să aduci copii pe lume ține de chemare și nu sunt destul de generos pentru a mă consacra ei.

– Totuși..... ai fost căsătorit. Cât timp?

– Cinci ani. Dar soția mea n-a vrut copii dacă la asta te-ai gândit punându-mi întrebarea.

– N-a vrut, sau.... n-a putut?

– M-am exprimat lămurit, nu? întrebă Gideon cu o urmă de iritare. Eve n-a vrut. Pentru a nu-și deforma silueta. Nici să trebuiască să se trezească noaptea. Și mai puțin să-și sacrifice somnul până dimineața târziu. Dar..... tu? Unde sunt urmașii din căsătoria ta?

– Jesse n-a rămas suficient de mult soțul meu încât să ne facem planuri pentru a forma o familie. Ne-am căsătorit și am divorțat în același an.

– Neplăcut.

– Nu chiar. Mai bine să tai în carne vie o căsătorie nepotrivită decât să aștepți..... o ameliorare care nu va veni niciodată.

– Poate ar trebui să-i prezentăm pe foștii noștri unul celuilalt: par făcuți să se înțeleagă.

Colleen zâmbi trist, dar păstră tăcerea. Să vorbească despre Jesse, chiar pe ton de glumă, reînvia în ea atâtea dureri, încâtse simțea incapabilă să continue.

Ca și când îi percepuse indispoziția, Gideon nu insistă. Traficul intens de când intraseră în Manhattan, îi oferi un bun pretext tinerei femei pentru a rupe tăcerea.

– Aici este! exclamă brusc Colleen, indicând vitrina unei bijuterii, la colțul bulevardului al cincilea.

Cu coada ochiului, Gideon observă că tot timpul drumului ținuse pumnul strâns în jurul păsării phenix.

Tânăra femeie nu reușea să înțeleagă de ce acea bijuterie putea interesa atât de mult încât să-și asume riscul de a sparge

casa șerifului din Casey's Corners și s-o atace pe ea, în plină zi. Fără îndoială, Gideon avea dreptate. Trebuia să-l întrebe pe bijutier. Dar, deși întorsese enigma pe toate fețele, nu vedea cum pasărea phenix ar putea ajuta la declararea lui Sam nevinovat.

– Voi parca pe această străduță, anunță Gideon și vei merge lângă mine. Nu vreau să-ți asumi nici cel mai mic risc.

– Nu crezi că exagerezi puțin?

– Nu. Instinctul îmi șoptește să fiu prudent.

În timp ce părăseau mașina și porneau pe trotuar, Gideon luă mâna lui Colleen în a sa.

– Ești ca gheața, spuse înlănțuindu-și degetele cu ale sale.

– Mă simt nervoasă. Totul este foarte confuz pentru mine.

– Recunosc că nu se vede prea limpede. Dar nu cred în coincidențe. Acele bijuterii furate surorilor tale.... cea care a vrut să ți-o smulgă ție.... Este ciudat. Dar simt că explicația acestui mister ar face ancheta noastră să progreseze.

– Sper, spuse fără convingere Colleen, în timp ce intrau în bijuterie.

Imediat, vânzătorul înaintă grăbit spre ei.

– Bună ziua, doamnă, bună ziua, domnule. Ce vă interesează? Poate un inel de logodnă?

Colleen se simți roșind până în vârful urechilor.

– Am vrea să vorbim cu directorul, spuse foarte repede Gideon, ca pentru a scăpa din încurcătură.

– Eu sunt. Sunt Jeffrey Lowenstein. Dacă vă pot fi de folos.....

– Domnule Lowenstein, interveni Colleen, sunt fiica lui

Joseph Baker. Am un pandantiv care provine de la dumneavoastră. De fapt, au fost achiziționate trei, identice cu acesta.

Deschise mâna și-i arătă bijuteria giuvaergiului.

– Ah, îmi amintesc! Foarte frumoase piese. Tatăl dumneavoastră era un bărbat de gust. Am aflat drama... Primiți condoleanțele mele, domnișoară.

– Mulțumesc. Așadar, vă amintiți de aceste păsări phenix din aur?

– Oh, da. Perfect. N-au fost cumpărate trei, ci patru. Așteptați, voi verifica în registre.

În timp ce Lowenstein se retrase în camera din spate a magazinului, Colleen se întoarse spre Gideon.

– Ai auzit? Dacă există o a patra pasăre phenix, a dat una altcuiva decât fiicelor sale.

– Poate lui Sam?

– Mmm. Este o bijuterie de femeie. Îmi imaginez mai degrabă că i-a oferit una Juliannei, cumnata mea.

– Hotărât lucru, această afacere se complică din oră în oră. La început, am crezut într-adevăr că trebuie să găsesc un fugar. Dar acum, am senzația că dacă reușesc în această misiune, voi elucida chiar misterul asasinării tatălui tău.

– Este exact, nu merge unul fără altul. Sam nu va fi dezvinovățit decât în ziua când adevăratul vinovat va fi identificat. Dar până atunci, mă simt ca o copilă care-și plânge tatăl și și-a pierdut fratele mai mare...

Colleen se străduise să adopte un ton degajat, dar Gideon percepu un tremur care-i trăda disperarea. Dintr-o pornire spontană, își trecu brațul în jurul umerilor tinerei femei și o strânse lângă el.

– Toți avem nevoie să fim înconjurați de cei care ne iubesc..... și tu te simți singură.

Colleen dădu din cap în tăcere, fără să încerce să evite îmbrățișarea lui Gideon. Lângă el, se simțea bine. Apărată. Își rezemă obrazul de pieptul său și-i ascultă bătăile inimii. Începu să-și imagineze că bătea pentru ea..... și se îndepărtă brusc. Oare ce i se întâmpla? Angajase un detectiv, nu un înlocuitor de tată, nici de frate. Și mai puțin.... de soț!

Oftă ușurată, constatând că domnul Lowenstein se întorsese. Răsfoia un teanc de hârtii, cu un aer perplex.

– Dacă aș ști ce căutați exact, m-ar ajuta, spuse bijutierul. Aceste păsări phenix au fost făcute în atelierul nostru de unul din cei mai buni aurari.

Am putea să-i vorbim? întrebă Gideon.

Din păcate, nu. Nefericitul a fost ucis de un șofer imprudent, acum o lună.

Colleen schimbă o privire cu Gideon. I se păru că citește în ochii lui aceleași bănuieli care o încercau: accidentul acela..... putea oare să fie o altă crimă, legată de cea a lui Joseph Baker?

– Dumneavoastră, care aveți lupe puternice, domnule Lowenstein, ați avea amabilitatea să descifrați inscripția gravată în interiorul păsării phenix?

– Dar desigur!

Colleen întinse pandantivul bijutierului, care plecă din nou spre camera din spatele magazinului. Dar de data aceasta, Colleen și Gideon îl urmară.

Lowenstein puse pasărea phenix pe o pernă de catifea și o lumină cu un puternic fascicul luminos. Apoi o cercetă printr-o lupă.

După un timp care îi păru lui Colleen ore, înălță capul și-și șterse ochii umezi de lacrimi.

– Credeam că voi descoperi o gravură simbolică, având o dată și un nume, dar nu, exclamă, cu un aer mirat. Nu sunt decât niște litere fără logică și niște cifre. Dar acum, îmi amintesc..... Tatăl dumneavoastră i-a dat aurarului nostru o serie de litere și de cifre, cu misiunea de a le grava pe fiecare din pandantive. Și cu ordinul de a distruge foaia pe care le notase. Am găsit această procedură ciudată, dar suntem aici pentru a ne mulțumi clienții. Așa că ne-am supus: după ce au fost făcute gravurile, am ars lista dată de domnul Baker.

– Dictați-mi ce este gravat pe această pasăre phenix, spuse Gideon, cu carnetul și stiloul în mână.

– Ei bine..... Avem: M, P, 2, E, 6, C, V. Această inscripție are oare vreun sens pentru dumneavoastră?

– Câtuși de puțin. Dar vă mulțumim pentru ajutor.

Când ieșiră din bijuterie, Colleen se simți contrariată și frustrată.

– Dumnezeule..... am senzația că rătăcesc printr-un labirint.

Ce intenționezi să faci?

– Mai întâi, să cunosc împrejurările morții aurarului. După părerea mea, nu este vorba de un accident banal. Bărbatul acesta a fost ucis pentru a-l împiedica să dezvăluie inscripțiile în întregime.

– De ce? Pentru că, puse cap la cap, înseamnă ceva?

– Sunt convins. Și de aceea, cel care l-a ucis pe aurarul lui Lowenstein vrea să pună mâna pe toate păsările phenix. Pentru a avea mesajul în întregime.

– Dar ce mesaj, Gideon?

Bărbatul îndepărtă brațele în semn de neputință.

– Nu știu. Dar voi afla.

Înconjură mașina și deschise lui Colleen portiera pasagerului.

– Nu știu ce voi afla, este adevărat. Dar îți promit ceva, domnișoară Colleen Baker. Că te voi păzi ca pe ochii mei. Pentru ca să nu ți se întâmple nimic. Deoarece simt un teribil pericol planând deasupra adorabilului tău cap. Începând de acum, nu mai sunt doar un detectiv. Sunt și gardă de corp. Și pentru același preț.

Demară și se alătură valului celor care părăseau Manhattanul pentru a ajunge sub ceruri mai îngăduitoare. În timp ce porneau spre periferie, Colleen strecură o privire spre Gideon; o va proteja, da. Dar cine o va proteja de atracția pe care o simțea față de el?

Capitolul 8

Iată..... Enigma se compunea dintr-o bijuterie simbolică, o serie de cifre și de litere și dintr-un aurar mort. Cum s-o descifreze? Colleen nu fusese niciodată talentată la rebusuri și acesta i se părea extrem de complicat.

Erau două zile de când îl însoțise pe Gideon la New York, două zile de când trăia pe ambarcațiunea sa și de când aștepta ca el s-o informeze despre progrese cât de slabe în ancheta sa, care nu era într-un punct mort, dar aproape: rarele informații adunate nu aduceau nicio lămurire a afacerii. Tot ce știa Gideon acum, era că moartea aurarului, deși considerată suspectă de poliție, fusese clasată "accidentală", din lipsă de elemente probante.

Ca măsură de siguranță, pasărea phenix fusese depusă într-un seif de bancă și Gideon își obosise ochii în fața calculatorului său, încercând să găsească un sens cifrelor și literelor gravate pe bijuterie. După ore întregi de căutări fără succes, stinsese

monitorul frecându-și pleoapele și declarase că renunță.

– Ar trebui să văd cele două bijuterii ale surorilor tale, Colleen. Sunt sigur că ascund de asemenea ceva gravat și că dacă se juxtapun, vom descoperi un sens.

– Probabil asta crede și hoțul.

– Da. Dar nu este aproape deloc mai avansat decât noi. Nouă ne lipsesc două pandantive și lui îi lipsește unul.

– Și Sam îl deținea probabil pe al patrulea.

Gideon oftă cu un aer istovit.

– Este un joc pus la punct de un pervers!

– Da.... și dacă tata este autorul, de cineva extrem de prudent care se știa în primejdie. Le-a încredințat un secret copiilor. Dar care?

– Să nu descurajăm. Vom găsi.

Pe punctul să-l facă să remarce pe Gideon că cele două săptămâni începuseră de mult, Colleen se răzgândi. Poate va uita de acest termen și va duce ancheta până la capăt.

Deocamdată, își ocupa timpul liber stând de vorbă cu Eddie. Astfel, nu se îndepărta întru totul de munca sa și nu încerca senzația că pierde timpul.

Cu cât treceau zilele, cu atât mai mult îl aprecia pe adolescent. Entuziasmul, umorul și devotamentul său o încântau. Băiatul acesta s-ar descurca, pe cuvântul lui Colleen! Dacă Gideon nu voia să-l ajute, o va face ea. Îi va obține o bursă de studii. Și dacă aceasta se va dovedi insuficientă, va suplimenta suma din averea sa personală.

Dar, în sinea sa, avea certitudinea că el simțea o tandrețe profundă față de Eddie și că nu-l va abandona să crească de pe o zi pe alta.

Hotărât lucru, acest bărbat o uimea. Părerea negativă pe care o avusese despre el la început, se ameliorase puțin, dar nu se schimbase întru totul. O privea deseori cu gravitate, iar ea nu reușea să-i ghicească gândurile. Oare ce voia? S-o seducă? Presupusese deseori asta, când dorința îi aprindea o mică flacără în ochii cenușii și când îi atingea umărul, sau se apropia prea mult de ea, fie și involuntar. Dar cuvintele se împotriveau atitudinii sale. Nu avea niciodată cuvinte destul de tari pentru a denigra "bietele fetițe bogate", specie căreia, după el, tânăra femeie îi aparținea și pe care n-o aprecia deloc.

O sâcâia tentația de a se întoarce acasă la ea. De ce să rămână pe această ambarcațiune, sub privirea ambiguă a unui bărbat pe care nu-l înțelegea? Din prudență? Argumentul îi părea insuficient. De fapt, își dădea seama că o voință pe care n-o controla, o îndemna să rămână lângă Gideon.

Când această evidență îi apăru în minte, se simți cu adevărat indispusă. De exemplu, în această clipă, când ar fi trebuit să doarmă de mult, gândurile o țineau trează.

Furioasă pe ea însăși, agasată de acea dorință care n-o părăsea, sări din pat și ieși pe punte. Măcar dacă aerul rece i-ar pune ideile în ordine....

Într-adevăr, răcoarea îi făcu bine. Dar prezența lui Gideon, sprijinit în coate de balustradă, o tulbură în mod ciudat.

– Ei bine, mi se pare că ar trebui să fondăm un club al celor care suferă de insomnie, spuse detectivul întorcându-se spre ea.

– Trebuie să admit că am fi doi membri activi, acceptă Colleen, oftând obosită.

Gideon întinse două șezlonguri și le instală cu fața la ieșirea din port, în direcția oceanului.

– Întinde-te și încearcă să te relaxezi, Colleen.

– Mm. Mă tem că trebuie mai mult pentru a-mi goli mintea de întrebările care mă chinuie, obiectă tânăra femeie.

Dar, spre marea sa uimire, spectacolul cerului presărat cu stele, murmurul ușor al resacului lângă coca și parfumul subtil de iarbă-de-mare, reușiră s-o liniștească în câteva minute.

În acest timp, Gideon păstrase tăcerea. Colleen fu cea care o rupse în cele din urmă, cu o voce blândă:

– De ce ai ales să trăiești pe o ambarcațiune?

Cu privirea pierdută spre farul de la capătul digului, Gideon răspunse după un timp.

– În acea perioadă, ieșisem făcut zdrențe din eșecul căsniciei mele și n-aveam nici cea mai mică idee despre ce mi-ar conveni. Eram ca un convalescent, prea slab pentru a simți o cât de mică dorință. Pe deasupra, eram lefter. În timpul divorțului, Eve pretinsese să-i cedez practic tot ce aveam. Și Dumnezeu știe că nu era mare lucru. Un ofițer de poliție își câștigă corect viața, dar rareori adună o avere. Nu aveam decât o casă. I-am lăsat-o, în timp ce, datorită familiei sale, ar fi putut cumpăra alte zece, mai frumoase... Dar presupun că nu știi ce înseamnă să fii.... lefter?

Colleen fusese atentă: nicio urmă de sarcasm în tonul lui Gideon. Așa că răspunse sincer.

– Te poți simți întru totul lipsit de mijloace, chiar când ai bani. Dispuneam de cei ai familiei mele, este adevărat, dar Jesse luase cu el bucuria și lăsase singurătatea. Și deseori mi s-a părut că aceasta era cea mai mare mizerie. Dragostea valorează mai mult decât un cont generos în bancă. Jesse m-a lăsat lipsită de orice speranță și într-o singurătate de moarte. Și când ești într-o asemenea stare de spirit, nu cumpărarea unei mașini noi, sau a unei rochii de la un mare croitor, îți poate umple golul..... După o perioadă de completă disperare, am făcut un plasament care aducea venituri interesante. Nu mă ating de capital... Așadar, chiar dacă voi vrea să duc o viață pe picior mare, nu voi putea. Și apoi, am început să muncesc ca asistentă socială, astfel încât să le ajut pe cele care uneori n-au nici măcar cu ce să plătească laptele pentru biberoanele bebelușilor lor.

Colleen făcu o pauză, apoi reluă:

– Eram gata să vorbim despre tine și ai reușit să mă faci să vorbesc despre mine. De ce ai venit aici, Gideon?

– Eram învins, incapabil să știu ce voi face din viața mea. Un prieten mi-a propus această ambarcațiune, asigurându-mă că acest vechi vapor degajă o putere magică. Așa că, după câteva luni, l-am cumpărat. Și de atunci, când mă simt rău, mă așez în fața oceanului, sub stele, și ca prin farmec îmi regăsesc puterile.

Colleen dădu din cap. Înțelegea cu atât mai bine ce spunea, cu cât în acea clipă simțea la fel. Gideon tocmai îi explicase de ce

venise pe ambarcațiune și făcuse din ea căminul său. Dar se încăpățâna să țină sub tăcere motivele profunde ale acestei schimbări și tocmai pe acestea voia Colleen să le cunoască. Din deformație profesională, sau din interes, pentru acest bărbat misterios și foarte atrăgător?

Încercă să-și alunge din minte toate aceste întrebări: nu dorea să le cunoască răspunsul, de teamă să descopere ce se ascundea în adâncul inimii sale.

– Te-am adormit oare cu poveștile mele triste? întrebă Gideon, după ce Colleen tăcu îndelung.

– Nu. Eram doar pierdută în gândurile mele. De ce ai părăsit poliția când, dacă am înțeles bine, era o meserie pe care o adorai?

– Hm. Este o poveste lungă și sinistră.

– Noaptea este de asemenea lungă. Și nu-mi este somn.

Degetele lui Gideon strânseră convulsiv brațele din lemn ale șezlongului. Colleen observă și era gata să-și pună mâna peste a sa. Dar n-o făcu. Dacă l-ar fi liniștit cu un gest, ar fi evitat explicațiile printr-o schimbare de atitudine. Ori, ea voia să afle. Trebuia să-i cunoască secretul. Pentru că refuza să-l întrebe. Va proceda la introspecția sa când Gideon îi va povesti totul.

– Pentru a înțelege motivele demisiei mele, trebuie mai întâi să știi anumite lucruri ce o privesc pe fosta mea soție. Am cunoscut-o când a venit la post să facă plângere pentru un furt într-un mare magazin. Un hoț de buzunare îi luase portofelul. I-am luat plângerea cu atât mai multă plăcere cu cât era frumoasă și avea clasă. Nu eram obișnuit cu asemenea..... cliente. Aveam

parte de prostituate, bețive sau vagabonde.... așa că eram impresionat. Apoi a plecat și am uitat-o. Timp de două zile. Până când mi-a telefonat să mă invite la cină.

Făcu o pauză, apoi reluă cu o voce tăioasă:

– Am acceptat această întâlnire. Eram flatat că reținusem atenția unei femei de condiția sa..... Și am înțeles foarte repede că-i plăceam. S-a dat astfel în spectacol, încât m-am îndrăgostit nebunește de ea și șase luni mai târziu, eram căsătoriți. Dar n-a durat mult să descopăr că nu s-ar fi mulțumit cu un soț polițist. Ceea ce voia, era să îmbrac un costum din trei piese și să lucrez în societatea tatălui său. Din păcate, n-am stofă de bărbat de afaceri. Îmi plăcea meseria mea, în ciuda programului infernal și al pericolelor care le comportă. Așa că m-am încăpățânat. Polițist eram, polițist voi rămâne. Dar Eve nu era obișnuită să nu te supui pretențiilor sale. Și, după ce a încercat cu blândețe și jurăminte de dragoste, a trecut la șantaj și la amenințări.

Gideon făcu o pauză și când reluă, tonul îi era atât de scăzut, încât Colleen trebui să încline capul spre el pentru a-l auzi.

– O știam pe Eve redutabilă. Dar n-am crezut-o capabilă să meargă atât de departe.....

– Ce a făcut?

– În acea perioadă, brigada se lupta cu o problemă suspectă de corupție. Într-o zi, m-a chemat responsabilul cu afaceri interne și mi-a pus sub nas un extras bancar pe numele meu care afișa o sumă fantastică. Am înțeles dintr-o privire că soția mea vărsase acești bani în contul meu, astfel încât să se creadă că

luasem mită. Ca și când aș fi fost idiot să transfer acele sume în contul meu! Mai rău a fost că tatăl său a intervenit pe lângă șefii mei ca afacerea să nu fie făcută cunoscută. Gândește-te, dacă s-ar fi aflat că ginerele său era un nemernic..... ce rușine pentru familie! Și șefii mei l-au ascultat, dar au pretins să demisionez imediat. Zvonuri au apărut totuși și în tot Long Islandul s-a aflat că Gideon Graves era un polițist corupt. Iată. Știi totul. Am fost tras pe sfoară de o scorpie pe care o iubeam. Dar căreia nu-i plăcea ca eu să fiu polițist.

– Îmi închipui că n-ai mai rămas cu ea, după asta.

– Bineînțeles că nu. Și totuși, cel mai de necrezut este că era convinsă că mă voi integra până la urmă în societatea dragului său tată și voi deveni soțul pe care-l voia! Am cerut și am obținut divorțul. Exclusiv din vina mea, să nu te îndoiești de asta. Pentru tratament aspru. Mi-a distrus viața și cariera.

Își luă timp să rontăie o bomboană de mentă, înainte de a încheia pe un ton acid:

– Iată. Acum știi de ce sunt detectiv particular și trăiesc pe această ambarcațiune. Mulțumită?

Colleen simți un nod în gât. Povestea lui Gideon aducea eșecul căsniciei sale cu Jesse și copilăria sa de fetiță neiubită la rangul de întâmplare nesemnificativă. Ceea ce trăise el era atât de cumplit și se simțea aproape rușinată la amintirea crizei de lacrimi din ajun.

– Gideon, îmi pare sincer rău. Ce ți s-a întâmplat este atât..... atât de regretabil..... Acum înțeleg de ce dorești să trăiești ca un

pustnic. Celelalte ți-au reușit atât de puțin încât.....

– Scutește-mă de această limbă de neînțeles de asistentă socială, o întrerupse Gideon pe un ton tăios ca o lamă. Până acum m-am descurcat foarte bine fără ajutorul tău. Așa că lasă-mă în pace. Ai vrut să-mi cunoști povestea, ei bine, s-a făcut. Scrie un roman, dacă asta te încântă, dar te rog, nu-mi mai vorbi despre asta!

– Și dacă dorința de a te ajuta n-are nimic de-a face cu meseria mea, Gideon?

– Nu te-aș crede, doamnă Jensen.

Rănită în amorul propriu, Colleen se ridică atât de brusc, încât lemnul șezlongului vechi trosni.

– Cred că aș face mai bine să mă duc să mă culc! exclamă traversând puntea cu pași mari.

Gideon o ajunse din urmă când ea împinsese deja ușa. O luă de braț și o obligă să se întoarcă spre el. Apoi îi ridică bărbia cu un deget ferm și-i sfredeli privirea cu a sa.

– Chiar vrei să mă ajuți, Colleen? Spune-mi..... până unde ești gata să mergi pentru a mă face să mă simt bine?

Și, fără să-i lase lui Colleen timp să formuleze un răspuns, puse stăpânire pe buzele sale.

Creierul său reacționă pe loc. Trebuia să-l respingă, să țină gura închisă, brațele sale să nu-i îmbrățișeze bustul puternic care-i apăsa pieptul.

Dar trupul i se revoltă și făcu rațiunea să tacă. Se lipi de cel al lui Gideon. Apoi Colleen întredeschise buzele și-și înnodă

brațele în spatele cefei lui Gideon. Îi oferi gura abandonându-se voluptății acelui sărut pasionat și încercă senzația că plutește în spațiu. Pur și simplu dorința o copleșea și imprima o legănare senzuală șoldurilor sale. Sărutul se prelungea, tot mai profund, tot mai promițător de senzații delicioase și-și simți rezistența cedând.

Acum, mâinile lui Gideon se plimbau de-a lungul gâtului său, coborau spre umeri, îi atingeau spatele și se înfioră sub mângâierea lor. Ar fi vrut să le țină pe ale sale închise, refuzându-le dreptul de a merge să întâlnească acea piele catifelată pe care o bănuia sub tricoul din bumbac fin. Dar degetele se deschiseră, eliberându-i palmele pe care le puse pe mușchii încordați ai spatelui lui Gideon.

Un oftat îi scăpă atunci, un oftat care-i demonstra fericirea, îi trăda plăcerea. Probabil astfel îl interpretă Gideon, deoarece îndrăzni. Mâna îi alunecă sub bluza de pijama a lui Colleen și se așeză în jurul rotunjimii unui sân. Tânăra femeie își dădu seama că-i percepea bătăile foarte rapide ale inimii și înțelese că nu cerea decât să fie a sa. Brusc, bariera de mătase a pijamalei i se păru un obstacol. O cuprinse o dorință nebună de a o scoate, care se preciză când gura lui Gideon alunecă de la a sa spre gât, coborând până unde se forma pieptul. Simți că-i descheie primul nasture al bluzei de pijama și-i dezgolește umărul. Ridică atunci tricoul și atinse în sfârșit acea piele a cărei catifelare o subjugă. Respirând greu, îndrăzni să lase capul în jos și să sărute abdomenul tare ca piatra acoperit de catifea. Auzi un murmur de

voluptate. Atunci, gura ei străbătu părțile rotunde și subțiri ale pieptului său, gâdilă buricul atât de perfect desenat încât părea al unei statui antice și reveni la acea gură cu savoare incomparabilă, avidă să o descopere în întregime.

Gideon îi prinse în mâini părul lung și-i înclină capul pe spate înainte de a-i căuta gura cu o înflăcărare surprinzătoare. Cu un picior strecurat între cele ale lui Colleen, o strânse mai puternic lângă el și tânăra femeie simți urgența dorinței sale.

Fu ca un foc de artificii care-i explodase în cap. Era atât de mult timp de când nu fusese dorită..... Și mai ales cu atâta înflăcărare. Niciodată, niciun bărbat nu-și exprimase pasiunea cum o făcea Gideon. Trupul îi vibra lângă al său și brusc, în minte, se simți în culmea fericirii. Extazul fizic va veni curând, foarte curând. Era suficient să cedeze.

Atunci, îi șopti lui Gideon la ureche, după ce-i mușcă lobul:

– Iubește-mă. Oh, da, iubește-mă.

Timpul păru să se oprească brusc. Gideon nu se îndepărtă de ea, dar păru încremenit. Apoi își puse mâinile pe umerii săi și o respinse.

– Vrei să faci dragoste cu mine? Asta ai găsit ca terapie pentru a mă trata? Îți imaginezi că asta îmi va reda încrederea în femei?

Un suspin blocă o clipă respirația lui Colleen. Îl privi pe Gideon. Lumina lunii punea în evidență pe trăsăturile sale o duritate care o stupefie. Dumnezeule.... Dar ce spusese oare încât să merite o asemenea cruzime?

– Ești ca Eve, reluă detectivul. Capricioasă și răsfățată. Ce vrei,

iei. Nici măcar nu-ți imaginezi că poți fi refuzată. Dorești să joci, atunci instaurezi propriile reguli. Și crezi că mă voi supune. Așa este, nu? Ei bine, te-ai ostenit în zadar, frumoaso. Pentru că eu mă duc să mă culc. Bună seara.

Și o lăsă acolo, în timp ce ea exclama cu o voce frântă de durere:

– Dar, Gideon, eu nu sunt Eve!

Aparent surd la lamentarea sa, Gideon nici măcar nu se întoarse. Dispăru pe ușa care se trânti în urma lui. Atunci, Colleen dădu frâu liber suspinelor. Rezemată de balustradă, cu reverele bluzei de la pijama încrucișate strâns peste piept, plânse, cu fața întoarsă spre stele.

Îi trebui mult să se liniștească. Când în sfârșit lacrimile îi secară, se duse în cabină. Acolo, se aruncă pe pat și, ghemuită ca o copilă, așteptă să adoarmă.

Dar somnul o ocoli, pentru că mintea refuza odihna. Retrăia secundă cu secundă minunea pe care Gideon o făcuse să apară în ea, afară sub stele. Și înțelese că nu va putea să și-l alunge din inimă.

Trebuia să părăsească această ambarcațiune. O clipă, se crezuse în paradis, dar nu era decât în infern. Cu atât mai rău dacă o pândeau pericole mortale: nimic din ce i s-ar putea întâmpla nu va fi mai rău decât ce tocmai o făcuse să sufere Gideon întorcându-i spatele.

Nu putea rămâne pe acest vas. Nu va suporta disprețul lui Gideon, nici cruzimea sa. Oh, dacă i-ar fi fost indiferent, s-ar fi

acomodat cu o atmosferă glacială: tatăl său o obișnuise cu raporturi reci și impersonale.

Dar nu era îndrăgostită de tatăl său, în timp ce, tocmai înțelesese, că de Gideon Graves era.

Gideon se trezi în zori. Își servi o ceașcă de cafea și se duse să se instaleze pe punte într-un șezlong, pentru a o bea.

În această dimineață, băutura avea un gust amar. Nu. Nu cafeaua era de vină. Dispoziția sa era amară.

Petrecuse o noapte îngrozitoare, tot gândindu-se la evenimentele serii. Îl tulburase s-o țină pe Colleen în brațe. Niciodată nu se aprinsese în el o asemenea dorință pentru o femeie. Dar își revenise la timp. Fără delicatețe, nici amabilitate..... De fapt, îi era rușine că fusese atât de crud. Dar exista oare o altă ieșire? Nu. Pentru salvarea amândurora, trebuia să ucidă încă de la început această idilă care nu-i va duce nicăieri. Nu se punea problema să investească într-o poveste de dragoste cu o a doua Eve.... Deși..... Oare Colleen chiar îi semăna? Poate nu. Dar, cu siguranță, funcționa ca ea. Din cauza mediului din care provenea, care o modelase, și a educației de fetiță foarte bogată.

Dar acesta era un motiv s-o facă să plătească păcatele Evei? Deoarece asta făcuse. Se răzbunase pe ea. Totuși, faptul că-i povestise despre căsătoria dezastruoasă și despre eșecul său, îi făcuse bine. Se simțea eliberat: până în ajun, nu relatase niciodată cuiva povestea sa. Și-i acordase încredere lui Colleen. Dar de aici, până la a repeta experiența.... era un pas pe care refuza să-l facă. Și cu atât mai rău dacă nici inima, nici trupul său nu apreciau asta.

Absorbit în gânduri, nu auzi pasul ușor al lui Colleen și n-o descoperi decât când fu în fața lui.

– Bună, Gideon.

– Oh.... Bună.

Evită privirea tinerei femei, de teamă să nu descopere niște ochi roșii, sau o expresie de mânie. Dar Colleen se așeză lângă el într-un alt șezlong și se resemnă să se întoarcă spre ea.

Uimit, își dădu seama că îi oferea un zâmbet amabil.

– Acum că pasărea phenix este în siguranță, cred că mă pot întoarce la mine acasă, spuse pe un ton indiferent. Vreau să-mi reiau viața din punctul în care am lăsat-o. Și să-ți continui ancheta fără să veghezi asupra mea.

Un profund oftat de ușurare se ridică în pieptul lui Gideon: nu-i va face o scenă! Și va pleca! Asta nu era rezonabil! Pericolul care-i dădea târcoale era departe să se fi îndepărtat. Dar în mod egosit, se gândi că pericolul care-i dădea târcoale lui, prin simpla prezență a tinerei femei, era mult mai grav.

Își reproșă imediat acest gând.

– Vrei să pleci din cauza serii de ieri, nu-i așa?

– Nu fi îngâmfat, Gideon. Ce s-a întâmplat aseară, n-are nici cea mai mică importanță. Plec pentru că așa am prevăzut: două sau trei zile pe ambarcațiune. Ei bine, s-a ajuns la capătul lor.

Doar atunci își dădu Gideon seama că tânăra femeie era îmbrăcată din cap până în picioare și avea valiza pe podea, alături de ea.

– Te voi..... conduce, spuse el cu un aer stingherit.

– N-are rost: am chemat deja un taxi. Vreau să trec pe acasă înainte de a merge la birou, să verific dacă siguranțele au fost bine instalate la ferestre și broaștele schimbate.

– Am scos microfoanele.

– Perfect. Te vei putea consacra anchetei. Deoarece vei continua, nu-i așa?

Nota de îngrijorare care masca vocea lui Colleen nu-i scăpă lui Gideon.

– Dacă vei continua să mă plătești..... răspunse, în timp ce-și reproșa grosolănia.

– Voi continua, domnule Graves. Mulțumesc pentru ospitalitate. Ține-mă la curent cu descoperirile, dacă, prin minune, vei face unele. La revedere, taxiul este acolo.

Colleen făcu stânga-mprejur și porni pe ponton. Gideon o văzu dispărând într-un taxi, în timp ce simți inima care-l durea, rupându-se în mii de bucăți.

O clipă, fu gata s-o cheme înapoi. Oh, dacă ar reveni și i-ar permite să se cufunde din nou în apa pură a ochilor săi....

Dar n-o făcu. Se mulțumi să bea o înghițitură de cafea rece. Ar fi făcut orice pentru o țigară. Ce ironie..... În timp ce Colleen era pe ambarcațiune, nu simțise nicio secundă dorința să fumeze. De aici până la presupunerea că prezența sa îl liniștea, nu era decât un pas, pe care refuză să-l facă. Colleen Jensen Baker nu-i putea aduce pacea! Dar să-l facă să sufere, da. Era perfect că plecase. Era nefericit, dar încă se putea ține bine. În timp ce dacă ar fi făcut dragoste cu ea, ar fi fost pierdut.

Intră în camera de zi și deschise larg toate hublourile pentru a alunga parfumul lui Colleen care se impregnase în încăpere. Apoi se repezi în cabină și smulse cearșafurile de pe pat. Îndată ce Eddie va fi aici, îi va cere să le ducă la spălătorie.

O privire spre exterior îi spuse că adolescentul tocmai sosea. Și se simți extrem de ușurat: pentru prima dată de trei ani, nu voia să fie singur.

Capitolul 9

– Ești gata să mergi să mănânci de prânz? întrebă Margie intrând în biroul lui Colleen.

– Nu. Am prea multe dosare întârziate. Privește acest teanc. Nu-mi pot permite să ies.

– Ai avea un randament mai bun dacă n-ai fi în nori, remarcă Margie, așezându-se. Te comporți ca și când ai fi îndrăgostită. Cea mai mare parte a timpului, trupul îți este aici, dar mintea îți rătăcește. Ești dispusă să-mi spui unde?

– Nicăieri. Am necazuri din cauza lui Sam, atâta tot, și de asemenea din cauza unei spargeri.

– Apropo, ai instalat un sistem de alarmă la tine acasă?

– Da. Muncitorii au terminat ieri. Acum mă simt la fel de apărată ca și când aș locui într-un seif.

– Asta este bine. Nu se știe niciodată, nu-i așa? Bun, dacă ție nu-ți este foame, eu aș înghiți fără probleme un hamburger

triplu. Așa că mă duc să mănânc. Pe curând, Colleen.

Ușa se închise după Margie și Colleen se rezemă cu spatele de scaun și închise ochii. Sub pleoape îi apăru imediat chipul lui Gideon. Erau două zile de când plecase de pe ambarcațiune. De atunci, nu avea vești de la el și, în consecință, nu știa dacă ancheta progresa. Dar oare ce o întrista mai mult? Să nu știe nimic despre Sam.... sau despre detectivul care se presupunea că-l va găsi?

Această întrebare o contrarie atât de puternic, încât sări în picioare și se apropie de fereastră, ca și când vederea portului putea să-i aducă un răspuns.

Dar cheiul îi atrase irezistibil privirea..... cheiul unde era ancorată ambarcațiunea. Dezolată, înțelese că Gideon avea în mintea sa întâietate față de moartea tatălui său și dispariția fratelui. Înainte de a-l întâlni, principalele sale preocupări priveau familia. Și acum..... se gândea înainte de orice la Gideon. Cine îi omorâse tatăl..... unde se ascundea Sam.... toate acestea deveniseră secundare. Ce voia să știe, se rezuma la o întrebare: ce făcea Gideon? Oare unde era în acea clipă?

Margie văzuse exact: se comporta ca o femeie îndrăgostită. Inima îi bătea pentru un bărbat care n-o voia, pentru că era bogată și de familie bună. Ce ironie! Gideon considera defecte ceea ce Jesse lua drept calități.....

Dar Jesse se folosise de ea. Putea oare să-i reproșeze lui Gideon onestitatea? Refuzase să facă dragoste cu ea, pentru că zbenguielile lor ar fi fost fără viitor. Un altul decât el nu s-ar fi

împiedicat de asemenea scrupule și ar fi profitat în mod rușinos de situație.

Scutură din cap, cu privirea ațintită la cheiul în ceață. Era gata să fie fericită acolo, pe ambarcațiune....

Un zgomot de pași o scoase din contemplare. Revenise Margie. Se întoarse pentru a-și întâmpina colega și se află nas în nas cu Gideon. Incapabilă să articuleze vreun sunet, încercă să zâmbească atunci când o salută.

– Bună, Colleen.

– Bu.... bună. Credeam că s-a întors Margie.

– Nu. Nu sunt decât eu. Oare nu faci diferența? Margie poartă jupă.

În ciuda tulburării, Colleen reuși să râdă.

– Ce faci aici? îl întrebă, regăsindu-și îndrăzneala.

– Am venit să-ți pun niște întrebări. Mai întâi, ai luat precauțiile prevăzute în apartamentul tău?

– Da. Altfel..... poate n-aș mai fi aici, judecând după neliniștea ta.

– Am tendința să fiu prea prudent, de acord. Dar două precauții valorează mai mult decât una. Mărturisesc că aș fi preferat să rămâi pe ambarcațiune, dar.....

– dar împrejurări independente de voința noastră m-au făcut să plec.

În birou se lăsă o tăcere apăsătoare, pe care Colleen o rupse cu prețul unui imens efort de voință, după ce alungă imaginea sărutărilor pasionate și a îmbrățișărilor sub clar de lună.

– Ei bine, întrebările?

– Cum? Oh..... mă întrebam dacă ai idee ce voia să facă fratele tău, ducându-se la Casey's Corners, în Kansas.

– Ce? A mers acolo?

– Da. Am un martor demn de încredere. Și a părăsit orașul cu autostopul.

Colleen se trânti pe scaun

– A fost la Casey's Corners și nici măcar n-a încercat să ia legătura cu surorile mele?.... Este incredibil.

– Sunt de acord. Totuși, dacă nu le-a cerut ajutorul, a fost tocmai pentru că avea un alt motiv. Dar care?

– Nu știu. Totul mă depășește. Sam nu este un laș. Nu i se potrivește să nu înfrunte poliția, să nu încerce să scape de bănuielile care apasă asupra lui. Ceva.... sau cineva.... îl împiedică s-o facă.

– Ne luptăm cu un mister profund, asta este sigur. De exemplu, literele și cifrele gravate pe pasărea phenix. Nu corespund niciunei combinații de seif, niciunui număr de cont bancar. Am verificat.

Gideon începu să se plimbe de colo-colo prin birou, vizibil pradă unei mari iritări. Colleen îl urmări din ochi, cu mâinile crispate pe brațele fotoliului: dacă nu se stăpânea, se va ridica și se va repezi spre Gideon cu brațele larg deschise, pentru ca el să se cuibărească acolo. Poate atunci îi va spune că o iubea, chiar dacă n-ar fi fost decât un adevăr de o clipă.....

Contrariată de cursul gândurilor sale, își apropie fotoliul de

birou și-l înțepeni sub el. Iată. Acum, era prizonieră.

– Dacă înțeleg bine, Gideon, n-ai progresat deloc.

– Din păcate. Dar poate m-ar ajuta să examinez hârtiile tatălui tău.

– Extrasele sale bancare, de exemplu?

– Da. Știi unde sunt?

– Acasă la el, îmi închipui. Carol încredințase toate documentele poliției, exact după moartea tatei. Dar știu că i-au fost înapoiate. Probabil le-a pus la loc.

– Când spui "acasă la el" faci referință la casa de familie din Long Island?

– Nu. Tata avea un apartament în Manhattan, lângă birouri.

Brusc, Gideon păru agitat.

– Ai putea să mă conduci acolo?

– Bineînțeles: am cheia. Când dorești să mergem?

– Cât mai curând posibil. Îndată ce-ți vei încheia ziua. La ce oră pleci de la birou?

– La ora șaisprezece.

– Perfect. La ora șaptesprezece vom fi în Manhattan.

Gideon se îndreptă spre ușă, apoi se opri.

– Te voi aștepta în parcaj, Colleen. Pe curând.

Tânăra femeie privi îndelung ușa după ce el dispăru. Păstra în minte privirea ochilor cenușii pe care o ațintise asupra ei înainte de a ieși. Dumnezeule, ce nebunie... Iată că se simțea emoționată ca o liceană la ideea de a petrece o oră alături de el, în mașină.....

Gideon hotărî să aștepte ora întâlnirii cu Colleen pe ambarcațiune. Timpul trecea încet și poate va reuși să-și înșele nerăbdarea febrilă.

Perspectiva de a fi mult timp singur cu tânăra femeie îl tulbura. Va reuși oare să păstreze distanța, când îi va vedea genunchii rotunzi la îndemână și când parfumul său îmbătător va umple mașina?

Nu. Nu trebuia să se gândească la aceste delicii. Colleen îi era clientă. Punct. Trebuia să-și consacre gândurile enigmei dispariției fratelui său și morții tatălui lor. Poate va apărea un element nou și determinant la examinarea hârtiilor răposatului Joseph Baker? Poate va reuși să descifreze sensul inscripțiilor de pe pasărea phenix?

Se străduí să se concentreze asupra anchetei când Eddie apăru pe ponton.

– Salut, patroane! Ce misiune ai să-mi încredințezi astăzi?

Gideon scoase un oftat plictisit. Și Eddie ăsta, se ținea scai!

– N-ai prieteni? îl întrebă pe un ton în care se simțea agasarea, sau un loc plin cu jocuri video unde să mergi, sau nu dorești să vezi un film?

Zâmbetul larg pe care Eddie îl abordase până atunci, dispăru brusc.

– Dar, Gideon..... îmi place să fiu cu tine!

– Dar, la naiba, deschide ochii! Duc o viață mizerabilă, Eddie! N-am un ban, n-am prieteni, n-am soție, n-am nici măcar un câine, trăiesc pe un vas care ia apă.... Cum aș putea să fiu un model pentru un tip tânăr, plin de energie ca tine? Ei? Explică-mi asta, simt că mă voi amuza!

Gideon se întoarse când văzu o lacrimă răsărind în colțul ochilor adolescentului.

– Cred.... că ești un tip super, Gideon.....

– Întoarce-te acasă, micuțule, spuse Gideon străduindu-se să nu dea atenție nodului care i se pusese în gât. Și, pentru Dumnezeu, încetează să mă iubești!

Câteva secunde, timpul păru că se oprește. Năucit, Eddie își trecu mâna prin părul roșcat, cu privirea ațintită pe scândurile punții ambarcațiunii, în timp ce Gideon strângea balustrada de i se albiseră falangele.

În cele din urmă se întoarse spre adolescent.

– Ascultă, Eddie, trebuie să știi că porecla idolului tău este "Îngerul decăzut din Long Island". Am demisionat din poliție pentru că mă bănuiau că sunt corupt. Și am devenit detectiv particular, pentru că nu știu să fac nimic altceva decât anchete. Sunt un mediocru, Eddie. Așa că nu-ți pierde timpul visând să devii un al doilea Gideon Graves. Șterge-o și să nu mai pui niciodată piciorul aici!

Eddie ridică brusc capul. Consternat, Gideon îi descoperi tenul de culoarea cenușii. Dumnezeule.... măcar de n-ar fi făcut o greșeală.... Nu voia decât binele puștiului.

– Voi pleca, Gideon. Nu vreau să fiu o greutate pentru tine. Dar să știi că întâmplarea de la brigadă o știu de mult. N-am crezut niciun cuvânt de prima dată când am auzit-o și încă nu cred nimic, în ciuda a ce tocmai mi-ai povestit. Nu ești un polițist corupt, Gideon. Nu vei fi niciodată!

Cu aceste cuvinte, Eddie se întoarse și porni în fugă pe ponton.

Nefericit până la lacrimi, Gideon era gata să-l rețină, dar în cele din urmă se abținu. Acționase cât se poate de bine. Ce-l putea învăța el bun pe copil? Disperarea, eșecul, singurătatea? Nu, era de preferat ca Eddie să nu descopere niciodată aceste elemente ale vieții. Cu puțin noroc, se va descurca.

Cu capul plecat, intră în camera de zi și se așeză la masă. Rămase acolo bătând cu degetele în tăblia ei, până când o privire aruncată spre ceas îi arătă că era ora să se ducă s-o ia pe Colleen.

Pe drumul spre biroul de ajutor social, se strădui să nu se gândească decât la enigmele pe care trebuia să le rezolve și nu la tânăra femeie care-i încredințase această sarcină. Trebuia să se concentreze asupra misterului păsării phenix, asupra lui Sam Baker și asupra asasinării tatălui său. Și să-și împiedice mintea să rătăcească. Din păcate, gândurile îi reveneau mereu la acel trup moale și ferm în același timp, pe care-l ținuse în brațe și la sărutările voluptuoase schimbate sub clar de lună..... Colleen se

oferise fără reținere înapoindu-i fiecare mângâiere. Niciodată nu și-ar fi imaginat că mândra moștenitoare Baker se poate interesa de un amărât de detectiv privat. Și totuși..... nu visase elanurile pe care le simțise în ea, nici frisoanele de plăcere.

S-o desprindă de el fusese aproape peste puterile sale. Dar reușise, în timp ce ardea de pasiune pentru ea. Oh.... Cât i-ar fi plăcut să-și ducă dorința până la capăt! Niciodată o femeie nu-l amețise în asemenea măsură. Consternat, descoperise că atracția față de ea nu era doar fizică: o iubea pur și simplu. Și perspectiva unui viitor în care să n-o aibă alături, îl tortura. Dar un păstor și o stea nu puteau trăi fericiți decât în basme. În realitate, păstorul rămânea întotdeauna singur.

Pentru moment, steaua va ieși din clădirea în fața căreia tocmai parcase și se așeza în mașină. Și nu trebuia să se vadă nimic din sentimentele sale în timpul drumului până la New York. De altfel, nu-i va vorbi decât despre anchetă. Confidențele făceau parte din trecut.

Nu mai avea decât să se înarmeze cu curaj pentru a o înfrunta pe Colleen: un schimb de servicii reciproce, iată care vor fi relațiile lor. Necazul era că, atunci când o vedea înaintând spre el ca acum, își simțea bunele hotărâri topindu-se ca zăpada la soare. Cum oare ar putea să nu fie tulburat la vederea balansului ușor al șoldurilor sale și al părului care se ridica în bătaia brizei?

Când Colleen urcă în mașină, își întoarse privirea de la picioarele ei și demară fără să piardă o secundă.

– În ce direcție? o întrebă.

– Central Park.

Gideon era gata să fluiere admirativ. Ei poftim... Cei din familia Baker nu-și refuzau nimic! Un apartament în Central Park trebuia să coste echivalentul salariilor dintr-o viață întreagă de polițist.

Se angajă pe autostradă și pătrunse în șirul din stânga. Pentru că se hotărâse să nu-i vorbească lui Colleen, mai bine să facă drumul să dureze cât mai puțin timp posibil. Așa că se concentră la condus și păstră tăcerea.

În sinea sa, își dădu seama că sperase s-o rupă Colleen. Dar nu fu cazul. Această tăcere părea să-i convină. Trecu o jumătate de oră fără ca ea să scoată mai mult de un oftat și, în cele din urmă, nemairezistând, Gideon întrebă:

– Ai avut o după-amiază plăcută?

– Mai mult sau mai puțin. Fără îndoială, după-amiaza ta a fost mai dificilă decât a mea.

– Ce te face să crezi asta?

– Eddie a venit să mă vadă.

Gideon scutură capul în semn de dezaprobare.

– Nu știu ce ți-a povestit, dar puștiul avea nevoie să-i pun ordine în idei. Și să-i predau câteva adevăruri fundamentale.

– Ești incredibil, Gideon. Incapacitatea de a te judeca singur este înspăimântătoare.

– Ce înseamnă asta....?

– Nimic. Absolut nimic. Eddie își va reveni din ce l-ai făcut să sufere în această după-amiază. Și va continua să te iubească, orice

i-ai spune. Dar fii liniștit, nu te va mai deranja. Vei putea continua să te bucuri de singurătate.....

Gideon deschise gura, hotărât să arunce o ripostă usturătoare, dar vorbele refuzară să i se formeze pe buze. Consternat, își dădu seama că simțea subit o tristețe atât de profundă, încât îl împiedica să vorbească.

Din fericire, ajunseră în împrejurimile Central Parkului și traficul incredibil de aglomerat îi cerea toată concentrarea. Așa că-l alungă fără prea mare greutate pe Eddie din minte și o întrebă pe Colleen despre direcția în care s-o ia.

Aceasta îl ghidă până la un imobil de la sfârșitul secolului al XIX-lea, cu fațada împodobită cu cariatide.

– Oprește în fața boltei, spuse Colleen. Portarul îți va gara mașina.

Vocea îi tremura și Gideon se întoarse spre ea. La naiba, cum putuse să nu bănuiască faptul că va fi tulburată?

– Este mult timp de când n-ai venit aici, nu-i așa? o întrebă în timp ce-și stăpâni dorința de a-i lua mâna.

– De la moartea tatei.

– Vei rezista șocului?

Gideon clipi sub fulgerele din privirea pe care i-o aruncă.

– Evident! exclamă, ridicând cu mândrie bărbia.

Portarul înaintă spre ei. Se înclină politicos în fața lui Colleen.

– Sunt fericit să vă revăd, domnișoară.

– Mulțumesc, prietene. Ocupă-te de mașină.

Stânjenit, deoarece era puțin obișnuit să fie servit, Gideon îi

întinse bărbatului cheile și o urmă pe Colleen printr-un hol impozant până la cabina ascensorului. Tânăra femeie apăsă pe butonul etajului nouăsprezece și, câteva secunde mai târziu, un palier pavat cu marmură îi întâmpină. Colleen se îndreptă spre una din uși, scotocind în poșetă. Scoase o cheie pe care o vârî în broască și o deschise.

Gideon își dădu seama că ezita să pătrundă în apartament. Atunci, își trecu brațul în jurul taliei sale și o făcu să treacă pragul.

– Te simți bine? o întrebă în timp ce pipăia alături de canatul ușii, în căutarea comutatorului.

– Mmm. Sper doar ca această vizită să nu fie zadarnică și să găsim răspuns la întrebările noastre. Dar mă îndoiesc: poliția a cercetat deja totul cu atenție.

Plafoniera se lumină în sfârșit și Colleen străbătu holul și intră în ceea ce i se păru lui Gideon a fi un salon. Se duse în grabă și trase draperiile, și lumina zilei descoperi o încăpere bogat mobilată, dar părăsită: un strat gros de praf întuneca ce trebuia să strălucească, lustra sau masa mare din acaju. Cearșafurile aruncate asemenea unor giulgiuri peste fotolii, sporeau tristețea locului.

Dintr-o privire, Gideon își dădu seama că nimeni nu intrase aici de luni de zile. Asta îl liniști: se temea de o spargere. La urma urmei, hoțul care pătrunsese în casa lui Colleen și în cea a surorii sale Carol și-ar fi putut imagina că ce căuta se afla la Joseph Baker. Dar ce râvnea.... ce era? Poate una din cărțile rare cărora

Gideon le vedea legăturile îngălbenite în bibliotecă?

– Aceste cărți vechi trebuie să aibă o mare valoare, nu-i așa? o întrebă pe Colleen, care părea pierdută în contemplarea parcului, aflat cu nouăsprezece etaje mai jos.

– Cum? Oh, da, sunt foarte valoroase, afirmă tânăra femeie, îndepărtându-se de fereastră. Dar dacă măcar una dintre ele ascunde secretul pietrei filozofale, cu siguranță nu pentru a fi furată a fost ucis tata.

– Dovada.... sunt încă aici.

– Da. Ar fi mai bine să ne interesăm de hârtiile sale personale. Dacă poliția nu le-ar fi studiat cu lupa, aș fi considerat un sacrilegiu să scotocim în ele.

– Atunci, la muncă.

Gideon se apropie de biroul ministerial. Calculatorul portabil care se afla acolo îl atrase, fără să înțeleagă cu adevărat de ce, la fel ca vraful de dosare puse alături.

– Nu vei găsi nimic înăuntru, spuse Colleen. Poliția a lucrat zile întregi pe aceste hârtii.

– Dar poliția nu știa despre păsările phenix gravate. Te-ar supăra dacă aș porni calculatorul?

– Bineînțeles că nu. Dar.....

– Dar nu se știe niciodată. Nu fi pesimistă, Colleen.

Se așeză în fața monitorului și accesă lista fișierelor. Unele erau identificate prin cifre sau litere, dar nu văzu niciuna care să corespundă celor marcate în aurul păsării phenix.

Se hotărî totuși să apeleze pe ecran unul din fișiere, luat la

întâmplare. Și descoperi că era închis printr-un cod. Frustrat, se încăpățână să încerce diferite combinații, știind că avea o șansă la un miliard să nimerească. Dar de fapt, folosind coduri simple, ca "facturi", sau "contabilitate" accesă la toate datele. Dezamăgit, constată că citirea lor nu-i descoperea nimic, în afară de funcționarea foarte bine ordonată a societății Baker.

În acest timp, Colleen se plimba de colo-colo prin încăpere. Lipsise un timp și Gideon presupuse că se dusese să se reculeagă în camera tatălui său. La întoarcere în biroul-salon, părea incapabilă să se așeze undeva. De altfel, nu scosese niciunul din cearșafurile aruncate peste fotolii.

La ora nouă seara, Gideon scoase o exclamație de entuziasm.

– Colleen! Vino să vezi! Am descoperit un fișier secret!

Din doi pași, tânăra femeie fu lângă el.

– Ce înseamnă asta? întrebă, aplecată peste umărul său.

– Poate nimic.... Poate foarte mult.

– Mulțumesc pentru precizie! Ce progres!

– Nu te înțeleg, Colleen. Dacă voi reuși să apelez acest fișier, vom descoperi fără îndoială multe lucruri....

– Ei bine, apelează-l!

– Nu cunosc codul.

– Pff.... Încearcă.... eu nu știu. De exemplu, numele copiilor. Nu-i foloseau la mare lucru, dar poate îi erau de folos în informatică!

Gândindu-se că sugestia lui Colleen era departe să fie o prostie, Gideon începu să bată pe claviatură: Carol, Sam, Colleen

și Bonnie. Pierdere de timp. Atunci, comandă calculatorului să încerce toate combinațiile posibile între cele patru nume. Tot fără succes. Descurajat, se lăsă pe spătarul fotoliului, când Colleen șopti:

– Phenix și destin.

– Ce?

– Am spus, repetă ea cu voce scăzută, phenix și destin. Bate aceste două cuvinte.

– De ce?

– Din cauza pandantivelor și pentru că tata era obsedat de noțiunea de destin întru totul trasat. Vorbea despre asta ca despre o fatalitate de care nimeni nu scapă. Afirma că, pentru fiecare dintre noi, totul este scris dinainte și că nu se poate schimba nimic. Haide, bate aceste două cuvinte.

Cu toate că se îndoia, Gideon se supuse. Și nu-și crezu ochilor când văzu afișându-se:

"Cod acceptat. Parola?"

Oftă de furie și de frustrare.

– Fir-ar al naibii..... am înțeles.

– Ce ai înțeles, Gideon? întrebă Colleen aparent foarte agitată.

– Că parola este în păsările phenix. În toate patru.

De dezamăgire, Colleen se prăbuși pe un scaun, uitând de cearșaful care-l acoperea.

– Carol și Bonnie nu le mai au pe ale lor. Și nu știm cine-l are pe al patrulea.

Câteva lungi minute, în încăpere domni o liniște apăsătoare.

Cel care o rupse fu Gideon.

– Voi lua o copie a fișierului. Am un prieten care este as în informatică. Poate va găsi soluția. Sau mai degrabă cifrele și literele care lipsesc.

Puse o dischetă în calculator și câteva clipe mai târziu, o scoase.

– Iată. Cheia misterului se află oare în acest lucru mic? O vom ști în viitorul episod....

Colleen zâmbi slab. Părea epuizată și, privind cearcănele negre care-i făceau ochii și mai albaștri, Gideon se simți topindu-se. Se apropie de tânăra femeie, și în timp ce o mulțime de semnale de alarmă îi răsunau în creier, o strânse lângă el.

Când Colleen își lăsă capul pe umărul său, nu-și putu stăpâni un tremur. Dumnezeule..... cât de mult îl emoționa..... Și cât de mult o iubea!

Va fi eroul său. Cel care-i va regăsi și-i va aduce fratele iubit. Iar ea, îl va venera pentru acest act glorios!

Dar nu. De ce să se mintă? Nu va descoperi unde se ascundea Sam. Nu va mai avea decât să dispară din viața acestei tinere femei, deși și-ar fi dat-o fără ezitare pe a sa pentru câteva ore de fericire cu ea.

Capitolul 10

Întoarcerea spre Long Island se făcu într-o deplină tăcere dar, de data aceasta, pentru Gideon n-avea nimic comun cu cea de la venire. Nu percepea atmosfera încărcată de electricitate care îl tulburase atât de mult. Simțea că nu din neîncredere tăcea Colleen. Părea pur și simplu absorbită în gânduri, ca și el. Presupunea că se gândea la Sam și la tatăl său, și la descoperirea fișierului secret.

În realitate, Gideon ocupa gândurile tinerei femei. Îi aruncă o privire pe ascuns. Oare ce concluzie trebuia să tragă din atitudinea sa? Când părăsiseră apartamentul, fusese atât de tandru, atât de cald.... Se putea să se preocupe de ea? Nu mai înțelegea nimic: care era adevăratul Gideon? Bărbatul aspru, lipsit de tandrețe și dezamăgit care se arătase deseori, sau ființa sensibilă care se ocupase de un adolescent nefericit?

Faptul că-l dăduse afară pe Eddie, cruzimea pe care o arătase

față de el, nu pledau în favoarea sa. Și față de ea fusese crud. Dar viața îl rănise atât de crunt. Cu siguranță, era normal să se protejeze împotriva sentimentelor. Refuza să simtă ceva cât de cât pozitiv, de teamă să nu fie înșelat.

Poate dacă-i explica această analiză, se va gândi la ea și..... și ce? Nu trebuia să se aștepte să-i mărturisească imediat dragostea lui! Pentru că n-o iubea, și asta era evident. Și va suferi ca un câine, având grijă ca el să nu bănuiască nimic.

Apăsată de durerea care o copleșea, își rezemă capul de spătar. Închise ochii, când vocea lui Gideon o făcu să tresară.

– Iată-te ajunsă la liman, Colleen.

Tânăra femeie privi pe geam și-și descoperi imobilul. O va lăsa în fața ușii și va pleca. Și nu-l va mai revedea decât când va avea să-i facă o dare de seamă asupra anchetei.

Această perspectivă i se păru brusc insuportabilă. Se îndreptă și, cu mâna pe mânerul portierei, propuse:

– Vrei să intri și să accepți un pahar? Mi-ar plăcea să discutăm unele lucruri.

Detectivul păru să ezite, apoi acceptă:

– N-aș fi împotriva unei cești de cafea.

Cum deja oprise mașina lângă trotuar fără să întrerupă motorul, demară din nou și merse să gareze în parcaj. Ca și când se temea ca el să nu se răzgândească, tânăra femeie se grăbi să coboare și merse cu pași mari până la peronul clădirii. O privire peste umăr o înștiință că Gideon o urma și chemă ascensorul. Detectivul intră cu ea, dar nu se simți ușurată decât când se

închiseră ușile după ei. Gideon nu se răzgândise. Va mai profita de prezența lui câteva minute....

Când cabina se deschise pe palier, Colleen remarcă imediat un pachet pus pe pragul apartamentului său. Îl ridică și citi cartonașul prins cu un ac de ambalaj.

– Ai noroc, Gideon: Elda a făcut tartă cu scorțișoară.

– Mi-ar plăcea ca fermecătoarea ta vecină să se stabilească alături de ambarcațiunea mea, spuse el zâmbind.

O urmă pe Colleen în interior și ambianța plăcută a salonului își exercită din nou seducția asupra lui. Se așeză pe canapea, oftând de plăcere.

– Ai răbdare câteva minute, cât timp fac cafeaua, spuse Colleen, înainte de a dispărea în bucătărie.

Când reapăru cu o tavă în mâini unde trona tarta Eldei, îl găsi pe Gideon ocupat să răsfoiască un album de fotografii. Se așeză pe un scaun în fața lui.

– Sunt indiscret, spuse detectivul ridicând ochii deasupra paginilor din material plastic.

– Te rog, nu te jena: nu sunt decât clasicele fotografii de familie.

– Nu chiar atât de clasice, pentru mine cel puțin, care n-am avut niciodată o viață de familie.

Își întoarse privirea asupra personajelor încremenite pe hârtie.

– Te recunosc aici. Alături de tine, băiatul este Sam, desigur.

– Și la dreapta, este Bonnie. În fața ei, îngenuncheată cu un

balon între genunchi, este Carol.

– Probabil este greu pentru tine să fii mezina.

– Oh, m-am bătut să supraviețuiesc..... afirmă Colleen zâmbind. Sunt mică, dar foarte energică. Urcam în copaci, plonjam în râu..... făceam orice ca ceilalți să nu mă trateze ca pe un copilaș.

– Este adevărat, Colleen. Ești energică. Ai trecut toate recentele încercări cu curaj. Și înainte de asta, ai luat hotărârea să devii asistentă socială.

– Vocația mea a provocat o dramă: tata nici nu voia să audă vorbindu-se despre asta. Pretindea să mă alătur întreprinderii de familie, cum făcuseră Sam și Carol. Pe cât iertase trăsnăile lui Bonnie, tot pe atât fusese de inflexibil cu mine, când l-am anunțat că cerusem un post la biroul de ajutor social. Dar am luptat pas cu pas. N-am cedat. Voiam o viață a mea, independentă de averea Baker și de numele foarte greu de purtat.

– Ai reușit. Viața îți este bogată.... în dragoste și generozitate. Ți-ai găsit echilibrul.

– Viața mea profesională, da. Dar viața personală este un eșec total.

Colleen era gata să-i vorbească despre nopțile în care plângea, copleșită de singurătate. Nu, nu trebuia să-i arate lui Gideon punctul său vulnerabil.

Ca și când ar fi simțit că subiectul era fierbinte, Gideon îl schimbă:

– Voiai să-mi vorbești, spuse, închizând albumul.

– Bea-ți mai întâi cafeaua. Și delectează-te cu prăjitura Eldei.

Colleen își dădu seama că încerca să câștige, sau mai degrabă să piardă timpul. Deoarece, când va aminti de anchetă și Gideon îi va fi răspuns la întrebări, va pleca.

– Știi că cele două săptămâni pe care trebuia să i le dedic lui Sam au trecut? întrebă el pe neașteptate.

Colleen se simți pălind. Întoarse capul, împingând scaunul înapoi.

– Da.... știu. Și despre asta voiam să-ți vorbesc. Cred că ne învârtim în cerc și că ar fi mai bine să încetăm să ne mai ostenim.

Neîncrezătoare, Colleen se ascultase vorbind ca și când era vorba de o altă persoană. Oare cum îi putuse spune lui Gideon că-și dorea să pună capăt serviciilor sale? N-o dorise nicio clipă.

Și totuși, se îndârji.

– Încep să-mi iau gândul de la Sam. Semn de maturitate, cu siguranță. Cred că nimeni nu va ști vreodată ce i s-a întâmplat, și acum, tind să cred că este mort. Și că nimeni nu va dezlega vreodată misterul asasinării tatălui meu. La urma urmei, sunt sute de crime neelucidate. N-ai să-mi afirmi tu, fost polițist contrariul. Ei bine, uciderea lui Joseph Baker va intra în această categorie.

Se ridică și-și luă poșeta pusă pe o consolă. În timp ce căuta în ea carnetul de cecuri, avu grijă să-și lase părul să-i cadă peste fața pe care o știa lividă.

Cu o mână a cărei fermitate o uimea, înscrise suma onorarului lui Gideon, apoi îi întinse cecul.

– Perfect, spuse detectivul, vârându-l în buzunar. Îmi permiți

să mai iau o bucățică de prăjitură înainte de a pleca? În definitiv, cu siguranță nu voi mai avea niciodată ocazia să mai mănânc.....

Colleen dădu afirmativ din cap, iar el mâncă o bucată mare de tartă înainte de a se ridica și a se îndrepta spre ușă. O deschise când Colleen, pradă unei agitații îmbinate cu confuzie, îl strigă cu o voce gâtuită:

– Gideon! Așteaptă. Te rog.

Acesta se întoarse și o privi. O clipă, tânăra femeie crezu că vede durere în ochii săi. Dar acea licărire se stinse atât de repede, încât crezu că visase. Nu, nu suferea că pleca. Îi era pur și simplu indiferent.

În ciuda acestei certitudini, insistă:

– Așteaptă..... nu vreau să dispari din viața mea. Ideea de a nu te mai vedea îmi este.... greu de suportat.

– Știi unde să mă găsești, îi răspunse el, cu răceală.

– Evident. Dar să nu facem pe neștiutorii. Ai înțeles foarte bine ce voiam să spun.

– Nu. Exprimă-te mai limpede.

Colleen se rezemă de perete, cu mâinile încrucișate la spate.

– Nu dorești să mă exprim mai limpede. Nu dorești să mă asculți.

Îl văzu ezitând, cu mâna pe clanța ușii. Chipul său încruntat ar fi trebuit s-o descurajeze, dar i se părea că viața îi depindea de cuvintele pe care le va rosti.

Cu condiția de a găsi puterea s-o facă....

– Ba da, te ascult, Colleen.

Încurajată de tonul brusc plin de blândețe pe care-l folosise, tânăra femeie inspiră profund înainte de a spune:

– Te iubesc, Gideon.

Urmă o tăcere apăsătoare. Când Colleen îndrăzni în sfârșit să ridice ochii spre el, își dădu seama că expresia sa de nepătruns nu se schimbase deloc. Dumnezeule.... nu va reacționa, și se va mulțumi să plece. Iar ea va rămâne acolo, cu mărturisirea sa jalnică și inutilă, cu inima fărâmată și mintea derutată.

– Ce speri să răspund? o întrebă în sfârșit.

– Nu este nimic de răspuns. Nu era o întrebare, ci o afirmație. Am enunțat un fapt, atâta tot. Asta nu implică să-mi împărtășești..... emoțiile. Libertatea îți rămâne intactă, domnule Graves. Ți-am dezvăluit secretul meu. Punct.

– La naiba, dar ce speri să fac cu acest secret? Nu-l vreau! N-ar fi trebuit să mi-l împărtășești niciodată! Nu mă privește!

Gideon se rezemă și el de perete. Năucit, își trecu o mână peste frunte.

– Cum i se putea întâmpla unei femei ca tine o asemenea nebunie?

– Mă crezi că dacă îți afirm că și eu sunt consternată? Este adevărat, aș fi putut să tac. Dar mi s-a părut de neconceput să te las să ieși din viața mea fără să știi ce simt.

Înaintă spre el și se opri când fu suficient de aproape pentru a-i cerceta ochii cenușii. Mai întâi nu văzu acolo decât un nor argintiu, de rău augur. Apoi norul se risipi și o licărire opalescentă îi trecu prin privire.

– Dumnezeule.... Colleen.... nu știu ce....

Nu-și termină fraza, ca și când mintea i s-ar fi golit de orice cuvânt. Mâna i se întinse spre părul tinerei femei, pe care-l mângâie ușor.

– Colleen, reluă el, regăsindu-și aparent ideile, cred că n-am fost cinstit cu tine de la început. Ți-am spus că nu voiam nici cea mai mică ambiguitate între noi. Sunt un singuratic pe care viața l-a făcut agresiv și egoist. Nu vreau să fiu iubit! De altfel, nu merit să fiu.....

Colleen întinse degetul arătător spre obrazul lui Gideon, urmărindu-i conturul pomeților.

– Ești atât de bun, Gideon..... Greșești pe toată linia când vorbești despre tine. Oare cum poți să nu-ți dai seama că ești demn de stimă și..... amabil, în accepțiunea deplină a cuvântului?

Bărbatul respinse fără blândețe degetul lui Colleen.

– Nu sunt decât un biet tip, nul în meseria sa: nici măcar n-am fost capabil să-ți găsesc fratele!

– N-am nevoie de un erou pe care să-l venerez, Gideon. Am nevoie doar de bărbatul pe care-l iubesc.

Cum părea să caute ușa cu o privire de animal hăituit, Colleen se îndepărtă de el și i-o deschise larg.

– Pleacă, Gideon Graves. Întoarce-te la viața mizerabilă pe care o duci de trei ani. Să începi din nou să-ți plângi de milă și mai ales să nu faci nimic pentru a-ți schimba soarta! Nimeni nu va mai veni să-ți tulbure singurătatea. Nici eu, nici Eddie. Să nu mai speri decât la vizita vreunei pisici rătăcite! Fugi pe

ambarcațiunea ta, haide, fugi!

Cu capul plecat, Gideon se năpusti pe ușa deschisă și dispăru pe casa scării.

Astfel, pentru a fugi mai repede, nu voise să aștepte ascensorul.... Colleen ascultă descrescând, apoi dispărând sunetul pașilor săi. Plecase. Definitiv.

Cu ochii plini de lacrimi, închise ușa. Când aceasta se trânti, i se păru că viața tocmai i se oprise.

Înaintă spre canapea. Mersul îi era atât de încet și de greu, încât părea al unei somnambule. Se prăbuși între perne, pe locul pe care-l ocupase Gideon, și-și rezemă capul de spătar, acolo unde el îl odihnise pe al său.

Mințise când afirmase că nu aștepta nimic în schimbul mărturisirii sale: ar fi vrut să facă și el la fel.

Așezat în șezlongul preferat, Gideon privea soarele apunând peste ocean. Gata. Mai trecuse o zi. Era a șaptea de când fugise de Colleen și de declarațiile ei de dragoste.

Petrecuse această săptămână ca în transă, rememorând cel mai mic gest al tinerei femei, cel mai banal cuvânt. Și nu mai putea. În minte n-avea decât regrete.

Regretul că nu se răzvrătise împotriva șefilor săi cu ocazia acuzațiilor de corupție aduse împotriva lui, cu trei ani mai înainte, regretul că nu dezvăluise părinților și familiei sale duplicitatea Evei, regretul de a-l fi îndepărtat pe Eddie... și peste toate, regretul de a nu fi știut să profite de norocul cu Colleen.

N-ar fi îndrăznit să viseze niciodată mărturisirea pe care i-o făcuse. Dumnezeule... cât trebuia s-o fi costat... Ea, atât de mândră, reușise să-și dezvăluie cu inocență și simplitate sentimentele. Își asumase riscul de a suporta o grosolănie. Și o suportase. Fără să-și piardă sângele-rece și demnitatea.

Îi admiră curajul de a se repezi cu capul în jos. Și de a încerca să-și schimbe viața. Dacă-l iubea cu adevărat, avusese dreptate. Nu se întâlnește decât o dată dragostea adevărată. Nu trebuia lăsată să treacă.

Ce simțea pentru Colleen, îi permitea să măsoare la justa sa valoare, prin comparație, ce reprezentase atașamentul său pentru Eve. Un moft, atâta tot.

Colleen îi dădea dorința de a schimba lumea. Simțea că, datorită ei, ar avea îndrăzneala și dorința de a avea copii cărora să le insufle valorile fundamentale ale vieții. Cu ajutorul mamei lor, acea tânără admirabilă care se consacrase nefericiților, celor lipsiți de bani, cu o noblețe sufletească și o generozitate care nu-i lipseau niciodată.

Simți un nod în gât de emoție când auzi pași pe punte. Se grăbi să-și compună o față cu o expresie senină și se întoarse spre cel care sosea. Eddie... Dumnezeule, era Eddie... Emoția pe care

o crezuse stinsă se reanimă imediat și se ridică pentru a-l întâmpina.

– Bună, micuțule.

– Salut, Gideon.

Eddie părea stânjenit. Se legăna de pe un picior pe altul, fără să îndrăznească să înainteze pe punte.

– Haide, vino și ia loc, spuse Gideon, întinzând al doilea șezlong. Să bem o bere în amintirea frumoaselor timpuri de altădată. De acord?

Fu ca și când un magician transformase chipul adolescentului atingându-l cu bagheta magică: din posomorât, deveni luminos. Tristețea dispăru din ochii care străluceau brusc de bucurie. Zâmbi și Gideon privindu-l, și-și simți inima înghețată încălzindu-se.

– N-am vrut să vin să te supăr, spuse Eddie așezându-se. Dar trebuia să te anunț că.... voi pleca la colegiu.

– Eddie, este formidabil. Nu bere ne-ar fi trebuit, ci șampanie! Cum te vei descurca financiar?

– Mă va ajuta Colleen. Este super, să știi: mi-a obținut o bursă pentru trei ani de studii și a pus din buzunarul său ce-mi lipsea pentru a mă îmbrăca și a-mi oferi mici lucruri suplimentare. Și a spus că dacă voi avea diploma, va face în așa fel încât să pot merge la universitate.

Cu un nod în gât, Gideon se simți atât de încurcat, încât era gata să fugă să se închidă în cabină. Pentru a nu mai ieși decât câteva luni mai târziu..... Dar Eddie era acolo și-i aștepta neliniștit

reacția. Când el nu făcuse nimic, decât să-l trimită înapoi în mizeria lui.

Se străduí să-și alunge sentimentul de rușine care-l chinuia și reuși să articuleze:

– Sunt fericit pentru tine, Eddie. Ce vrei să studiezi?

– Dreptul penal. Să știi că tot mai vreau să devin detectiv. Și dacă voi fi pe jumătate atât de bun ca tine, va fi deja bine. Dar știu că nu mă voi putea măsura niciodată cu tine....

Era prea mult pentru Gideon. Își simți ochii umplându-se de lacrimi și se întoarse pentru a le ascunde. Dumnezeule, ce tip redus era.... incapabil să facă diferență între Colleen și Eve, prea stupid pentru a aprecia dragostea pe care i-o purta un puști atât de cumsecade ca Eddie.... Merita într-adevăr viața tristă pe care o ducea. O construise din toate părțile, din puterea neîncrederii, din egoism, din ranchiună și din..... teamă.

Ei da. Nu avusese curajul să se bată. Și o va plăti până la sfârșitul zilelor: va avea parte de singurătate și de melancolie. Dar asta, numai când se va cicatriza durerea de a o fi pierdut pe Colleen. Și doar Dumnezeu știa câți ani va dura disperarea sa....

Cât despre singurătate, începuse deja: Eddie se ridicase și făcuse un pas în direcția pontonului.

– Plec, Gideon. Iartă-mă că te-am deranjat.

Pusese piciorul pe chei când Gideon îl strigă:

– Ei, Eddie!

– Da?

– Rămânem în legătură.... partenere. De acord?

– Oh, da..... patroane!

Când adolescentul traversă parcajul, Gideon observă cu plăcere că umerii nu-i mai erau atât de încovoiați ca atunci când sosise pe ambarcațiune.

Se întoarse încet la șezlongul său și se trânti pe el. Cu ochii ridicați spre cerul pe care apăruseră deja stelele, oftă. Ce harababură.... Dar..... situația era oare într-adevăr irecuperabilă? Era prea târziu pentru a-și clădi viața mai degrabă pe dragoste, decât pe regrete?

Examină încă o dată cerul. Toate acele stele, oare nu-i arătau un drum?

Sări în picioare.

Îmbrăcă o cămașă curată, luă cheile și alergă până la mașină. Demară în trombă și, câteva minute mai târziu, parca în fața imobilului lui Colleen.

Acolo, hotărârea sa se topi brusc.

Și dacă tânăra femeie nu-l mai voia? Dacă dragostea sa se stinsese în câteva ore? Oh, nu i-ar face reproșuri. Va înțelege că și-a dat seama că un bărbat atât de lamentabil ca el nu-i putea aduce nimic.

Nu. Colleen era o femeie echilibrată, ponderată. Mărturisirea sa venise din adâncul inimii. Când îi spusese că-l iubește, nu cedase unui capriciu.

Teama de a fi respins dispăru din mintea lui Gideon. Coborî din mașină și privi în direcția ferestrelor luminate ale apartamentului lui Colleen. Lumina lor avu efectul unei chemări.

Luând locul stelelor, voiau să-l conducă până la Colleen.

Așa că se îndreptă spre intrarea imobilului. Luă ascensorul până la etajul lui Colleen și străbătu culoarul în direcția ușii sale care, brusc, o evoca pentru el pe cea a paradisului.

Întinse mâna spre sonerie când privirea interceptă o mișcare fugitivă la stânga, în colțul palierului. O siluetă se deplasa în umbră.... Reflexele de fost polițist ale lui Gideon funcționau de minune. Se repezi, dar celălalt, mai rapid, era deja pe scară. După zgomot, Gideon își dădu seama că respectivul cobora câte patru trepte odată. Făcu la fel și țâșni în parcaj. Acolo, avu o clipă de ezitare: nu văzu pe nimeni și nu știa în ce direcție plecase bărbatul. Instinctiv, ridică ochii spre ferestrele lui Colleen. Nimic anormal nu părea să se întâmple în apartament, dar ar fi pariat pe viața sa că acolo înțelegea celălalt să intre.

Făcu câțiva pași până la colțul imobilului și zări o formă pe jumătate ascunsă în spatele trunchiului unui ulm. Din doi pași mari, fu asupra ei. Cu brațele întinse în față, prinse mâneca unei haine. Luat prin surprindere, celălalt se zbătu ca un diavol, dar strânsoarea lui Gideon nu cedă deloc. Dimpotrivă, reuși să treacă un braț în jurul gâtului bărbatului, în timp ce cu cealaltă îl prinse de mijloc.

Adversarul era solid. La fel de înalt ca Gideon, lupta pentru a se elibera. Dar ce putea face împotriva hotărârii detectivului, care convins că-l ținea pe agresorul lui Colleen, îl strângea cu toată puterea?

Cu un braț ca un clește, Gideon îl imobiliză lângă trunchiul

copacului, apoi cu fața ridicată în direcția ferestrelor lui Colleen, o strigă cât îl ținu gura.

– Ce se întâmplă? strigă tânăra femeie aplecată peste balustradă.

– Telefonează la poliție! Țin un tip care poate este hoțul tău!

Cu o bruscă lovitură de umăr, bărbatul încercă să-l dezechilibreze pe Gideon, în timp ce exclama:

– Nu sunt hoț! Sunt fratele său.

Gideon o auzi pe Colleen țipând. Dispăru de la fereastră și înțelese că va apărea dintr-o clipă în alta.

Într-adevăr, tâșni din holul imobilului și se repezi spre Gideon și prizonierul său. Se opri, cu brațele întinse.

– Dumnezeule.... Sam!

Încă nehotărât, Gideon ezită să-l elibereze pe necunoscut. Dar atitudinea lui Colleen îl convinse: totuși, ea nu se putea înșela. Bărbatul era chiar Sam Baker. Așa că îi dădu drumul și-l privi aruncându-se în brațele surorii sale.

Se îmbrățișară îndelung, până când Colleen îl îndepărtă cu blândețe pentru a-i cerceta fața.

– Oh, Sam..... Credeam că nu te voi mai vedea vreodată. Unde ai fost? Și ești bine?

– O clipă, interveni Gideon. Cred că această reuniune ar fi mai bine să aibă loc înăuntru.

Colleen încuviință și toți trei pătrunseră în imobil. Imediat ce fură în apartament, tânăra femeie se grăbi să încuie ușa și să tragă draperiile. Apoi se alătură fratelui său, care se așezase pe

canapea. Acesta își masă brațul maltratat de Gideon.

– Colleen, nu l-am ucis pe tata! se grăbi să afirme îndată ce tânăra femeie fu lângă el.

– O știu. Am știut-o întotdeauna. La fel Bonnie și Carol. Dar ar fi trebuit să explici asta la poliție! Ești căutat! Și dacă te găsesc, te vor aresta!

– De asta mă ascund. Atâta timp cât nu-mi voi putea dovedi nevinovăția, nu mă voi preda.

– Și cum intenționezi să procedezi pentru a-ți dovedi nevinovăția? întrebă Gideon.

Sam ridică asupra lui o privire ostilă și Colleen își dădu seama că nu-i explicase fratelui său cine era Gideon. O făcu în fraze rapide și licărirea de mânie din ochii lui Sam dispăru.

– Sunt mulțumit că ești aici, domnule Graves. Chiar dacă întâlnirea noastră a fost puțin.... agitată. Dar înțeleg de ce ai acționat cum ai făcut-o. Mă poți ajuta, asta este sigur.

– La ce să te ajut? Să te ascunzi?

– Nu. Să-l demasc pe vinovat. Este vorba de cineva care lucrează în societatea Baker. Au fost deturnate sume de bani colosale. Tata și-a dat probabil seama și l-a demascat pe vinovat, care pentru a se salva, l-a asasinat. Scopul meu este să-i descopăr identitatea. Apoi, voi merge la poliție.

– Ai vreo idee pentru a-l prinde pe ticălos?

– Da. Există în calculatorul tatălui meu un fișier închis. Cred că el a consemnat toate informațiile despre cel care urma să devină asasinul său.

– Am găsit acest fișier. Și am eșuat în tentativa noastră de a-l deschide.

– Trebuie un cod.

– Știu. Ce nu știu, este de ce, din cele ce spui, tatăl dumitale n-a depus plângere împotriva hoțului.

– Presupun că aștepta să adune un număr de probe atât de copleșitoare, încât tipul ar fi fost arestat imediat. Tata era un perfecționist. Voia un dosar beton înainte de a alerta autoritățile.

Sam făcu o pauză, apoi se întoarse spre sora sa.

– Colleen, liniștește-mă. Spune-mi că ai încă pasărea phenix pe care ți-a oferit-o tata.

– Da. În siguranță, într-un seif de bancă. Dar.... pe cele două, ale lui Bonnie și Carol, oare tu ai pus mâna?

– Din păcate, nu. Cineva a fost mai rapid decât mine. Fără îndoială, asasinul. Vrea să ajungă la fișier pentru a-l distruge. Dar dacă ai pasărea phenix, el și cu mine vom lupta cu arme egale. Avem fiecare două păsări phenix.

– Cui îi era destinată a patra? N-am auzit niciodată vorbindu-se despre ea.

– Fiicei mele, Emily. Ca să-l poarte când va fi mare, precizâ Sam, adresându-se lui Gideon.

– De ce nu povestești toate astea la poliție și să-i lași să se ocupe de anchetă? întrebă Gideon.

– Pentru că sumele deturnate sunt prea mari. Cel care a făcut asta poate cumpăra tăcerea sau indulgența oricărui polițist.

Gideon dădu din cap în tăcere. Oh, da, se puteau cumpăra

niște polițiști. Sau să se dea impresia că ai făcut-o....

– Colleen, să ne întâlnim undeva mâine, și vino cu pasărea phenix a ta.

– Mâine? Dar de ce? Acum vei pleca?

– Trebuie. Pentru siguranța ta. Pentru a vă proteja pe Julianne, Emily și pe tine am dispărut în natură. Cel care l-a omorât pe tata v-ar ucide și pe voi dacă ar bănui că știți ceva. Probabil v-a supravegheat și a descoperit că nu avem nicio legătură. De aceea v-a cruțat. Dar dacă își închipuie măcar o clipă că v-am pus la curent, vă veți asuma un mare pericol. Atâta timp cât vă crede în afara problemei, vă cruță. Și mă aștept ca asta să continue. Pentru că dacă vi s-ar întâmpla ceva.... aș muri.

La aceste ultime cuvinte, vocea lui Sam se frânse și Gideon percepu emoția profundă care-l agita pe tânărul bărbat. Chiar dacă încercase îndoieli referitoare la nevinovăția sa, acum dispăruseră complet. Sam Baker n-avea nimic dintr-un criminal. Era un bărbat cinstit prins într-un angrenaj care se putea dovedi fatal! Și se lupta cu curaj și tenacitate pentru a face să triumfe adevărul, protejându-și familia.

Emoționat, Gideon își promise să-l ajute.

– Întâlnirea de mâine.... s-o stabilim pe ambarcațiunea mea, propuse el. Vino de dimineață, Sam, și Colleen ni se va alătura cu pasărea phenix după serviciu. De acord?

– De acord. Acum, trebuie să plec.

O strânse scurt pe Colleen lângă el, îi întinse mâna lui Gideon și dispăru în întunericul culoarului. Nu aprinse lumina și coborî

pe scară. Colleen se lipi de fereastră, dar scrută în zadar parcajul, nu-i zări silueta nicăieri. Fratele său dispăruse în noapte, și nu putea decât să se roage ca zorii să i-l aducă înapoi.

Trase din nou draperiile când își dădu seama că Gideon se apropiase pentru a privi și el afară. Ridică ochii spre el și-i zâmbi.

– Mulțumesc, Gideon. Fără tine, nu l-aș fi întâlnit pe Sam. Nu intenționa decât să intre clandestin aici, pentru a căuta pasărea phenix. Datorită ție, știu că este în viață și aparent sănătos.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Mulțumesc de asemenea pentru că nu l-ai predat poliției. Dacă l-ai fi crezut vinovat, ai fi făcut-o.

– Te-am crezut când ai afirmat că este nevinovat. Și mi-a fost suficient să-l ascult, adineaori, pentru a înțelege că aveai dreptate.

– Totuși, ți-ar fi putut aduce mult predarea lui Sam.

– Cum asta?

– Gândește-te: de luni de zile poliția îl caută în zadar. Capturarea sa te-ar fi făcut erou. Fostul tău șef te-ar fi reintegrat în brigadă, cu grad superior și o mărire de salariu.

– Drept cine mă iei, doamnă Jensen? replică Gideon cu mânie. Nu sunt un vândut! Și banii nu mă interesează, ca de altfel nici onorurile.

Colleen ridică asupra lui niște ochi plini de lacrimi.

– Este adevărat, Gideon? Nu te interesează banii?

– La naiba, dar de ce mă întrebi asta?

– Pentru că, în seara când m-ai sărutat, am crezut că,

asemenea lui Jesse, te gândeai să scoți avantaje din averea familiei Baker....

Gideon se hotărî să nu cedeze furiei care mocnea în el. Înțelegea reacția lui Colleen. După ceea ce trăise cu vânătorul ei de zestre, era atentă.

– Te înșeli întru totul, îi spuse, întorcându-se: nu voia ca ea să-i citească pe față tristețea care-i înlocuise mânia.

La naiba, cum să-i spună că pentru ea, ar fi explorat tot pământul în căutarea fratelui său, și asta fără să-i ceară un bănuț. În sfârșit, doar pentru un zâmbet. O iubea atât de mult.... Să-i câștige dragostea, devenise rațiunea vieții sale.

Brusc, își aminti de scopul vizitei: evenimentele din ultima jumătate de oră îl făcuseră aproape să uite!

Colleen îi declarase că-l iubește? Ei bine, îi va înapoia această dragoste însutit. Îndată ce va găsi curajul să-i facă mărturisirea.

Ca și când îi citise gândurile, Colleen îl întrebă:

– De ce ești aici, în seara asta? Nu din cauza lui Sam: nu știai de prezența sa.

Brusc, Gideon își dădu seama că-și strângea convulsiv mâinile. Se dădu câțiva pași înapoi, căutând o zonă mai puțin luminată. În cele din urmă se opri lângă bibliotecă, la bună distanță de cea mai apropiată lampă.

– Aveam să-ți fac niște dezvăluiri, spuse el, făcându-și curaj. Mai întâi, că vreau să mă bat pentru ieșirea la lumină a adevărului în brigadă. Vreau să-mi recuperez funcția și gradul.

– Bravo!

– Și asta nu este totul. De fapt, nu este decât începutul a ce vreau să știi. Urmarea este că.... deși nu sunt un erou, sunt un bărbat..... care te iubește,

Colleen simți că i se taie respirația și pulsul i se acceleră. Visa! Gideon tocmai îi spusese că o iubea!

– Iartă-mă, bâigui, n-am înțeles bine! Ai putea să repeți?

– Aș fi preferat să înțelegi din prima, dar.... Bun.... Repet: te iubesc, Colleen, și doresc să devii soția mea. Aș vrea să-ți dăruiesc viața mea, până la ultima clipă. Iată. Este limpede?

Tânăra femeie dădu afirmativ din cap cu un aer nesigur, când el se apropie. Îi luă mâna și o conduse spre ușă.

– Unde.... mă duci?

– Ssst.....

Traversară culoarul, neglijară ascensorul și o obligă să coboare scara ca și când aveau un diavol pe urme.

Gideon nu se opri decât în mijlocul parcării. Acolo, în loc să-i dea drumul la mână, cum se aștepta Colleen, i-o luă și pe cealaltă și o lipi de pieptul său.

– Privește deasupra ta, Colleen. Este lună plină. Amintește-ți de seara în care eram pe ambarcațiune.... Am vorbit despre acea legendă care spune că nu poți să minți când ești scăldat în lumina razelor sale. Dar se spune de asemenea că un jurământ rostit în acest moment pecetluiește un destin pentru totdeauna. Așa că privește-mă, Colleen, și ascultă-mă.

Tânăra femeie se supuse încet, încă neîncrezătoare.

– Acum, că privirile noastre sunt ațintite una asupra celeilalte,

îți declar că te iubesc. Mă iubești și tu?

Tremurând de emoție, Colleen încuviință dând din cap.

– Nu este de-ajuns, o asigură Gideon. Trebuie să aud din gura ta că....

– .... că te iubesc, oh, da, Gideon! Te iubesc!

Bărbatul o strânse lângă el, înainte de a-i căuta gura. Și Colleen i-o dărui din toată inima, din tot sufletul.

Rămaseră îndelung acolo, sub luna albăstrie, incapabili să înceteze să se sărute. Fericirea pe care o simțea Colleen era atât de mare, încât uitase de toate. Trecutul și cortegiul său de suferințe și decepții nu mai exista. Nu conta decât viitorul, pe care îl va petrece alături de acest bărbat, eroul, Făt-Frumos al visurilor sale, pe care nu-și închipuise că-l va întâlni într-o zi.

Se căsătoriră în capela portului, împodobită pentru această împrejurare de pescari, prieteni ai lui Gideon, cu ghirlande de flori, de scoici și de stele de mare uscate. Margie fu martorul lui Colleen și Eddie al lui Gideon.

– O clipă, am crezut că lui Eddie îi va pocni nodul de la papion, atât de mândru era, spuse Colleen, strânsă lângă soțul său pe treptele peronului, pentru fotografia de circumstanță.

Este frumos în costumul său nou, nu-i așa?

– Da. Sunt mulțumit că i-am făcut acest mic cadou. Și-l va putea pune când i se va înmâna diploma, la colegiu, anul viitor.

Colleen îi zâmbi soțului său. Soțul său.... cât de plăcut era să repete aceste două cuvinte.... Acum, era cu adevărat al ei și ea îi aparținea.

În ajun, se iubiseră cu pasiune, tandrețe, nebunie și voluptate. Trupurile lor descoperiseră o imensă gamă de senzații încântătoare și zorii îi găsiseră epuizați de fericire.

Colleen privi cu emoție verigheta care scânteia în soare. Apoi ridică ochii spre Gideon. Ochii cenușii străluceau la fel ca platina verighetei.

– Păcat că familia ta n-a putut veni, spuse bărbatul aranjându-și garoafa de la butonieră.

– Este adevărat.... Dar ce vrei.... Carol și Beau au fost imobilizați de rujeola gemenilor și Bonnie suferă de multe indispoziții la începutul sarcinii pentru a suporta călătoria. Dar vom merge foarte curând la Casey's Corners, să-i vizităm. Ard de nerăbdare să te cunoască.

Mai multe persoane înaintară spre ei pentru a-i felicita și Gideon constată că unii dintre foștii săi colegi se aflau printre ele. Iată o prevestire bună pentru demersurile sale în vederea reabilitării.

După încheierea strângerilor de mâini, o trase pe Colleen de mâneca rochiei din mătase de culoare grej.

– Să dispărem înainte ca vreun pisălog să ne agațe! murmură

zâmbind.

– De acord.

Înconjurară discret capela, apoi începură să alerge în direcția ambarcațiunii. Colleen, care se poticnea pe tocurile înalte, râdea în hohote.

În fața pontonului, Gideon o ridică pe Colleen în brațe și n-o lăsă decât în camera de zi.

– Iată, doamnă Graves. Ești acasă. Dar aș fi crezut că vei prefera să-ți petreci luna de miere într-un loc puțin mai..... elegant....

– Acum, sunt acasă. La fel cum ești tu în apartament.

Hotărâseră să locuiască în apartament în timpul săptămânii și pe ambarcațiune în weekend. Lui Colleen îi plăcea vasul vechi și intenționa să se joace cu piatra ponce și cu pensula în vacanță. Când Sam venise aici, fusese și el sensibil la farmecul ambarcațiunii. Din păcate, nu rămăsese destul de mult pentru a-l aprecia: cu pasărea phenix în buzunar, intrase iarăși în ilegalitate. Așteptând ziua în care-și va putea striga în gura mare nevinovăția și să-l prindă în același timp pe asasin.

Colleen spera să aibă foarte curând vești. Dar două păsări phenix erau suficiente pentru reconstruirea codului fișierului? O dorea din tot sufletul. Și conta de asemenea pe Gideon: va face tot posibilul pentru a-și ajuta cumnatul.

Dar pe moment, cu toată dragostea pe care i-o purta lui Sam, nu voia să se consacre decât soțului său.

Îl văzu în fața mesei, ocupat să evalueze un pachet voluminos.

– Ce este? îl întrebă, apropiindu-se.

– Un dar de nuntă. Din partea Eldei.

Colleen rupse hârtia de ambalaj și descoperi cea mai mare tartă cu mere și scorțișoară pe care o văzuse vreodată. Gideon izbucni în râs și se duse să deschidă frigiderul. Scoase de acolo o sticlă de șampanie franțuzească.

– Nu sunt obișnuit cu luxul, dar știu să-l recunosc când îl văd în unele prăvălii.....

Dopul sări ca o petardă în timpul unei petreceri și Gideon umplu două cupe. Îi întinse una lui Colleen și o luă pe cealaltă.

– În sănătatea soției mele și a viitoarei mame a copiilor mei.....

– În sănătatea soțului meu și a viitorului tată!

Râseră amândoi, apoi se sărutară îndelung. Bulele de șampanie le mai explodau încă în gură, dând o delicioasă savoare picantă sărutului.

Dar savoarea pe care Colleen o gusta cu cea mai mare lăcomie, era desigur cea a dragostei împărtășite.

Capitolul 11

– Nu vă faceți griji, doamnă Baker: vă vom găsi o slujbă în mai puțin timp decât ne trebuie pentru a o spune! o asigură directorul biroului de plasare.

Julianne se ridică și întinse mâna, peste birou, interlocutorului său.

– Vă mulțumesc, domnule Martin. Voi aștepta cu nerăbdare telefonul dumneavoastră.

– Vă rog, spuneți-mi Bill, spuse bărbatul zâmbind. Și nu rămâneți postată lângă telefon: voi trece pe la dumneavoastră, pe seară, înarmat cu o listă de posturi. Ne vom gândi împreună la cel care vi s-ar putea potrivi.

– Oh, n-aș vrea să vă deranjați.....

– Câtuși de puțin..... nu voi cere recompensă decât o cafea. De acord?

– Hmm..... nu știu dacă.....

– Să nu aveți niciun scrupul, doamnă Baker. Voi fi încântat să fac un mic ocol pe la dumneavoastră, plecând de la birou.

Julianne dădu din cap fără să mai argumenteze și părăsi biroul. Avea nevoie să muncească și dacă asta implica să-i ofere o cafea responsabilului agenției de plasare, ei bine, o va face.

Câteva clipe mai târziu, închidea în urma ei ușa lui Bill Martin relativ mulțumită de întrevedere. De-abia coborând scara care dădea în stradă, se simți brusc contrariată: oare nu făcuse o greșeală înscriind pe formularul de angajare căsuța "celibatară" în loc de "căsătorită"?

Mințise, și-și reproșa asta. Dar cum ar fi îndrăznit să-i explice domnului Martin că soțul său era căutat de poliție pentru uciderea tatălui său? Și că n-avea vești de la el de patru luni?

Cu capul plecat, se gândi că demersul pe care tocmai îl făcuse anunța sfârșitul iminent al căsniciei sale cu Sam. Pentru prima dată de la dispariția lui, admitea că dispăruse cu adevărat. Și începuse demersuri pentru a-și reface viața, singură cu fiica sa Emily.

Se așeză în mașină, dar nu demară imediat. Cu ceafa sprijinită de spătar, închise ochii și chemă în memorie chipul lui Sam. Durerea pe care o simți în inimă îi smulse un geamăt. Sam..... Dumnezeule..... cum își putuse abandona familia în voia sorții? Chiar dacă era vinovat de crima de care era acuzat, ar fi trebuit să conteze pe dragostea ei! L-ar fi susținut luând în piept greutățile, făcând apel la cei mai buni avocați și l-ar fi sprijinit fără să șovăie. Dar el preferase fuga și tăcerea, rupând orice legături cu ea și cu

copilul lor.

Un lung oftat de tristețe îi ieși din piept. La ce bun să se tot gândească la suferința sa? Trebuia să privească viitorul în față. Și viitorul imediat pretindea să meargă să cumpere o pizza pentru cina lui Emily, pentru că îi promisese.

Așa că demară, având un nod în gât, de tristețe. Emily îi semăna atât de mult tatălui său.... Oare cum își putea el neglija singura fiică? Copila suferea de această absență și Julianne se străduia să umple golul din inimioara de șase ani. Dar nu era deloc sigură că reușea. Nu se pregătise niciodată cu adevărat pentru o despărțire de soțul său și nu știa ce cuvinte va trebui să rostească pentru a o consola pe Emily. Oh, desigur, i se întâmplase să se gândească la faptul că într-o zi Sam și cu ea se vor despărți. Nimic nu este vreodată definitiv câștigat în viață și-și imaginase, fără s-o creadă cu adevărat atâta timp cât dragostea lor era puternică, și că într-o zi vor divorța. Îi trecuse prin minte această teribilă eventualitate. Dar că Sam o va părăsi astfel, fără o vorbă de explicație, nu, nu se gândise nicio secundă, și era complet descumpănită.

Angajă mașina pe breteaua de legătură în direcția Hamptons, unde locuia. În timp ce-și croia drum prin circulația aglomerată de vineri seara, își reprezentă în minte locuința vastă în care o aștepta fiica sa. Conacul era simbolul reușitei familiei Baker. Îi revenise lui Sam, fiul mai mare și moștenitorul dinastiei, dar Julianne nu putuse vedea niciodată în el un cămin călduros. Sam insistase să se instaleze acolo după căsătoria lor, tatăl său

păstrând apartamentul din Central Park. Julianne se supusese, deoarece Sam iubea casa. Dar acum, când trăia singură acolo, de ce să rămână? Mijloacele nu-i permiteau s-o întrețină și nu voia ca societatea Baker să suporte costurile exorbitante ale acestei locuințe prea mari. Dacă reușea să găsească de lucru, se va muta și se va instala cu Emily într-o vilă mică ale cărei cheltuieli va fi în stare să și le asume. Măcar dacă Bill Martin i-ar găsi ceva! Trebuia să lucreze. Pentru a-și câștiga independența financiară și pentru a da un sens vieții sale care de patru luni nu era decât durere și frustrare.

Nu. Era greșit. Exista și această copilă minunată care, exact în clipa în care parcase în fața peronului, cobora în grabă treptele în întâmpinarea sa.

– Mamă! În sfârșit, ești aici!

Emily se strecură între brațele sale întinse și murmură:

– Mi-ai lipsit.

– Și tu mi-ai lipsit, îngeraș. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Pe umărul drept al fetiței se odihnea o coadă. Pe stângul, șuvițele lungi, brune, formau bucle indisciplinate.

– Mă indispune să mă pieptene Susan! Trage, și mă doare.

Julianne oftă: biata Susan care, la cei optsprezece ani ai săi, nu reușea să-și impună autoritatea față de Emily!

– Voi face eu însămi cealaltă coadă, iubito, afirmă Julianne, intrând în casă.

Susan apăru imediat.

– Ei bine? Și slujba? A mers?

– Încă nu știu nimic. Bill Martin, directorul agenției, va trece diseară înarmat cu o listă de posturi. Dar mi-e teamă că nu există niciunul care să ceară calități de organizare în domeniul chermezelor de caritate și de gustări de după-amiază pentru copii..... Ori, eu nu știu să fac decât asta.

– Nu este adevărat! protestă Susan. Aveți un simț de organizare infailibil și este un dar prețios. Mama mi-a spus mereu că ar trebui să iau exemplu de la dumneavoastră, doamnă Baker!

– Mmm. Poate pentru a învăța să faci o prăjitură din părți egale de unt, zahăr, ouă și făină, pentru șaizeci de persoane. Dar cu siguranță, nu pentru a accede la o carieră impresionantă. Apropo de gătit, ce este în frigider pentru diseară, Susan?

– Mamă, interveni brusc Emily, ai spus că-mi vei aduce o pizza!

– Oh, copile, nu sunt foarte în formă și..... am uitat.

– Ai promis! protestă fetița cu vehemență.

– Bun, accept, fu de acord Julianne, oftând. Pentru că n-a venit pizza la noi, vom merge noi la ea. Vom cina la pizzerie. Ne vei însoți, Susan?

– Mi-ar plăcea mult, da, dar am un examen la matematică mâine dimineață. Aș face mai bine să mă întorc și să muncesc din greu.

– Altă dată, atunci..., propuse Julianne, părăsind cu regret parcă divanul pe care se trântise.

Cu poșeta în mână, Susan o sărută pe Emily, apoi plecă. Julianne o privi urcând aleea cu un pas energic. Fiica uneia din

cele mai bune prietene, tânăra fată locuia câteva case mai departe cu părinții săi și era mereu disponibilă să se ocupe de Emily. Plină de bunăvoință și cu o fire foarte veselă, o ajuta foarte mult pe fetiță să-și depășească tristețea. Juliannei îi plăcea s-o aibă în casă. Casa i se părea prea mare și sinistră când ea pleca.

– Atunci, mamă, mergem?

Vocea subțire a lui Emily o aduse pe Julianne la ordine: o promisiune trebuia să fie respectată.

– În mașină, domnișoară. Direcția: Palatul Pizzei.

Emily alergă până la Mercedes și se așeză entuziasmată pe scaunul pasagerului, în timp ce Julianne încuia ușa casei.

Cele două ore care urmară i se părură o veșnicie. După ce privi vitrinele din galeria negustorilor din centrul comercial, se instală cu Emily într-un separeu pe banchetele din scai roșu la Palatul Pizzei. Fetița alese imediat și Julianne nu se putu stăpâni să nu râdă.

– Crezi că mănânci totul? o întrebă după ce ascultă comanda pe care Emily i-o dădu chelneriței.

– Mi-e foame! Și apoi, dacă mănânc mult, voi deveni repede mare și voi putea să merg să-l caut pe tata.

Dispoziția Juliannei, deja abătută, se întunecă și mai mult: nu trecea nicio oră fără ca fetița să amintească de tatăl său. Cu ochii brusc plini de lacrimi, privea meniul ca și când răspunsul la întrebările sale s-ar fi ivit de acolo. Sam.... oare unde era? Patru luni de tăcere, patru luni de când se întreba dacă, până la urmă, mai era în viață... Nu mai putea. Măcar dacă Bill Martin i-ar propune un post interesant! Să muncească, i-ar permite să se gândească mai puțin la el.

Cinară în tăcere.

– Iubito, spuse Julianne văzând că fiica sa ridicase nasul din farfurie, părând sătulă. Dacă ai terminat, ne-am putea întoarce: este un domn care trebuie să treacă să mă vadă pe la ora opt.

Emily se ridică fără să comenteze și-și precedă mama la mașină.

– Mulțumesc că m-ai adus aici, mamă. Îmi place mult pizza.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Iar pe tine te iubesc.

Julianne mângâie cu tandrețe obrazul fiicei sale, înainte de a demara.

– Și eu te iubesc, îngeraș.

Când, mai târziu, fetița se culcă, Julianne o sărută pe frunte și o strânse foarte tare lângă ea.

– Acum, ai să dormi. Eu îmi voi aștepta vizitatorul în salon. Vrei iepurașul din pluș, ca să vegheze asupra ta?

– Nu este cazul: tata vine să mă păzească în fiecare noapte.

Julianne simți un nod în gât.

– Tata..., vine să te vadă?

– Da. Este în toate visurile mele.

Julianne ezită: oare trebuia să-i mărturisească fetiței că poate tatăl său nu va mai veni niciodată? Nu trebuia măcar s-o pregătească pentru această idee?

– Ia totuși iepurașul, păpușă, spuse în cele din urmă, preferând să revină mai târziu la această explicație penibilă.

După ce-i urase noapte bună fiicei sale, Julianne coborî la parter: Bill Martin nu va mai întârzia.

În timp ce prepara cafeaua, își impuse calmul: nu merita să se entuziasmeze înainte, nu va avea nimic bun să-i propună. Nimeni nu va avea nevoie de cineva al cărui singur bagaj consta într-o diplomă de terminare a studiilor. Într-adevăr, se căsătorise cu Sam imediat ce terminase ciclul secundar și, nouă luni mai târziu, venise pe lume Emily..... Hotărâtă să fie o mamă bună, se consacrase copilei, uitând de ambițiile sale universitare. Fără regret. Cel puțin atâta timp cât Sam fusese lângă ea.

Dar tulburarea pe care el o impusese vieții lor, o obligă să privească viitorul altfel decât ca o mamă de familie și, împotriva oricărei logici, spera ca Bill Martin s-o ajute să-și schimbe drumul.

În clipa în care punea filtrul în funcțiune, auzi un scrâșnet de pneuri pe alee. Bill, fără îndoială.

Într-adevăr, acesta din urmă urca deja peronul când ea deschise ușa.

– Eh!.... Sunteți rapidă ca fulgerul! constată bărbatul. N-am

avut nici măcar timp să sun.

– Intrați, domnule Martin.

– Spuneți-mi Bill, vă rog.

– Hmm... Bill.

Julianne nu aprecia deloc această familiaritate, dar consideră nepotrivit să-l contrarieze pe acest bărbat care poate deține cheia viitorului său în sacoșa pe care o legăna în mână.

Îl precedă în salon și-i oferi să se așeze, ceea ce el făcu fără să ezite.

– Uf! O cafea bună va fi binevenită! exclamă privind în jurul său.

Julianne zâmbi înainte de a se îndrepta spre bucătărie. Bill adăugă, cu un aer apreciator:

– Ai o casă frumoasă, domnișoară Baker.

Julianne era gata să-l corecteze, apoi își aminti la timp că bifase căsuța "celibatară" pe chestionarul agenției. Când se întoarse în salon, Martin studia conținutul unei mape.

– Am introdus în calculator toate informațiile pe care mi le-ai dat, Julianne. Și rezultatul este că ai o mare experiență cu copiii. Știi să administrezi o creșă, să organizezi activități pentru micuți, să-i înveți primele noțiuni despre lectură și scris, să organizezi activități practice.... Toate astea, sunt un lucru pozitiv.

Julianne nu-și credea urechilor? Cum? Anii petrecuți organizând chermeze, gustări pentru aniversări, petreceri școlare și pentru cămine de zi, echivala subit cu o diplomă în puericultură? Era stupefiată.

– Am mai multe cereri pentru responsabili de creșe, reluă Martin. Persoanele de încredere sunt rare în acest domeniu.

Directorul agenției ridică asupra ei o privire care nu întârzie să-și piardă acuitatea profesională pentru a străluci de entuziasm. Stânjenită, Julianne îi servi o ceașcă de cafea, apoi se așeză în fotoliul cel mai îndepărtat de divanul pe care se afla el.

– Mmm. Miroși bine, Julianne. Care este numele acestui parfum încântător?

Julianne murmură un nume de neînțeles, înainte de a declara:

– Lasă-mi documentația dumitale. O voi examina și ți-o voi aduce la agenție.

Martin ridică mirat sprâncenele. Probabil nu înțelegea de ce Julianne căuta să-l concedieze și aceasta se dojeni imediat: la naiba, cum putuse fi atât de naivă pentru a-l invita la ea? Îi luase oferta drept propunere! Această neînțelegere o supără în cel mai înalt grad: avea nevoie de acest bărbat pentru a găsi de lucru și dacă îl va concedia pe loc, va pleca furios și..... adio posturilor pe care le avea pe lista din geantă!

Își căuta cuvintele, pentru a lămuri situația, când Bill propuse:

– De ce n-am cina împreună, mâine seară? Vom sta de vorbă și.....

– Nu vreau să fiu invitată la cină, domnule Martin, îl întrerupse Julianne. Vreau doar să găsesc de lucru.

– Tsss.... cunosc un mic restaurant italienesc care îți va plăcea la nebunie.

– Eu..... Hmm..... nu-mi place bucătăria italienească.

Martin se aplecă direct spre ea și i se păru că masa din sticlă, pentru salon, forma brusc un obstacol fără valoare.

– Haide, Julianne, nu-ți propun o legătură care să-ți dea viața peste cap. Doar o mică cină și.... mai mult, dacă vom avea puncte comune, cum se spune. Ești o femeie încântătoare. Îmi placi enorm. Și nu-ți sunt indiferent, altfel nu m-ai fi invitat să beau o cafea, nu-i așa?

De mânie, Julianne își mușcă buza. Ce prostie făcuse! Oare cum va ieși din această încurcătură? Îl văzu pe Martin ridicându-se și îndreptându-se spre ea. Zâmbea larg, sigur de el.

Înspăimântată, Julianne începu să se dea înapoi, când un zgomot de sticlă spartă o făcu să tresară. Martin, care părea la fel de surprins ca ea, plimbă prin încăpere o privire neliniștită.

– Ce este asta? o întrebă. Un spirit care-și anunță sosirea prin lovituri în masă?

Julianne văzu cioburi la picioarele scării: vaza de cristal, de obicei pusă pe o măsuță mică, rotundă pe palierul primului etaj, tocmai căzuse în hol.

– Nu... înțeleg, spuse tânăra femeie arătând cu degetul fragmentele de sticlă. O fi dezechilibrat-o vreun curent de aer.....

– Nu. N-a căzut singură: a fost aruncată.

Julianne înțelese că Martin avea dreptate îndată ce auzi vocea subțire a lui Emily care, ușor buimăcită, ajunse până la ea, de la primul etaj.

– Mamă? Totul este în ordine?

– Da, iubito. Nu te neliniști și culcă-te din nou.

Martin ridică ochii stupefiați în direcția tavanului, dar nu făcu niciun comentariu. Julianne spera că faptul de a o ști mamă îi va domoli veleitățile de seducător.

Și aceasta fu situația.

– Cred că voi pleca, o anunță bărbatul. Îți las lista de posturi. Studiaz-o în liniște și dă-mi un răspuns. Și..... când o vei face, sper că în același timp vei accepta acea cină italienească pe care ți-am propus-o adineauri.....Stăpânindu-și un oftat de ușurare, Julianne închise ușa după el, apoi se apropie de cioburile vazei. Oare cum putuse cădea? Împinsă de Emily? N-avea importanță. Esențialul era că prin căderea sa îl alungase pe foarte îndrăznețul Bil Martin.

Adună cioburile și le aruncă la pubelă, gândindu-se că nu se mai punea problema să-l vadă pe Martin. Va găsi singură de lucru. Se va dispensa de ajutorul său, mult prea interesat după gustul ei.

După ce duse la bucătărie ceașca lui Martin, începu obișnuitul tur al casei: în fiecare seară verifica dacă toate ușile și ferestrele erau bine încuiate și în fiecare seară, același val de durere o copleșea: înainte, Sam își asumase întotdeauna această sarcină....

Acum, trebuia să se ocupe ea de cel mai mic detaliu al vieții de fiecare zi, cu toate că Sam o ținuse mereu departe de aceste probleme materiale. Trăise într-un cocon, își dădea seama. Ei bine, acum va învăța să-și administreze viața ei și pe cea a copilei sale. Își va asuma răspunderea.

Intră cu pas hotărât în camera sa. Devenise o femeie

liberă – și singură – fără să fi ales asta, dar va ști să se lupte cu viața.

Din păcate, hotărârea i se clătină îndată ce văzu patul mare, în care petrecuse atâtea nopți cu Sam. Se simțea acolo atât de mică și atât de frustrată, încât adormea întotdeauna strângând o pernă lângă ea. Și uneori, dimineața, o găsea udă de lacrimile pe care le vărsase în somn.

Așezat pe un cufăr pe care știa că-l deschisese deseori odinioară și care conținea decorațiuni de Crăciun, Sam Baker privea prin ochiul de geam al podului cum se înnopta.

După luni de hoinăreală se întorsese în sfârșit acasă, cu două zile mai înainte. Profitând de absența provizorie a Juliannei și a lui Emily, se strecurase în pod și se instalase acolo în praf și printre pânze de păianjen. Îndată ce auzea Mercedesul demarând, cobora în fugă și se hrănea în bucătărie, având grijă să nu mănânce decât bucăți mici de brânză, sau de prăjitură, pentru ca Julianne să nu observe micșorarea stocului său de provizii.

La naiba, ce viață era cea de fugar! Nu mai rezista și îl chinuia tentația de a se duce la poliție. Dar certitudinea că asasinul tatălui său ar fi fost obligat să revină asupra declarațiilor sale uzând de

violență împotriva familiei sale, îl reținea. Așa că se stăpâni cu greu, așteptând oportunitatea care-i va permite să-l demaște, sprijinit de probe, pe asasinul tatălui său. În acel moment, familia sa nu va mai risca nimic, deoarece asasinul va fi arestat. Din păcate, acele dovezi de necontestat se lăsau așteptate și Sam rămânea în afara legii.

Strânse pumnii. Situația îl împiedica să-și protejeze familia: altădată, l-ar fi aruncat pe Martin afară. Clandestinitatea îl făcuse să se folosească de o șmecherie mizerabilă care, din fericire, dăduse rezultatul sperat: căderea vazei domolise înflăcărarea seducătorului. Și acum, trebuia să facă apel la toată voința sa pentru a nu se repezi la Julianne, s-o strângă în brațe.

Când intrase în casă, fusese gata să-i dezvăluie prezența sa. Apoi se abținuse: asta ar fi implicat din partea tinerei femei să păstreze complet secretul. Ori Julianne nu avea nimic dintr-o prefăcută. Într-un moment sau altul, s-ar fi trădat în fața cuiva, punând astfel în primejdie viața ei și a lui Emily.

Așa că rămase închis în pod, făcând planuri pentru demascarea asasinului.

Pentru prima dată, de luni de zile, dormea liniștit: cine ar fi crezut că într-o zi se va ascunde în propria casă? Se bucura de această siguranță ca și când savura o mare fericire. După zile și nopți de fugă nebunească, devenise maestru în arta de a se ascunde, dar obosise să trăiască asemenea unui animal hăituit. În comparație cu ce cunoscuse până atunci, podul îi părea un palat: părăsindu-și ascunzătoarea, putea merge să-și ia haine curate din

camera sa și să se cufunde în cadă. Desigur, era atent să nu lase nici cea mai mică urmă a trecerii sale și aceste precauții îl epuizau. Dar, când se strecura în fiecare seară, în jurul miezului nopții, în camera lui Emily, simțea un sentiment de fericire inexplicabil.

Exact, se apropia ora vizitei la fiica sa.

Părăsi podul în vârful picioarelor și coborî la primul etaj, evitând treptele pe care le știa gata să trosnească. Apoi intră la fiica sa.

– Bună seara, tată, șopti aceasta imediat ce el deschise ușa. Te așteptam.

Sam se aplecă asupra copilei, îi mirosi minunatul parfum de săpun și o sărută.

– Acum ai să dormi, iubito.

– Rămâi puțin cu mine?

– Doar puțin, da. Și mâine, să nu uiți: tu și cu mine împărtășim un mare secret. Nu trebuie să spui nimănui, nici chiar mamei, că sunt aici.

– Știu, tată. Sunt mare, acum! Faci asta pentru ea, până la urmă, totul să redevină ca înainte. Când polițiștii nu te vor mai necăji.

– Exact.

Sam se așeză la picioarele pătuțului și așteptă ca respirația fiicei sale să-i indice că adormise. Atunci, se ridică și ieși din încăpere.

Când trecu prin fața camerei Juliannei, văzu că ușa era

întredeschisă. Incapabil să reziste, strecură capul prin deschidere.

O rază de lună aureola patul cu o lumină sidefie. Mijind ochii, o văzu pe Julianne. Inima începu să-i bată nebunește. Întinsă pe o parte, strângea lângă ea o pernă voluminoasă, iar părul blond îi cădea în valuri de aur peste cearșaf!

Strânse pumnii până la durere. Julianne..... Julianne pe care o iubea atât de mult dormea la câțiva metri de el și nu se putea apropia! I-ar fi plăcut totuși să-i spună atât de multe lucruri..... În ajunul uciderii tatălui său, ea îi destăinuise că nu era fericită și-i reproșase că o lăsa prea des singură. Cu timiditate, evocase eventualitatea unei despărțiri, pentru a pune punct. Acum că această despărțire le fusese impusă de împrejurări, vedea oare mai limpede în ea însăși? Îl iubea, sau se gândea la divorț?

Aceste întrebări îl înnebuniseră pe Sam de durere. Dumnezeule.... dacă o pierdea pe această femeie, nu-și va mai reveni niciodată. Și se temea ca cele patru luni de hoinăreală să n-o fi îndepărtat pe Julianne pentru totdeauna de el. În ziua în care va putea, în sfârșit, să se apropie de ea, poate va afla că din căsnicia lor nu mai era decât cenușă.

Se duse încet în pod. Acolo, se așeză pe cufăr și cu fața în mâini, lăsă lacrimile să-i curgă.

Capitolul 12

Julianne se aplecă asupra fiicei sale și-i ciufuli părul.

– Haide, Frumoasa mea din pădurea adormită, în picioare! Micul dejun așteaptă!

Fetița se ridică pe pernă și se frecă la ochi.

– Mi-ai făcut clătite cu sirop de arțar, mamă?

– Da, inimioară. Așa că trezește-te și îmbracă-te. Și nu în blugi: este ziua de școală, așa că pune-ți o rochie.

Înainte de a coborî la parter, Julianne se duse în baie să se pieptene și, ca în ajun și în ziua precedentă, se crezu victima unei iluzii olfactive: parfumul după bărbierit al lui Sam plutea în aer.

Se rezemă de perete și, cu ochii închiși, mirosi până ameți. Dacă mai rămânea acolo câteva minute, complet nemișcată, Sam va apărea, o va lua în brațe și..... Nu. Sam nu era acolo. Probabil Suzan răsturnase din neatenție sticla sa cu loțiune.

Cu o mână energică, își dădu părul pe spate și-l legă cu o

panglică de catifea. Lui Sam nu-i plăcea să-și lege părul. Ei bine, tocmai făcuse un gest de femeie independentă. Oh, desigur, foarte nesemnificativ, dar trebuia un început în toate. De exemplu, luna trecută, prevăzând să lucreze, o trimisese pe Emily la grădiniță de două ori pe săptămână. Astfel, fetița se obișnuia să fie despărțită de ea și, în ziua în care se va angaja, o va putea încredința educatoarei pe Emily în fiecare dimineață, fără ca micuța să sufere prea mult.

Soneria de la ușă, care se declanșă în același timp cu șuieratul aparatului de cafea, o obligă să-și întrerupă toaleta. Puse peria de păr pe marginea chiuvetei și coborî în grabă treptele. Câteva clipe mai târziu, după un scurt ocol prin bucătărie pentru a debranșa aparatul de cafea, deschise ușa.

În prag se afla Garrison Fielder, cu zâmbetul său binevoitor pe buze.

– Bună ziua, dragă Julianne. Eram în drum spre birou, unde trebuie să fiu la ora nouă, dar societatea Baker poate să mai aștepte puțin. Ce faci?

Era a doua oară în acea săptămână când asociatul lui Joseph Baker trecea pentru a afla noutăți și Julianne fu impresionată.

– Bei o ceașcă de cafea, Garrison? îl întrebă.

– Cu plăcere.

O urmă până în bucătărie și se așeză fără nazuri la masă.

– Unde este fermecătoarea noastră mică zână? întrebă, după ce-și plimbă privirea prin încăpere.

– Va fi aici dintr-o clipă în alta.

Într-adevăr, Emily dădu buzna în bucătărie o clipă mai târziu și se repezi în brațele omului de afaceri.

– Unchiule Garrison! Ai venit să mă conduci la școală?

– Emily! Nu deranja.... interveni Julianne.

– Îmi va face plăcere s-o conduc pe această tânără persoană, o întrerupse blând Garrison. Este atât de elegantă în rochia sa frumoasă.

– Este cea mai frumoasă rochie a mea! exclamă Emily cu un aer încântat.

– Ești superbă!

– Mulțumesc, unchiule.

Emily își inventase o legătură de rudenie cu asociatul bunicului său, cu puțin timp mai înainte. Julianne se gândi cu melancolie că fetița avea într-adevăr nevoie de o prezență masculină lângă ea. La început, se temuse ca mândrul director al societății Baker să nu se formalizeze că este tratat atât de familiar de o copilă, dar de fapt, părea încântat.

La rândul său, Emily îi sărea pe genunchi imediat ce apărea. Julianne înțelegea afecțiunea pe care i-o purta fiica sa. Ea însăși îl aprecia pe acest bărbat care încă de la început strigase sus și tare că Sam nu-și putuse asasina tatăl. Îi era recunoscătoare pentru susținere și nu o dată făcuse apel la el, pentru a o însoți la postul de poliție.

Îl privi zâmbindu-i lui Emily. Cu mustața și cu părul său alb, semăna cu un Moș Crăciun. Ridică brusc capul spre ea.

– Ai nevoie... de un ajutor financiar, Julianne? o întrebă cu o

voce blândă. Știi că n-ai decât să ceri.

– Mulțumesc, Garrison, dar nu, n-am nevoie de nimic. Mai am ceva bani în cont și sper să găsesc de lucru foarte curând. Nu vreau să mai abuzez de generozitatea dumitale.

Privirea lui Garrison se umbri.

– Este teribil ce ni se întâmplă. Să te susțin este cel mai mic lucru pe care-l pot face în amintirea prietenului meu Joseph și de asemenea pentru Sam, pe care-l consider ca fiul meu. Tot nu-mi vine să cred că a dispărut. În fiecare dimineață când ajung la birou, mă aștept să-l văd instalat în fața calculatorului său. Mi se pare foarte greu să muncesc fără Sam și fără Joseph alături.

Făcu o pauză și, foarte emoționat, își drese glasul. Când începu să vorbească din nou, își regăsise veselia.

– O voi conduce pe Emily la școală, anunță ridicându-se. Mulțumesc pentru cafea, Julianne, a fost delicioasă.

Fetița își ridică ghiozdanul și-l luă de mână. Julianne își privi fiica plecând și pe cel care-l considera ca singurul său aliat, apoi închise ușa când limuzina trecu de portal. Acum, era cu adevărat singură și perspectiva de a petrece un minut în plus în casa pustie îi înghețа spatele. Va profita de ziua sa de libertate pentru a căuta de lucru. Dar nu se va duce să-i ceară lui Bill Martin!

Amintirea avansurilor sale o făcu să se înfioare. Dacă voia cu adevărat să intre în viața activă, va trebui să se întărească pentru a face față acestui gen de situații.

Această evidență o descurajă. Nu se simțea în stare să lupte. Părinții săi mai întâi, care o protejaseră prea mult și apoi Sam,

care le succedase, n-o pregătiseră pentru evenimentele imprevizibile ale existenței.

Să meargă să ceară o slujbă când nu se putea mândri cu vreo diplomă, nici cu experiență, i se păru brusc peste puterile sale. Nu! Astăzi se va consacra mai degrabă unei sarcini care-i era familiară: va face ordine în casă și unele treburi menajere. Din lipsă de bani, după plecarea lui Sam, concediase personalul și întreținuse singură locuința imensă. Desigur, Garrison i-ar fi dat cu plăcere din ce să plătească o femeie de serviciu: își asumase deja toate cheltuielile aferente casei și-i dădea bani pentru ea și Emily.

Urcă la primul etaj și se îndreptă spre dulapul de haine. Când glisă una din uși, apărură hainele lui Sam și se grăbi să întoarcă privirea. Nu era acolo pentru a contempla lucrurile lui Sam, ci pentru a găsi un tricou vechi și niște blugi.

Îndată ce-i îmbrăcă, scoase dintr-un dulap aspiratorul și cârpele și se apucă de treabă. Pe vremea când era căsătorită cu un bogat om de afaceri, prietenele sale râdeau de plăcerea pe care o avea pentru treburile casnice. În ce le privea, preferau să joace bridge sau tenis, dar Julianne găsea relaxare și satisfacție în întreținerea casei. Când mirosea a ceară și când lambriurile străluceau ca oglinda, se simțea fericită. Sam o numea Cenușăreasă și râdeau împreună când, intrând în casă, o găsea cu pămătuful din pene pentru șters praful în mână.

Sam..... Gândurile îi reveneau cu încăpățânare la el. Furioasă că nu le poate controla, își dublă energia și urmări cel mai mic fir

de praf până la prânz. Soneria de la ușa de la intrare o întrerupse din treabă.

Scoase fularul pe care și-l înnodase în jurul capului și se duse să deschidă. În prag se afla Barry Baxton, cel mai bun prieten al lui Sam.

– Ce faci aici? Astăzi nu lucrezi? întrebă Julianne după ce-l salută.

Barry era responsabil de serviciul de securitate de la societatea Baker.

– Zilele mele de permanență s-au schimbat. Sunt de gardă în weekend, dar liber joi și vineri.

– Ei bine, atunci mănâncă de prânz cu mine: dacă o salată de ton și niște fructe îți convin, ești invitatul meu.

– Asta mi se pare un noroc, în comparație cu sandvișurile pe care le-am mâncat de obicei, afirmă Barry, urmând-o în bucătărie. Nu te simți foarte bine, nu-i așa, Julianne?

– Ce te face să spui asta? îl întrebă, mirată de perspicacitatea oaspetelui său.

– Acest miros de ceară..... știu de la Sam că, atunci când faci curățenie temeinic, este pentru a-ți alunga gândurile negre.

Julianne râse silit.

– Mă cunoști foarte bine, Barry. Nu mai am secrete pentru tine. Dar ai dreptate, moralul meu nu este grozav. De dimineață am simțit parfumul lui Sam în baie. Și asta m-a tulburat pentru toată ziua.

– Îmi pare rău, Julianne. Știu că trăiești un adevărat coșmar.

– Cred că aș fi suportat mai bine să știu că Sam... este mort. Este îngrozitor să spun asta, dar dacă aș fi fost sigură că nu-l mai văd niciodată, mi-aș fi asumat mai bine răspunderea vieții mele. În timp ce așa, aștept.... Nu voi înceta nicio clipă să-l aștept. Și asta mă roade, mă mistuie.

Făcu o pauză, puse condimentele pe masă și tăie pâinea într-un coș înainte de a relua pe un ton mai sigur:

– Vorbește-mi mai degrabă despre Miranda, Barry. Cum se simte?

– Sarcina n-a început foarte bine. Îi este rău în fiecare dimineață. Asta mă uimește: când o așteptai pe Emily, te simțeai foarte bine.

– Oh, nu întotdeauna, crede-mă. Dar am avut norocul să scap de grețurile matinale, este adevărat.

– Apropo de Emily, unde este?

– Face cunoștință cu grădinița, și este încântată. Mă temeam că o va traumatiza, fiind copil mic, foarte răsfățat de părinți, dar nu. Îi place enorm să meargă să-și întâlnească prietenii. Ce mă supără, este că a început să vorbească despre Sam într-un mod îngrijorător. Spune că vine s-o vadă noaptea și s-o sărute înainte să adoarmă. Și asta continuă, cred că o voi duce la un psiholog.

– Hmm..... Este neliniștitor, într-adevăr. Dar imaginația sa funcționează cu o anumită logică: i-ai spus că tatăl său a plecat, dar că se va întoarce. Atunci, inventează reîntâlniri.

– Situația aceasta este îngrozitoare, Barry, reluă tânăra femeie după un timp. Dacă Sam este în viață, de ce nu ia legătura cu noi?

De ce această tăcere care mă torturează?

Întrebarea Juliannei se termină într-un strigăt.

– Să vorbim despre altceva, Barry, reluă ea, după un timp. Cum merge munca ta la Baker? L-am văzut pe Garrison dimineață. S-a oprit în drum spre birou. El a condus-o pe Emily la grădiniță. Mi-ar fi plăcut să aflu cum merg afacerile în lipsa lui Joseph și a lui Sam, dar nu mi-a povestit nimic.

– Societatea Baker este atât de bine structurată, încât funcționează foarte bine, chiar fără cei doi directori ai săi.

– Faptul că și Carol a demisionat pentru a se căsători, n-a avut incidențe asupra rezultatelor?

– Niciunul. Socrul tău și-a ierarhizat într-adevăr bine întreprinderea. Ca și când ar fi știut că într-o zi niciun Baker nu va fi în fruntea sa.

– Ei da! Bărbații familiei nu mai sunt acolo și toate fetele s-au căsătorit.

– Apropo de căsătorie, ai fost la cea a lui Colleen și a lui Gideon?

– Nu. N-am vrut să-mi impun prezența surorilor lui Sam. M-au invitat. Dar faptul de a mă vedea, ar fi deschis o rană dureroasă, în timp ce nunta este un moment de bucurie. Fiind prezentă, fantoma lui Sam n-ar fi părăsit nicio secundă adunarea.

Barry încuviință în tăcere, înainte de a-și privi ceasul.

– Julianne, este aproape ora paisprezece. Prânzul tău delicios m-a făcut să-mi uit obligațiile: trebuie s-o însoțesc pe Miranda la radiolog, pentru o ecografie. Diseară vom ști dacă este băiat sau

fată.

– Du-te repede, Barry. Și mulțumesc pentru vizită. Sărut-o pe Miranda din partea mea.

După ce plecă, Julianne se simți reconfortată. Barry se comporta ca un adevărat prieten. Profitând de funcția sa de șef al securității societății Baker, se străduia să descurce ițele misterului care înconjurase moartea lui Joseph. Ca și Garrison, nu credea în vinovăția lui Sam. La fel ca Julianne, rămăsese convins că asasinul era cineva din societate, dar cu siguranță nu Sam. De acord, se certase violent cu tatăl său, care fusese găsit ucis cu un glonț în cap după plecarea sa. Dar asta nu însemna că-l omorâse el. Oricine putuse intra în biroul lui Joseph și, după plecarea lui Sam, să-l omoare.

În acest caz, de ce se ascundea? De ce nu împingea ușa comisariatului și nu coopera cu poliția? Julianne nu înțelegea această atitudine și mai puțin că se îndepărtase pur și simplu de viața sa. Tânăra femeie se îndoia că după această încercare, dacă se întorcea, căsnicia lor va ieși intactă din toate reproșurile pe care le nutrea față de el și pe care și le va exprima cu siguranță.

Fum. Camera era plină de fum.

Julianne se îndreptă brusc în pat și tuși. Își plimbă privirea speriată prin cameră și zări cu greutate umbrele cunoscute ale mobilelor: lumina lunii de-abia străbătea prin fumul gros.

Dumnezeule, oare ce se întâmpla? Ardea casa?

Emily!

Fulgerător, Julianne fu în baie, de unde luă un prosop pe

care-l udă. Apoi traversă în fugă camera, culoarul și se repezi în camera fiicei sale. Un accent violent de tuse îi opri elanul când se aplecă peste patul fetiței. Cu ochii plini de lacrimi, nu observă decât contururile neclare ale patului. Își trecu mâna peste saltea, pipăind-o și un strigăt de groază îi scăpă când degetele nu-i întâlniră decât cearșafurile reci.

– Emily! Emily! Unde ești?

Vocea îi era atât de răgușită, încât avu impresia că nu scosese decât un strigăt ușor, gâtuit.

– O țin eu! Deschide fereastra și sări.

Julianne încremeni. Oare cine era acel bărbat care o tutuia și afirma că o ține pe Emily? În zadar scrută perdeaua de fum.

– Te implor, sări! repetă vocea masculină. Îți jur că Emily este bine!

Convinsă de tonul hotărât, Julianne hotărî să asculte: după toate aparențele, pompierii sosiseră deja. Dar de ce-și permitea acest bărbat s-o tutuiască? Era un mister pe care-l va lămuri mai târziu.

Deschise fereastra dublă și înaintă pe balcon. Aerul curat îi umplea brusc plămânii, declanșându-i o durere în piept și-i trebuiră câteva secunde să-și recapete respirația. În sfârșit liniștită, își aminti că totuși camera se afla la etajul al doilea al casei. Și că nu va putea sări niciodată de la asemenea înălțime.

Îngrozită, auzi trosnind flăcările în spatele său. Evident, focul câștiga foarte rapid teren. Și atunci, auzi sirena pompierilor.

Dar.... dacă nu soseau decât acum, atunci cine era bărbatul

care o ducea pe Emily în brațe? Oh, Dumnezeule.... Incendiatorul.... trebuia să fie incendiatorul și tocmai îi răpise fiica!

Un suspin i se formă în piept, când fereastra dublă pe care o închisese după ea, se deschise larg. Și apăru un bărbat, de nerecunoscut, atât de dens era fumul. Dar Julianne distinse o formă în brațele sale. Emily! Oh, mulțumesc, Dumnezeule....

– Iat-o teafără și nevătămată, spuse el.

În acea clipă, Julianne recunoscu vocea, acea voce inimitabilă, cu accente de bariton. Sam!

Înnebunită, se străduí să-i distingă trăsăturile care rămăseseră în umbră: mașina pompierilor tocmai oprise în fața peronului și depliau deja o scară.

– Sam..... te credeam mort!

– Continuă s-o crezi, Julianne!

I-o întinse pe Emily, apoi se dădu înapoi. Julianne avu impresia că focul puternic îl va cuprinde. Dar el sări prin încăpere și străbătu flăcările cu o asemenea viteză, încât acestea nu avură nici măcar timp să-l atingă.

Dispăruse fulgerător.

Năucită, Julianne rămase nemișcată în timp ce scara urca spre ea. Sam plecase din nou, lăsând-o încă o dată singură cu toate întrebările care-i chinuiau mintea. Atunci, își afundă fața în părul fiicei sale și începu să plângă.

Câteva minute mai târziu, ascuns în spatele unui boschet, din fundul grădinii, Sam supraveghea înaintarea focului. După ce le

părăsise pe Julianne și pe Emily, traversase culoarul, pătrunsese în camera soției sale și deschisese larg fereastra. Pentru bărbatul aflat într-o situație disperată care era, să coboare de-a lungul fațadei era un joc de copil. Agățându-se de o glicină, alunecase de-a lungul celor două etaje și, ajuns pe pământ, alergă până-și pierdu respirația, ajungând la adăpost.

Și acum, privea opera pompierilor. Îi recuperaseră soția și fiica și Sam le vedea pe amândouă de departe, cu niște pături pe umeri și cu un pahar în mână. O ambulanță parcase lângă camionul roșu și Julianne și Emily dispărură în ea. Șoferul demară imediat și, cu girofarul în acțiune, părăsi proprietatea.

Sam scoase un oftat de ușurare. Bine. Dacă inhalaseră prea mult fum sau emanații toxice, vor fi îngrijite.

Un fior de groază îl străbătu gândindu-se la clipa când, în pod, simțise mirosul înțepător de fum. Înspăimântat, își părăsise fără să ezite ascunzătoarea și se repezise în camera lui Emily, unde auzea deja trosnind flăcările. O smulsese pe fetiță, pe jumătate inconștientă din pat, și se pregătea să facă același lucru pentru Julianne, când aceasta își făcu apariția în cameră. Nu știuse decât să-i dea un ordin scurt, să-i comande să deschidă fereastra, în timp ce dorea din tot sufletul, dorea s-o strângă lângă el și s-o ducă departe, cu copila lor.

N-o făcuse, preferând încă o dată să fugă, deoarece pentru salvarea sa, era de preferat ca Julianne să creadă că i-a uitat prezența. Spera că datorită șocului provocat de groază și de intoxicația cu fum, îi va uita apariția sau va crede că fusese rodul

imaginației sale. Așa că, va putea să lucreze din umbră pentru demascarea asasinului lui Joseph care, acum avea dovada, bănuia că se află în apropiere..... și nu ezitase să dea foc camerei fiicei sale pentru a-l scoate din bârlog.

Scrută întunericul din jur. Totul părea calm. În fața casei, pompierii își continuau munca. Dacă se încredea în fumul negru care ieșea pe fereastră, incendiul părea deja localizat. Apa își îndeplinise funcția.

Asasinul tocmai eșuase: Sam îi scăpase. Dar oare până când va reuși? O luptă pe viață și pe moarte se angajase între ei, dar criminalul se bucura de un enorm avantaj asupra lui Sam: îi cunoștea chipul.....

Atâta timp cât va fi astfel, Julianne și Emily trebuia să trăiască fără soț și fără tată. Pentru că le era viața în joc.

Obosit, Sam își șterse cu mâna fața înnegrită de fum. Oare se va putea într-o zi întoarce acasă cu capul sus, în sfârșit dezvinovățit și să-și regăsească familia? La capătul a patru luni, începuse să se îndoiască de faptul că Julianne îl mai voia. Îl credea mort..... Ori, de la un mort îți iei gândul.

Capitolul 13

Julianne se ridică brusc în pat, cu gura căscată și pulsul accelerat. Focul! Casa ardea și trebuia s-o salveze pe Emily!

Puse un picior jos, când își recăpătă brusc cunoștința. Camera aceasta cu pereți imaculați și cu podea din plastic alb.... era la spital!

– Ah, v-ați trezit, auzi Julianne.

Se întoarse în direcția vocii și descoperi o infirmieră în picioare la căpătâiul patului său.

– Fiica mea? Unde este? întrebă imediat, cu un nod în gât de îngrijorare.

– Ultima dată când am văzut-o, devora o farfurie de clătite cu sirop de arțar, în timp ce spunea povestea cu Scufița Roșie colegei de cameră.

Julianne se trânti înapoi pe pernă. Slavă Domnului, fiica sa era salvată!

– De când suntem aici? Am pierdut noțiunea timpului.

– Ați fost aduse la ora patru dimineața și este ora unsprezece. Ați încheiat noaptea la noi. Dar n-a fost decât o formalitate: medicii au vrut să se asigure că respirați normal. Și asta este situația.

– Când vom putea pleca?

– La sfârșitul dimineții. Până atunci, luați micul dejun.

– Un suc de portocale îmi va fi de-ajuns, mulțumesc. Am încă un nod în stomac de teamă.

– Înțeleg. Vi-l aduc imediat.

Infirmiera ieși, Julianne închise ochii și încercă să-și amintească imagini din timpul nopții. Îl văzuse pe Sam. În carne și oase. Nu visase. Asemenea unei fantome, apăruse de nicăieri pentru a o salva pe Emily, apoi dispăruse din nou.

Se revăzu, în picioare pe peluză, strângând-o pe Emily lângă ea, în timp ce un pompier îi punea o pătură pe umeri. În acea clipă, scrutase grupul compact de pomi din grădină, în zadar. Sam se volatilizase. Dar era sigură că el nu coborâse pe scară. Dumnezeule.... putea oare să fi rămas în flăcări? Nu. Ar fi fost anunțată. Și apoi, infirmiera nu afișase o mină compătimitoare. Nu se pregătea s-o anunțe că se descoperise corpul soțului său carbonizat în casă.

Un început de migrenă îi zvâcnea în tâmple și-și lipi palmele de ele, când o voce o făcu să tresară.

– Julianne?

Deschise ochii și-l văzu pe Garrison, în picioare în cadrul ușii.

– Intră, te rog, spuse tânăra femeie.

– Te doare capul? o întrebă pe un ton plin de compasiune.

– Puțin.

– Este de preferat, decât niște arsuri..... sau mai rău. Tocmai am fost s-o văd pe Emily: este în plină formă.

– Și casa?

– Stricăciunile sunt minime. Focul n-a distrus decât perdelele și un fotoliu din camera lui Emily.

– Dar nu se poate! Era atât de mult fum.....

– Pompierii au descoperit resturile unei bombe fumigene. Cel care ți-a jucat renghiul acesta urât, nu înțelegea să devasteze casa. Și-a calculat bine lovitura, pentru că pompierii au fost anunțați printr-un telefon anonim, probabil în clipa în care se declanșa incendiul. Au sosit imediat și au stins flăcările.

Julianne strânse maxilarele de o durură. Sam.... făcuse în așa fel încât să se creadă într-un incendiu, în timp ce-și păzea casa iubită? Dar de ce?

Fu pe punctul să-i povestească apariția sa lui Garrison, dar se răzgândi. Atâta timp cât nu va fi sigură că nu visase, nu va vorbi nimănui, fie el și de încredere, ca Garrison. Nu ținea să fie luată drept nebună. Ce era acceptabil din partea unei fetițe de șase ani, care afirma că tatăl său o vizita noaptea, n-ar fi fost de la o femeie de douăzeci și șase de ani.

În acea clipă, fetița se năpusti în cameră. Se grăbi spre Julianne și-și înnodă brațele în jurul gâtului său.

– Mamă. Am dormit într-un pat mare confortabil alb și apoi

unchiul Garrison a venit să mă trezească. Spune că mătușa Letta vrea să mă duc la ei în timpul zilei. Îmi va face turtă dulce.

– Stop, Emily! Vorbești prea repede, nu te urmăresc.

Julianne se întoarse spre Garrison.

– Este adevărat că soția dumitale vrea s-o țină pe Emily astăzi?

– Da. Astă îți va permite să aranjezi liniștită casa. Am trimis deja o echipă de curățenie și de asemenea un zugrav și un tapițer. N-ai decât să-i controlezi și o vei face cu atât mai bine dacă nu te vei ocupa de Emily.

– Oh, Garrison..... Nu știu cum să-ți mulțumesc. Ești atât de eficient și de devotat.....

– Mulțumește-mi încredințând-o pe Emily Lettei: este înnebunită după copila asta. Știi cât de greu îi este că noi n-am avut copii niciodată.....

– De acord. Ia-o pe Emily. Eu mă voi ocupa de casă.

– O voi aduce pe micuță diseară.

După plecarea lui Emily și a lui Garrison, Julianne se ridică și îmbrăcă tricoul și jupa dreaptă pregătite de spital pentru a nu se întoarce acasă în cămașă de noapte. Apoi o rugă pe infirmieră să-i cheme un taxi. Fără să piardă un minut, se grăbi să urce în el: era nerăbdătoare să scotocească toată casa. Dacă Sam venise acolo, trebuia să fi lăsat urme ale trecerii sale.

Brusc, încremeni: dar lăsase! Acel parfum din baie.... Tremurând de exaltare, îi ceru șoferului să accelereze și câteva minute mai târziu, o lăsa în fața peronului.

În afara prezenței celor două camionete, probabil cea a

zugravului și cea a societății de curățenie, casa oferea ochilor săi atenți aspectul său obișnuit.

Intră și urcă imediat în camera lui Emily. Neîncrezătoare, o descoperi la fel ca în amintirea sa. Draperiile presărate cu ursuleți albaștri, asortate cu cuvertura de pe pat, atârnau la geam și fotoliul mic și scund își regăsise îmbrăcămintea din catifea grej. Cât despre mirosul de fum, fusese alungat de un parfum plăcut de lămâiță.

Julianne îndreptă iepurașul din pluș al fiicei sale lângă pernă, când un bărbat în salopetă se apropie de ea.

– Ne strângem lucrurile, doamnă. Am terminat. Sper că sunteți mulțumită.

Julianne nu putu decât să dea din cap cu convingere. Oamenii aceștia erau niște vrăjitori.

Îi însoți până la ușa pe care o încuie cu grijă după ei, apoi se îndreptă spre salonul unde persista un supărător miros de amoniac.

Era din nou singură. Cu întrebările, îndoielile și temerile sale. Deznădejdea care n-o mai părăsise de patru luni, o copleși brusc. Se prăbuși pe canapea și-și afundă fața în mâini. Evenimentele nopții începură să-i defileze pe sub pleoapele închise, agravându-i migrena. Apoi se îmbinară cu amintirile mai îndepărtate, din seara în care un polițist îi sunase la ușă pentru a-i anunța în același timp asasinarea socrului și dispariția soțului său, declarat suspectul numărul unu. În acea clipă, viața i se schimbase brusc, pentru a nu-și mai găsi niciodată echilibrul.

Mintea, chinuită de întrebări obsedante, bătea uneori câmpii. Nu, Sam nu putea fi autorul unei asemenea mârșăvii. Dar în acest caz, de ce nu-și înfrunta acuzatorii? De ce nu combătea eroarea judiciară pe care erau pe cale s-o facă?

Oftă cu durere, când o voce îi șopti numele.

– Julianne....

Coborî brusc mâinile de pe față și-l descoperi pe.... Sam.

În picioare în ușa salonului, cu brațele atârnând, părea să aștepte un cuvânt de la ea, cuvânt pe care nu fu în stare să-l rostească, tăindu-i-se respirația. Îl privea cu gura căscată și-i păru în același timp familiar și străin. Părul lung, care-i ajungea aproape la umeri și ochii ca azurul, cu pete mici verzi, nu-i recunoștea. Sam își tunsese întotdeauna părul scurt și privirea sa arăta blândețe și umor. Duritatea pe care o citi pe neașteptate acolo o descumpăni.

Dar încercările prin care tocmai trecuse, nu făcuseră oare din Sam un alt bărbat? Fără îndoială. Dar ce importanță avea? Era viu, asta era principalul.

Își încordă mușchii, gata să se ridice pentru a merge în întâmpinarea sa, când Sam făcu un pas spre ea. Suspicioasă, tânăra femeie se simți brusc înghețată la perspectiva ca el s-o ia în brațe. Singurul sentiment pe care-l simțea în acea clipă era o mânie surdă. Nu voia s-o îmbrățișeze, nici s-o sărute. Nu voia să-i vorbească de dragoste. Singura dorință era ca Sam să-și explice comportarea. Așa că-l întrebă cu o voce tăioasă:

– Chiar tu ai fost noaptea trecută? N-am visat?

– Eu am fost. Cum se simte Emily?

– Cum nu se poate mai bine. Unde erai ascuns de ai reușit s-o salvezi atât de repede?

– Eram.... în pod.

Așadar, nu inventase parfumul loțiunii sale după bărbierit. Era în casă și probabil se deplasa imediat ce o părăsea ea.

O cuprinse un acces de furie. Cum îndrăznise oare să se ascundă la câțiva metri de ea și s-o lase în ignoranță și durere?

– Deci, Emily nu mințea când afirma că te duceai s-o săruți în fiecare seară...

– Nu.

– Te deplasai prin casă ca un hoț.... exclamă Julianne pe un ton amar.

Sam tresări. Nu era obișnuit ca tânăra femeie să-și arate ranchiuna. Fusese întotdeauna atât de blândă, atât de indulgentă. Posibilitatea ca, prin atitudinea sa, să fi schimbat toate acestea, îl consterna.

Îi examină cu atenție expresia. Oh, era la fel de frumoasă, cu părul lung ca mierea și ochii mari căprui. Dar trăsăturile păreau să i se fi înăsprit, ca cele ale cuiva care trecuse prin încercări grele. Și nu-i mai vedea zâmbetul la fel de luminos ca o dimineață de vară, acel zâmbet care-i plăcea atât de mult.

Un frison de îngrijorare îl străbătu. În timpul acestor luni lungi de rătăcire, numai zâmbetul Juliannei îl împiedicase să cedeze disperării. Ea era colacul său de salvare, oxigenul, izvorul vieții. Și iată că părea brusc glacială și distantă.

– Julianne, știu că este dificil pentru tine, dar.....

– Dificil? îl întrerupse tânăra femeie pe un ton dur și tăios. A ost îngrozitor. Ai plecat de patru luni, să fi uitat oare? Patru luni! ii în tot acest timp, n-am știut dacă erai mort sau trăiai!

Julianne se ridică brusc și înaintă până la ușa-geam. Acolo, se opri cu brațele încrucișate, cu spatele întors la Sam.

– Îți aștept explicațiile, Sam.

– Oh, sunt simple și în același timp foarte complicate. Nu mi-am ucis tatăl. Dar sper că ești convinsă de asta?

– Da. Nu m-am îndoit niciodată.

Sam oftă ușurat, înainte de a continua.

– Aveam nevoie de timp pentru a-mi face ancheta. Și trebuia ca familia să-mi fie în siguranță. Mi-a fost teamă ca Emily și cu tine să nu fiți în primejdie dacă ucigașul bănuia că suntem totuși în legătură. Este gata de orice pentru a nu fi demascat, sunt sigur de asta. Ca dovadă, acel hoț de buzunare care m-a furat într-o zi în care dormeam într-o pădure: i s-a găsit trupul la Casey's Corners. Asasinul tatei a crezut că eram eu, pentru că a văzut servieta-diplomat și actele mele lângă el. Și l-a ucis. La început, sora mea Bonnie a crezut chiar că era vorba despre mine. Doar după o vizită la morgă a știut că era o confuzie. Dar în acea zi, viața mea a atârnat de un fir.....

– Dormeai într-o pădure, spui..... Trebuie să înțeleg că ai trăit ca un vagabond timp de patru luni, Sam?

– Julianne, ia loc și ascultă-mă. Îți voi da toate explicațiile pe care le dorești. Dar scutește-mă de acest ton de judecător, te rog.

Cred că am acționat cât mai bine în interesul tău și al lui Emily. Poate m-am înșelat. Dar numai dragostea mi-a dictat comportamentul. Mi-a fost teamă pentru tine și pentru fiica noastră. Și de asemenea, într-o mai mică măsură, pentru surorile mele. Așa că m-am ascuns ca un animal, în cartiere rău famate, parcaje, scuaruri..... Dar am intrat de asemenea de mai multe ori în birourile societății Baker, pentru a pune în funcțiune calculatoarele, a scotoci prin sertarele și hârtiile personale ale angajaților.... Am fost și la Bob și Mary, pentru că m-am gândit că poate a descoperit Bob ceva. Pierdere de timp.

– De ce nu te-ai dus la poliție? Ești nevinovat!

– În fiecare zi sunt aruncați nevinovați în închisoare, Julianne. Și din fundul unei celule, în niciun caz n-aș fi putut să-l descopăr pe asasinul tatălui meu.

– Dar ar fi făcut-o poliția!

– Nu. Sunt vinovatul perfect și niciun reprezentant al legii n-ar căuta mai departe.

– Și ce trebuie să caute, Sam?

– Pe cel sau pe cea care a deturnat milioane din casele de bani ale societății, datorită unei contabilități trucate. Tata descoperise totul și era pe punctul de a-l demasca pe hoț, când acesta i-a luat-o înainte și l-a făcut să tacă pentru totdeauna. Este rândul meu să descopăr ce știa tata și să-l numesc pe escrocul devenit asasin. Tata credea că îl va putea demasca singur. A dat greș, dar voi reuși eu!

Sam își punctă afirmația cu o lovitură de pumn în perete. Apoi

s-a apropiat de Julianne, care se așezase pe canapea.

Tânăra femeie îl privi venind spre ea și, de data aceasta, îi recunoscu privirea. Citi în ea tandrețea care-i era familiară și o dorință care se năștea. Se încordă imediat.

– Nu, Sam. Nu..... te apropia. Nu încă.

Inima i se strânse când văzu expresia lui Sam. Era în pragul disperării. Dar refuza să se înduioșeze. Nu, nu va șterge cu un simplu sărut supliciul la care o condamnase timp de patru luni.

– Ce intenționezi să faci, acum? îl întrebă, în timp ce se străduia să susțină privirea întristată a soțului său.

– Tata mi-a spus că a adunat într-un fișier informația a tot ce a aflat despre deturnarea de fonduri. După crimă, m-am întrebat îndelung cum să ajung la acest fișier, apoi m-am gândit la Bob.

– Bob.... i-ai citat numele adineaori. Nu este prietenul tău, cel care a părăsit New Yorkul pentru Kansas? Tatăl gemenilor adoptați de Carol?

– Ba da. Locuia la Casey's Corners. Și, înainte ca postul să fie ocupat de Barry, a lucrat ca șef al securității pentru societatea Baker. Atunci, m-am dus în Kansas pentru a-l întâlni. Am crezut că poate a păstrat legături în interiorul întreprinderii.

– Soția sa și cu el au murit într-un accident de mașină, așa este?

– Da. Dar l-am văzut pe Bob puțin timp mai înainte. Și, plecând de la un calculator instalat la el acasă, m-a ajutat să pătrund în sistemul informatic de la Baker. Într-adevăr, am găsit acolo un fișier creat de tata, dar nu l-am putut deschide. Trebuie

un cod secret, pe care numai tata îl cunoștea.

– Ce-ți permite să crezi că vei putea intra acum în el, când ai eșuat mai multe luni.

– Am înțeles unde a ascuns tata codul de acces: pe păsările phenix din aur pe care le-a oferit surorilor mele și ție. Sunt gravate.

Julianne se îndreptă brusc, foarte entuziasmată.

– Și atunci, ce așteptăm? Să recuperăm bijuteriile și să introducem codul în calculator!

– Din păcate, nu este atât de simplu.... O parte a codului este scris pe fiecare pasăre phenix. Pentru a cunoaște codul în totalitate, ar trebui să dispunem de cele patru pandantive. Ori, eu nu le am decât pe al tău și pe cel al lui Colleen. Ale lui Bonnie și Carol au fost furate.

– Cine a făcut asta?

– Cineva care cunoștea existența și importanța acestui cod.

Consternată de această dezvăluire, Julianne păstră tăcerea câteva clipe, înainte de a relua:

– Ce intenționezi să faci, acum?

Făcuse uz de toată voința sa pentru a formula în acest fel întrebarea. Și o costase scump să nu întrebe: "Ce vom face...." Deoarece își dădea seama că situația era și mai gravă decât o zugrăvea Sam. Ar fi avut nevoie de ajutorul său. Și, în ciuda riscurilor, i l-ar fi dat fără să ezite. Dar se îndepărtase timp de patru luni de ea, ridicând o barieră la fel de netrecut ca un abis. Așa că rămase pe marginea prăpastiei, așteptând ca Sam să-i

întindă mâna.

– Voi lucra pe calculatorul care este aici. Cu mult noroc, voi găsi codul până la urmă. La urma urmei, dispun de cifrele și de literele de pe pasărea phenix a ta și cea a lui Colleen. Poate mă va ajuta întâmplarea.

Lipsa sa de convingere nu-i scăpă Juliannei. Tânăra femeie cunoștea destule noțiuni de informatică pentru a înțelege că partida era pierdută dinainte. Dar nu voia să-l descurajeze.

– Foarte bine, Sam. Instalează-te confortabil în pod și lucrează.

– Julianne.... trebuie să-ți mărturisesc că mi-ai lipsit în fiecare secundă. Nicio clipă n-am încetat să mă gândesc la tine. Speram că întorcându-mă acasă, vom putea să..... ne regăsim.

Cu privirea plină de speranță, se lăsă în genunchi în fața soției sale, apoi își rezemă capul de genunchii săi.

Așteptă, convins că-l va strânge lângă ea, îl va săruta, îi va spune cuvinte tandre. Dar ea nu făcu nimic.

O simți crispându-se în îmbrățișarea sa. Atunci înțelese că drumul pentru a o recuceri pe cea pe care o adora va fi lung și greu.

Încet, cu inima frântă, se desprinse de ea, apoi se ridică. O auzi oftând ușor, apoi declară:

– Va trebui să-l anunțăm pe Garrison despre prezența ta aici și despre bănuielile tale. Te va ajuta.

– Nu, Julianne. În afară de tine și de Emily, nu vreau să afle nimeni că m-am întors. Sunt atent la toată lumea. În plus,

asasinul are bănuieli. Presimte că mă ascund în casă. De aceea a aprins focul și a declanșat acea bombă fumigenă. Pentru a mă face să ies, ca o vulpe încolțită de un terier. Din fericire, manevra sa a eșuat, și acum crede probabil că ești într-adevăr singură cu micuța.

– Tocmai.... Emily! Cum poți să fii sigur că nu-ți va dezvălui secretul?

– Nimeni n-o va crede dacă va povesti că trăiesc în pod. Sărmana; când ți-a afirmat că veneam s-o sărut în patul său înainte să adoarmă, n-ai crezut o vorbă. Și apoi, îi voi cere să tacă. Adoră să împărtășească secrete. Cred că este demnă de încredere!

Julianne se lăsă pe spătarul canapelei și scutură din cap cu un aer obosit.

– Oh, Sam.... nu știu ce este mai greu de trăit. Ca tu să fii Dumnezeu știe unde, sau să te ascunzi aici, la tine acasă, ca un bandit evadat.....

– Pentru mine va fi diferit, Julianne. Știu că ești cu un etaj mai jos, în patul nostru, lângă fiica noastră.... și mă simt încurajat. Pentru mine, cel mai rău este să nu pot veni să mă culc lângă tine, să te iau în brațe și..... să te iubesc.

– Înțeleg, Sam. Dar tu ceri prea mult, prea repede. Aș prefera să te instalezi într-una din camerele de oaspeți.

– Podul, sau un pat străin.... voi fi tot fără tine.

– Tu ai ales să te dispensezi de mine o veșnicie. Pentru motive care te onorează, pentru că nu voiai ca Emily și cu mine să fim în

primejdie. Dar asta nu te împiedica să dai un telefon, cât de scurt ar fi fost, din când în când. Chiar dacă linia casei ar fi fost ascultată, mi-ai fi putut spune "te iubesc" și să închizi. Poliția n-ar fi putut determina originea apelului.

Julianne se întrerupse și privi îndelung peretele din fața ei. Expresia îi era tristă și Sam nu îndrăzni să rupă tăcerea. Ce să-i spună oare? Că avea dreptate? Nu, pentru că nu era atât de simplu. Se retrăsese în sinea sa, ca un lup alungat de haită, care luptă să supraviețuiască și să se reintegreze printre ai săi. Acționase după instinctul său și chiar dacă nu încetase să se gândească la Julianne, ea nu mai făcea parte din existența sa. Devenind când vânat, când vânător, pusese între paranteze tot ce contase pentru el până atunci. Trebuia să facă ancheta să înainteze cu orice preț. Fugind, nu avea grijă decât să-și șteargă urmele, iar să rămână în legătură cu familia sa, l-ar fi putut costa viața.

Dar cum oare să explice această stare de spirit unei tinere femei tulburate și nefericite? Ea îi considera comportarea ilogică și nu știa că o dramă ca cea pe care o trăia el, ar fi destabilizat pe oricine, oricât de echilibrat ar fi fost.

Așa că tăcu, așteptând ca Julianne să înceapă să vorbească din nou și să rostească vreo frază care să-i permită să spere. Când ea îi murmură numele, își ținu respirația.

– Sam.... Știi că deja căsnicia noastră șchiopăta. Așa că înțelegi că ce ai făcut, n-a aranjat lucrurile. Lasă-mi puțin timp. Trebuie să mă obișnuiesc cu întoarcerea ta și să reușesc să mai cred în

cuplul nostru.

Bărbatul dădu din cap fără să spună un cuvânt, cu gâtul strâns de durere. Oare ce să obiecteze? Nu mai avea niciun drept asupra Juliannei. Era complet bulversat. Dar timpul pe care i-l cerea, va aduce poate liniștea. Odinioară, se înțelegeau. Dacă el își consacra toată energia acestui fapt, se vor înțelege iar. Pentru că nu se punea problema să permită căsniciei lor să moară.

I-ar fi fost indiferent să trăiască având ațintită asupra lui privirea suspicioasă a altora. Ar fi suportat să fie crezut asasinul tatălui său. Și-ar fi asumat chiar ruina profesională, dacă trebuia.

Dar n-ar fi suportat niciodată să-și piardă soția.

— Julianne.... Oare totul s-a terminat între noi?

Aceasta ridică spre el privirea voalată de lacrimi.

— Nu știu, Sam. Încă nu știu nimic.

Capitolul 14

Se terminase.... Oare într-adevăr totul se terminase între ei?

Asemenea unei melodii ritmice, întrebarea lui Sam revenea fără încetare în mintea Juliannei care, incapabilă să adoarmă, se întreba întruna. Extrem de nervoasă, se suci și se răsuci în pat, ștergându-și palmele umede pe cearșaf, în timp ce un început de migrenă îi zvâcnea în tâmple.

Să-l știe pe Sam atât de aproape și în același timp atât de departe, o tulbura profund. Își amintea fericirea pe care o cunoscuse cu el în acest pat și trupul său îi cerea prezența. Oare unde se culcase? Într-una din camerele de oaspeți, sau în pod? Îl văzuse pregătindu-și un sac de dormit și o saltea pneumatică pe care le găsise în garaj, dar nu știa dacă, până la urmă, nu alesese să se instaleze într-o cameră.

În timp ce Julianne se pregătea să se retragă pentru noapte, Sam o făcuse să înțeleagă limpede cu o privire arzătoare că, dacă

ea accepta să-i facă un mic loc alături, îi va dărui din plin toată dragostea care-i lipsise atât de mult de patru luni. Tânăra femeie se întoarse și se duse în camera sa, singură. Dar acum, își amintea emoțiile lor, când inimile le băteau la unison și când trupurile le fremătau de voluptate. Și suferea.

Se întinse pe spate și începu să privească tavanul. Lumina lunii desena rotocoale pe ipsosul alb care, treptat, se deformară până la a-i aminti trăsăturile lui Sam. Contrariată că nu reușea să și-l alunge din minte, se întinse pe burtă și se simți brusc înghețată. Patul ăsta prea mare.... n-ar putea să-l împartă cu el? Nu. Trebuia să se obișnuiască mai întâi cu întoarcerea sa, să vadă unde se afla. Nu trebuia să-și lase trupul să-i dicteze legea. Să facă dragoste cu Sam nu rezolva niciuna din problemele lor. O părăsise. Și înainte de asta, îi impusese o viață bazată pe relații sociale pe care ea nu le alesese. Chiar voia s-o ia de la capăt? Nu era deloc sigură.

Necazul era că se știa la fel de îndrăgostită de Sam ca în prima zi. Dar putea oare să se mulțumească doar cu o dragoste pe care i-o arăta când afacerile îi lăsau timp? Desigur, de la plecarea sa, simțise o dureroasă senzație de singurătate. Totuși, se simțise deseori singură, chiar înainte de fuga lui Sam. Așa că, să-l aducă în patul său, nu i-ar schimba cu nimic tristețea. Să redevină doamna Baker și să-și consacre în întregime zilele lui Emily și organizării de picnicuri de caritate n-ar mulțumi-o. Avea nevoie de altceva în viață. Ei bine, oare ce trebuia să facă?

Nu știa. Și apoi, nu o noapte de insomnie îi va da răspunsul

la această întrebare fundamentală! Era mai bine să încerce să doarmă. Se va gândi mâine.

Dar în zadar se suci și se răsuci, nu reuși să adoarmă, iar întrebările o asaltară din nou, chinuitoare. De ce nu avea Sam încredere în nimeni? Când Garrison o adusese pe Emily acasă, se ascunsese pretinzându-i Juliannei să treacă sub tăcere prezența sa. Aceasta se supusese, dar acum regreta că nu spusese nimic. Garrison se afla în inima societății Baker. L-ar fi putut demasca pe autorul deturnării de fonduri și în același timp, asasinul lui Joseph.

Dar nu, Sam rămăsese inflexibil și Garrison plecase acasă fără să știe că fiul asociatului și prietenului său se afla la câțiva metri de el, în timp ce o săruta pe Emily pentru a-i spune la revedere.

Să se gândească la acest minut, în care cu câteva cuvinte ar fi putut schimba soarta care se înverșuna asupra soțului său, declanșă mânia Juliannei. Cu un gest brusc, înlătură cearșaful și se ridică. Poate o va calma un pahar cu lapte?

Ieși din cameră hotărâtă să coboare în bucătărie, când îl descoperi pe Sam în cadrul ferestrei de pe palier. Părea absorbit să contemple prin geam clarul de lună și tresări când Julianne se apropie de el.

– Nici tu nu poți să dormi?

– Nu.

Stânjenită să se afle în întuneric cu soțul său pe jumătate gol și atât de aproape, tânăra femeie aprinse lampa pusă pe pervazul ferestrei.

– Stinge-o, Julianne. Prefer să rămân în întuneric. Mă simt în siguranță.

Vocea îi trăda o suferință profundă și Julianne se înfioră. Nicio îndoială, Sam suferea. Dar se preocupase oare de suferințele pe care le îndurase ea, timp de patru luni? Nu. Așa că-și stăpâni dorința de a-i pune mâna pe brat și porni pe scară, după ce stinsese lampa.

– Mă duc să beau ceva, spuse coborând. Dacă vrei să mă însoțești...

– Nu, mulțumesc, Julianne. Dar dacă ai putea să rămâi puțin lângă mine și să discutăm..., aș fi fericit.

Nehotărâtă, Julianne se hotărî să aștepte pentru a răspunde. Dorea să vorbească oare cu Sam? Nu era sigură.

Dar când urcă, având un pahar în mână, se așeză pe canapeaua instalată în colțul palierului. Sam nu se mișcase din fața ferestrei și Julianne spera că va menține această distanță între ei.

– Privești ceva anume afară, sau doar grădina?

– Supraveghez, este adevărat, dar contemplu și noaptea. Datorită ei am supraviețuit patru luni. M-am deplasat întotdeauna în timp ce toată lumea dormea. Așa că trupul meu a căpătat obiceiuri proaste. Dorm în timpul zilei și toate simțurile îmi sunt în alertă noaptea.

– Unde te-ai instalat?

– Până la urmă, în pod. Voi trăi din nou în casă în ziua în care nevinovăția îmi va fi stabilită. Până atunci, rămân un fugar. Și

apoi.... ar fi prea greu pentru tine să mă întâlnești în fiecare clipă. Dacă am înțeles bine, nu ești pregătită să reiei viața în comun. Dar reacția ta este normală. Mă mir că am îndrăznit să sper altceva...

Făcu o pauză, ca și când aștepta un comentariu din partea Juliannei, apoi, în fața tăcerii sale, reluă:

– Voi sui calculatorul în pod și-l voi branșa. Voi începe să lucrez pe cele două coduri de care dispun. Cerul poate va fi de partea mea și mi le va da pe celelalte două.... iar atunci îmi voi câștiga libertatea. Asasinul tatălui meu va fi demascat și arestat. Și voi putea să privesc viitorul în față.

Julianne simți un nod în gât. Când Sam va fi dezvinovățit, va trebui să ia o decizie. Și deja se neliniștea. Dragostea pe care o simțea pentru el o va împiedica oare să reacționeze cu luciditate? Faptul că era atât de aproape o tulbura atât de mult.... Doar să simtă parfumul ușor aromat a soluției după bărbierit o făcea să se înfioare extrem de plăcut. În acest caz, oare ce s-ar întâmpla dacă ar îndrăzni să pună mâna pe ea?

Ca și când îi percepuse tulburarea, Sam se apropie de canapea, se așeză lângă ea și-i atinse părul cu vârful degetelor. Tânăra femeie rămase aparent fără reacție, dar el ar fi jurat că oftase de plăcere: o cunoștea atât de bine....

Și, ușurat că Julianne nu se îndepărta, își rezemă capul de spătar și închise ochii. Pentru prima dată de patru luni, simțea un profund sentiment de pace. Era acasă. Cu soția pe care o adora.

Tot ce trebuia, era s-o îmblânzească pe Julianne, s-o convingă

de dragostea sa, s-o recucerească. Și ce se întâmpla în această clipă, îi întărea ideea că nu era totul pierdut. Desigur, dacă făcea un gest prea brusc, soția sa s-ar fi putut duce imediat în camera ei. Așa că se feri să rupă vraja care se instalase între ei. Continuă să-i mângâie cu blândețe părul lung și era gata să strige de bucurie când își dădu seama că Julianne adormise. Se întoarse încet spre ea și-i văzu capul legănându-se. Cu o mișcare extrem de înceată, își apropie umărul și ea își puse acolo obrazul. Apoi Sam închise ochii la rândul său și se lăsă asaltat de fantasmele trecutului.

Oare ce se va întâmpla cu societatea Baker, fondată de tatăl lui Joseph și administrată întotdeauna de unul din membrii familiei? Desigur, exista Garrison, dar în calitate de om de afaceri, nu era cu adevărat întreprinzător și frica sa putea să antreneze în curând rezultate proaste la Bursă. Cursul acțiunilor scăzuse deja, după cum putuse să verifice în diferite ziare și situația nu părea decât să se înrăutățească dacă nu lua foarte repede frâiele. Evident; dacă ar fi fost Carol acolo, ar fi știut să regleze tirul. Dar se căsătorise și-și luase responsabilitatea celor doi gemeni orfani ai lui Bob. Cât despre Bonnie și Colleen, căsătorite și ele de puțin timp, afacerile familiei nu le seduseseră niciodată. Așa că Sam nu putea conta decât pe el însuși pentru a restabili situația. Și pentru a o face, trebuia să-și dovedească nevinovăția cât mai repede.

Această certitudine îl aduse înapoi la problema codurilor gravate pe păsările phenix din aur. Cum oare să pătrundă misterul cifrelor care lipseau? Doar un informatician de geniu ar

fi reușit. Și nu vedea cui să se adreseze pentru a-i cere un serviciu atât de delicat.

Dar asta va aștepta până mâine. Deocamdată, Julianne dormea lângă el și nimic altceva nu conta.

Prima rază de soare care trecu prin fereastră, o trezi pe Julianne. Puțin năucită, clipi în lumină. Ce făcea oare pe canapeaua de pe palier? Brațul stâng o durea.... Dumnezeule! Sam era rezemat de el. Dormea, cu capul dat pe spate și genele lungi conturau o umbră ușoară pe obrajii săi.

Emoționată, Julianne își eliberă brațul și-și examină soțul. Abandonat în somn, nu părea de treizeci și șase de ani. Grijile care, în patru luni îi săpaseră două riduri profunde de o parte și de alta a gurii, păreau să fi dispărut, deoarece fața îi reflecta o mare liniște. În acea clipă, Julianne crezu că-l regăsește pe tânărul bărbat care o sedusese când nu era încă decât elevă de colegiu.

Se revăzu în clasă, așezată în spatele pupitrului. Numitul Sam Baker, student la economie, tocmai intrase în sală pentru a preda un curs de contabilitate. Privirile li se întâlniră, pentru a nu se mai părăsi. Sam vorbise doar pentru ea, cel puțin așa crezuse

când sunase clopoțelul, marcând sfârșitul lecției. După ce-și aranjă lucrurile, Julianne ieșise în curte, cu impresia că plutea în nori. Sam aștepta pe cineva, după toate aparențele, în fața grilajului liceului, așezat pe capota micii sale mașini sport și foarte firesc, se gândi că pe ea o aștepta. Se apropie de tânăr și, fără o vorbă, acesta îi deschise portiera automobilului decapotabil. Apoi demarase și rulaseră pe câmpii, aproape fără o vorbă, atingându-și din când în când mâinile.

Când o lăsase acasă, Julianne pierduse noțiunea timpului. Tot ce știa, era că acel bărbat îi va fi curând soț, ceea ce se întâmplă trei luni mai târziu. Pe scurt, un adevărat basm.

Cu excepția că, dacă basmul n-ar fi devenit coșmar, își pierduse treptat din vrajă. Frumoasa poveste luase o întorsătură rea și, în clipa asasinării lui Joseph, Julianne se întreba despre viitorul căsniciei sale. Deoarece, chiar dacă îl iubea pe Sam ca în prima zi, nu era fericită. Îl vedea atât de puțin, încât îi venea să se întrebe dacă mai avea soț.

Desigur, existau nopțile, întotdeauna la fel de minunate ca la început. Și în amintirea acelor nopți îl privea acum pe Sam cu emoție.

Faptul că se îndoiește astfel, o contrarie: nu voia să cedeze! Așa că se ridică având grijă să nu-l trezească pe Sam, și se duse în baie. Un duș bun îi va pune ordine în idei! Nu va ieși de sub jetul de apă rece decât când se va simți în formă.

Zece minute mai târziu, cobora în bucătărie. Pregătea ceaiul când i se alătură Sam.

– Bună ziua, îi spuse frecându-și pleoapele ca un copil care se trezește. N-am mai dormit atât de bine de.... patru luni.

– Sunt fericită, răspunse Julianne pe un ton indiferent. Vrei o ceașcă de ceai?

– Cu plăcere.

– Ei bine, iată ce ne va trezi amintiri: ultima dată când am luat micul dejun împreună, Emily avea trei luni.... și va împlini curând șase ani!

Julianne nu-și putu ascunde amărăciunea și Sam o privi încruntându-se. Dar nu răspunse la remarca sa, așa că tânăra femeie reluă:

– Ai început să părăsești casa în zori, când nu era decât un bebeluș. N-ai văzut-o înghițind piureul de legume. N-ai văzut-o crescând.

– Hmm.... plecam devreme, deoarece tata conducea încet. Să mergem din Long Island la New York ne lua aproape două ore, încercă să se justifice Sam.

O liniște apăsătoare se instală în încăpere, pe care Sam nu se hotărî s-o rupă decât o dată cu cea de a doua ceașcă de ceai băută.

– Spune-mi, Julianne, cine era tipul care a venit într-o seară, pretinzând că-ți propune de lucru, dar de fapt pentru a te seduce?

– Bill Martin? Oh.... acum înțeleg. Vaza.... tu ai făcut-o să cadă!

– În caz de urgență, n-am văzut alt mijloc de a domoli înflăcărarea tipului. Și a mers, nu? A luat-o la sănătoasa, convins

că aveai un înger păzitor în casă!

Fața lui Sam exprima o bucurie atât de deplină, încât Julianne nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs.

– Bietul Martin! Își încerca norocul, atâta tot, iar tu l-ai făcut să creadă că-i va cădea cerul pe cap!

Sam începu să râdă și el și lungi secunde, în bucătărie domni o atmosferă de sinceră veselie. Până când Julianne redeveni serioasă și remarcă:

– N-am avut des ocazia să ne bucurăm împreună, în ultimul timp.....

– Din păcate, nu. Dar îți promit că vom recupera curând.... dacă vrei.

Cu aceste cuvinte, Sam luă mâna tinerei femei și-i sărută palma. Julianne nu se sustrase, dar nu arătă niciun elan spre el, așa că nu insistă. Avea nevoie de timp, o înțelegea și nu voia s-o bruscheze.

Brusc, tânăra femeie, îl privi drept în ochi.

– Vrei să știi de ce era Martin aici? Ei bine, află că fără ajutorul lui Garrison, nu știu cum m-aș fi descurcat. El a avut grijă de nevoile mele și ale lui Emily. Deoarece conturile tale sunt blocate de poliție, Sam. N-am niciun bănuț al meu, așa că vreau să-mi câștig viața. Și s-o fac în mod eficace.

– Dumnezeule..... exclamă Sam, foarte palid, nu mi-am imaginat că vei trece printr-o asemenea încercare! Existau atâția bani în bancă, încât.....

– Pe numele tău, Sam, îl întrerupse Julianne. N-ai deschis

niciodată un cont al meu. Sunt întru totul dependentă de tine. Și este o situație pe care n-o mai pot suporta. Așa că voi munci.

– Dar acum, nu mai ai nevoie! Voi fi dezvinovățit și voi putea.....

– Nu. Vreau să-mi asum răspunderea financiară! Și să mă consacru și altor lucruri decât organizarea petrecerilor de binefacere! Chiar dacă vei reuși să-l demaști pe asasinul tatălui tău, voi munci.

Stupefiat, Sam citi brusc în ochii soției sale o hotărâre pe care n-o mai văzuse vreodată. Evident, încercarea prin care tocmai trecuse o inspirase, și asta îl speria. Unde era oare Julianne cea blândă și supusă pe care o lăsase cu patru luni mai înainte?

Fuga îl schimbase, dar o schimbase și pe Julianne. Dacă își dădea seama că ar fi fost mai fericit petrecând mai mult timp acasă, Julianne descoperise că fericirea implica faptul ca ea să părăsească mai des casa.

Această descoperire îi îngheță sângele. Și dacă, într-adevăr, totul era pierdut? Se pregătea să pună întrebarea, când Emily dădu buzna în bucătărie.

– Tată!

– Îngerul meu!

Se aplecă și-și luă fiica în brațe. Apoi o învârti până când aceasta râse în hohote.

– Ți-am auzit vocea, spuse Emily când o lăsă jos, îmbujorată de plăcere. Nu știam că poți să vii și când se face ziuă. Credeam că n-ai voie să ieși decât noaptea!

Fetița se așeză la masă și Julianne puse în funcțiune cuptorul cu microunde după ce vârî în el un vraf de clătite.

– Iei micul dejun cu mine? își întrebă fetița tatăl în timp ce scotea dopul unei sticle cu sirop de arțar.

– Dacă vrea mama ta, da. Cu plăcere....

Fără să răspundă, Julianne adăugă o farfurie și un pahar și Sam se așeză. Cu un zâmbet strălucitor pe chipul său adorabil, Emily începu să povestească despre activitățile sale școlare și despre prietenii pe care și-i făcuse deja. Îl descria pe fiecare dintre ei cu atâta umor, încât părinții izbucniră în râs.

Cu un nod în gât de emoție, Julianne se gândi că viața de familie, când devenea realitate, avea mult farmec. Dar asta nu era o descoperire pentru ea, în timp ce Sam părea să nu-și dea seama decât în această clipă. Dacă s-ar fi consacrat mai mult soției și fiicei sale, problema reluării vieții în comun nici măcar nu s-ar fi pus pentru Julianne.

Oare era prea târziu? Întrebarea reveni să-i chinuie mintea în timp ce Julianne îl servea o clătită bună și foarte caldă. Îi mulțumi cu un zâmbet și tânăra femeie simți că se topește. Cât ar fi putut fi de fericiți, dacă Sam nu s-ar fi lăsat acaparat de afaceri..... În ajun, promisese că dacă Julianne îl mai voia, își va schimba modul de viață. Dar oare va reuși? Societatea Baker era o femeie crudă care-i devora pe toți cei care se ocupau de ea. Ca dovadă, Carol, care nu se căsătorise decât în acest an, la aproape treizeci de ani, pentru că n-avusese niciodată un minut pe care să-l consacre vieții sale personale. Dar acum avea o familie, locuia

într-un orășel încântător din Kansas și se consacra soțului și gemenilor pe care-i adoptase. Știuse să spună adio muncii sale și responsabilităților, în timp ce Julianne se gândea să se consacre muncii pentru a uita eșecul căsniciei sale.

O clipă, se îndoi că avea dreptate. Apoi își reveni: Sam nu se va schimba niciodată! Dacă se va reintegra în funcțiile sale, le va fi și mai mult sclav ca înainte, pentru că va trebui să pună din nou societatea pe linia de plutire, să recupereze întârzierea cauzată de administrarea excesiv de tolerantă a lui Garrison, să-i liniștească pe clienții care aveau tendința să se îndrepte spre alte firme de la dispariția lui Joseph.... Vor trece luni de zile înainte de a putea să organizeze un program care să se poată armoniza cu viața de familie. Și, în acest timp, Julianne, pentru a se consola pentru eșecul vieții sale, nu va avea decât vânzări caritabile, sau partide de bridge între soțiile notabilităților din Long Island.

Hotărât lucru, pentru ei era prea târziu.

Își stăpâni un oftat trist, în timp ce împărți alte clătite, când răsună soneria de la intrare.

Dintr-o săritură, Sam fu în picioare. Ațintì asupra Juliannei o privire speriată, înainte de a pune mâna pe umărul lui Emily.

– Iubito, ar trebui să urci în camera ta și să verifici conținutul ghiozdanului: poate ai uitat niște creioane colorate, sau o carte.....

– Nu, totul este bine aranjat. Dar vreau să merg în cameră dacă mă însoțești, tată.

– Emily, îți amintești acel secret despre care am vorbit?

interveni Julianne. Nimeni nu trebuie să știe că tata este aici.

– Da, știu. Am un tată fantomă, care nu apare decât mamei și mie.

Uimită de subtilitatea fiicei sale, Julianne nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Așa este, păpușă. Ei bine, tata va dispărea în timp ce eu îi voi deschide vizitatorului.

– Va trece prin pereți, ca la cinema?

– Nu, bineînțeles că nu. Știi că nu este posibil.

– Evident că știu! Dar cei mici cred asta.

– Este adevărat că ești o fată mare. Așa că vei urca în camera ta. Tata te va însoți până la primul etaj, apoi..... se va ascunde. De acord?

– De acord.

Sam își luă fiica în brațe și dispăru pe scară. Julianne aștepta să audă trosnind treptele care duceau în pod, înainte de a se îndrepta spre intrare.

În acest timp, Sam își reluă postul pe cufărul plin cu ornamente de Crăciun: de acolo vedea grilajul casei și aleea care conducea la peron.

Ce aiureală.... Timp de o jumătate de oră, își uitase condiția de fugar. Se lăsase amețit de râsul copilei sale și de prezența soției. Oare cum își putuse neglija odinioară familia? Aceste câteva minute petrecute cu Emily și cu Julianne îl făcuseră nespus de fericit. De-a lungul anilor, trecuse pe lângă bucuriile fundamentale ale vieții. Crezuse că o existență putea fi bazată

doar pe muncă și asta îl consterna. Dar nu făcuse decât să urmeze exemplul tatălui său, care nu se preocupase deloc de cei patru copii ai săi.

Amintirea tristeții care-l însoțise până la vârsta adultă, ar fi trebuit să-l împiedice să facă aceleași greșeli ca tatăl său. Joseph nu consacrase niciodată o oră lui Bonnie, Carol, Colleen sau lui. Și toți patru suferiseră atât de mult.... Că reprodusese aceeași schemă în casa lui era înspăimântător: oare cum își putuse uita frustrările când aștepta ca Joseph să-l însoțească la un meci de fotbal? Își petrecuse tinerețea așteptând o urmă de interes din partea tatălui său. În zadar. Și iată că-și dădea brusc seama că se comporta în același fel cu Emily.

Dacă reușea să-și dovedească nevinovăția, se va schimba. Oh, da. Nu va acorda societății Baker decât minimum cerut pentru bunul mers al afacerilor și-și va consacra tot timpul liber Juliannei și lui Emily. Nu niște frânturi amărâte, ci în totalitate, timp în care își va asculta fiica și soția și le va iubi.

Liniștit de planurile sale, se lăsă să alunece pe podea și se așeză cu spatele rezemat de cufăr. Va aștepta ca vizitatorul Juliannei să plece, apoi va instala calculatorul și va începe căutările. Cu puțin noroc, poate va ghici. Apoi va fugi la comisariatul de poliție unde va intra cu capul sus, ca un om liber.

Capitolul 15

În timp ce mergea spre ușă, inima Juliannei bătea să-i spargă pieptul.

Inspiră profund înainte de a pune mâna pe clanță: de patru luni, soneria și apelurile telefonice îi puneau nervii la grea încercare. Se temea ca fiecare vizitator să nu fie un mesager funest. Sam era dispărut și era convinsă că într-o zi sau alta, cineva îi va anunța moartea sa. Dar acum, când îl știa viu, se temea să nu i se aducă dovezi ale vinovăției sale, toate inventate, desigur, nimicind astfel orice speranță de a fi dezvinovățit.

Descuie ușa cu degetele tremurând. Când îl descoperi pe Barry, oftă ușurată.

– Voiam să am vești: am aflat că un început de incendiu s-a declanșat în casă.

– Oh, cineva a făcut o glumă proastă și a dat foc perdelelor din camera lui Emily, și pentru a încununa totul, a aprins o

bombă fumigenă. Dar, datorită lui Garrison, stricăciunile au fost reparate.

– Fără probleme de intoxicare? Am crezut că înțeleg că Emily și cu tine ați fost ținute câteva ore la spital.

– În afară de o tuse ușoară de iritare, care a dispărut repede, suntem tefere și nevătămate.

– Uf! Mărturisesc că am fost foarte îngrijorat. Poliția anchetează pentru a-l găsi pe ticălosul care a făcut asta?

– Presupun că da. Garrison s-a ocupat să depună plângere. O cafea, Barry?

– Nu, mulțumesc. N-am timp.

– Munca, mereu munca, nu?

– Ei da. Biata Miranda. Se lamentează că o las prea mult singură. Apropo, îți va telefona după-amiază. I-ar plăcea să vii cu Emily într-o seară la cină.

– Cu plăcere. Atunci, pe curând. Și mulțumesc că-ți faci griji pentru noi.

– Este normal: Sam era.... este cel mai bun prieten al meu. Este firesc să mă preocupe familia sa. El ar face la fel pentru Miranda, dacă din întâmplare aș păți ceva.

Cu aceste cuvinte, coborî în grabă treptele peronului și după un mic salut din mână, urcă în mașină și demară. Julianne îl privi îndepărtându-se, cu inima grea. De ce oare refuza Sam ajutorul pe care Barry i l-ar fi putut totuși da? Să-și ascundă prezența de un prieten atât de bun, părea o trădare. Închise ușa fără entuziasm, când auzi pașii lui Sam în spatele său.

– Ei bine? o întrebă pe un ton îngrijorat. Cine era?

– Barry. A auzit despre incendiu și a vrut să se asigure că acum totul este în regulă.

– Drăguț din partea lui. Ce face Miranda?

– Așteaptă un bebe și începutul sarcinii se desfășoară mai degrabă rău.

– Miranda este însărcinată? Credeam că Barry și cu ea deciseseră să mai aștepte puțin înainte de a avea copii.

– Se pare că, și-au schimbat părerea. Ai plecat de patru luni, știi asta. Este mult. Într-un asemenea interval de timp, se petrec multe lucruri în mintea oamenilor.

Îi aruncă o privire încărcată de subînțelesuri lui Sam, când apăru Emily. Prezența fetiței destinse imediat atmosfera.

– Ți-ai făcut ordine în cameră, domnișoară? întrebă Julianne.

– Da. Mi-am făcut chiar și patul. Așa că, dacă tata vrea să vină să se joace cu mine, va găsi o încăpere în perfectă ordine.

Sam își ridică fiica în brațe și o sărută pe vârful nasului înainte de a o lăsa înapoi pe podea.

– De acord, îngeraș. Îndată ce te întorci de la școală, vom face un puzzle împreună.

– Super!

Sunetul motorului vechiului jeep al lui Susan bubui brusc pe alee și Sam se refugie în bucătărie cât timp Emily se alătură tinerei fete. Nu apăru din nou decât când mașina dispăru.

– Lași o puștoaică de optsprezece ani s-o însoțească la școală? o întrebă pe Julianne cu un ton încărcat de reproș.

– Școala nu este decât la doi kilometri, iar Susan este foarte prudentă. Și apoi, când voi lucra, va trebui să treacă prin asta. Mai bine să încep încă de acum s-o încredințez cuiva pe Emily. Susan devine tot mai responsabilă pe zi ce trece și Emily capătă încredere în ea însăși.

– Este o copilă formidabilă. Regret aceste patru luni pierdute. Crește atât de repede....

– Ei da. Și o facem să crească în minciună....

– Îmi pare rău, Julianne. Pentru ea și pentru tine. Știu cât de mult te costă să minți.

– Sam, dacă trebuie să mint pentru a-ți salva viața, îi voi ascunde adevărul propriei mele mame.

– Mulțumesc, Julianne. Hmm.... ce face ea?

– Cine?

– Mama ta.

– Bine. Firește, este îngrijorată. Îmi telefonează la fiecare două zile pentru a afla dacă am vești. Și, bineînțeles, răspund că nu. Chiar și de la întoarcerea ta.

– Dumnezeule, Julianne, îmi pare rău că-ți impun o asemenea încercare. Când am fugit, nu am calculat consecințele actului meu asupra celor care-mi sunt dragi. Am acționat pentru a te proteja și îndemnat de instinctul de conservare. Dar nu mi-am dat seama de problemele pe care ți le făceam. Uneori îmi spun că nu mă vei ierta niciodată și.... îmi doresc să mor.

Tonul lui Sam era atât de sfâșietor, încât Julianne își simți inima topindu-se.

– Vom ajunge la capătul nenorocirii care ne-a copleșit, Sam. Vom fi destul de puternici, vei vedea.

Imediat ce rosti aceste cuvinte liniștitoare, tânăra femeie regretă: cum să fie sigură că va rezista căsnicia lor? Absența lui Sam nu făcuse decât să le agraveze disensiunile, iar ea se maturizase. Dacă Sam nu-și va schimba modul de viață, va ști să se acomodeze? Nu, cu siguranță nu, în ciuda dragostei nemărginite pe care i-o purta. Atunci de ce să-i dea o speranță, când se temea că în cele din urmă va fi dezamăgit? Citi în ochii lui Sam că-i luase cuvintele de bune. Se apropie de tânăra femeie cu brațele ușor ridicate, gata s-o strângă lângă el, când aceasta se eschivă.

– Trebuie să mă duc să aranjez puțin, spuse.

Se îndreptă cu pași mari spre bucătărie și Sam o urmă.

– Voi lua o ceașcă de cafea în pod, spuse el.

– Te duci să instalezi calculatorul?

– Da. Ce intenționezi să faci astăzi?

– Să mă uit la ofertele de serviciu din ziar, îndată ce-l va pune poștașul în cutie, apoi să las câteva hăinuțe ale lui Emily la Armata Salvării. Crește atât de repede, încât trebuie să-i reînnoiesc permanent garderoba.

– Curând, nu va mai părea o fetiță, ci o tânără fată, constată Sam cu un aer îndurerat. Bun, la muncă. Dacă nu voi apărea la ora prânzului, să nu te neliniștești. Este pentru că voi fi adâncit în tainele calculatorului.

– Pe diseară, atunci.

– Pe diseară.

Julianne avu impresia că Sam o va săruta înainte de a se retrage. Se aplecă asupra ei și tânăra femeie se crispă imediat, incapabilă să știe dacă-i va răspunde sau nu la sărut, când bărbatul se îndreptă brusc și părăsi încăperea.

Rămasă singură, își turnă o ceașcă de cafea și se așeză la masă. Simțea că acum, când se întorsese, Sam avea nevoie de ea. Dar îi va putea oare aduce susținerea sa dacă nu era sigură de drumul pe care îl va lua căsătoria lor? Întrebarea nu era să știe dacă-l iubea sau nu pe Sam: îi consacrase o dragoste nesfârșită.

Dar îi distrusese visurile, o obligase la o viață care o lăsase nemulțumită și, în unele zile, chiar nefericită. Își aminti acele dimineți în care, incapabilă să se stăpânească, plângea în camera sa, disperată la perspectiva de a înfrunta o nouă zi lipsită de orice sens și de orice plan. Avea nevoie să se realizeze, să-și făurească propriile ambiții și nu să-și reia viața din punctul în care o lăsase după plecarea lui Sam.

Să-i mărturisească, i-ar fi frânt elanul. El credea că-și atinsese scopul. Convins că va reuși să deslușească acel cod elaborat de Joseph, nu se mai gândea decât la disculparea sa. Așa că nu era momentul să-i mărturisească faptul că după aceea, poate nu va mai fi doamna Baker.

Deocamdată, rămânea soția sa și era de datoria ei să-l sprijine. Dar apoi, când va fi în sfârșit liber, se va cufunda din nou în activitățile de om de afaceri, îi va spune că, deoarece doar societatea Baker conta pentru el, înțelegea să plece în căutarea

propriului drum.

Atunci, va înțelege că a făcut o mare greșeală părăsind-o timp de patru luni. Pentru că de-a lungul zilelor, învățase să citească în ea însăși și să afle că nutrea dorințe nepotolite și ambiții pe care de-abia aștepta să le realizeze.

Și, de asemenea, că putea trăi fără el.

Sam își întinse spatele care-l durea și încercă să-și relaxeze mușchii de la ceafă.

Erau trei ore de când lucra în fața ecranului calculatorului, în zadar. La naiba, trebuia totuși să existe un mijloc de a desluși secretul tatălui său!

Scoase pasărea phenix din buzunar și o privi îndelung, cu un aer gânditor.

Brusc foarte obosit, se rezemă cu spatele de scaun și închise ochii. Oare ce se va întâmpla dacă nu va reuși să descopere partea care lipsea a codului? Căutarea putea lua luni întregi..... ba chiar să nu se termine niciodată. Ce vor deveni atunci Julianne și Emily, fără soț și fără tată? Și societatea? Se va duce de râpă.... ca și căsnicia sa.

Această perspectivă îl electriză: nu va lăsa cuplul lor să se

destrame! Va găsi o soluție, fir-ar să fie!

Se aplecă din nou peste ecran și începu să apese pe claviatură. Introducea o serie de cifre în calculator, când auzi vocea Juliannei în spatele lui:

– Sam? Emily s-a întors de la școală și te așteaptă în camera sa.

Sam sări de pe scaun în ciuda articulațiilor care îl dureau și coborî scara în grabă. Când intră la fiica sa, descoperi o masă aranjată. Sandvișuri mici se odihneau pe farfurii de porțelan și pahare de cristal străluceau în lumina unui sfeșnic.

Evident, Julianne își ajutase fetița să transporte până în cameră una din mesele de bridge din salon și se ocupase de decorare. Fu extrem de emoționat și zâmbi.

– Atenția dumneavoastră este fermecătoare, doamnelor. Permiteți-mi să mă răcoresc puțin înainte de a savura acest dejun.

Se retrase în baie și după duș, examină conținutul dulapului său de haine. Emily merita să facă un efort pentru ea. Se hotărî așadar pentru un costum din in și merse cu rafinamentul până la a-și înnoda o cravată. Cu o nucă de gel pentru coafat al Juliannei, își lipi părul prea lung la spate, apoi se parfumă ușor.

Când se întoarse în camera transformată datorită Juliannei într-un mic salon privat, fu încântat de exclamația entuziasmată a fiicei sale.

– Oh, tată, ce frumos ești!

Apoi, adresându-se Juliannei, adăugă:

– Mamă, tu nu ești la înălțime.

Julianne, care până atunci rămăsese retrasă pentru a nu

tulbura întrevederea tată-fiică, plecă ochii spre blugii săi. Pe punctul de a răspunde că se simțea bine în hainele confortabile, se răzgândi: Emily părea atât de fericită, încât nu avu curajul să-i întunece bucuria. Așa că se duse și ea în baie și îmbrăcă o rochie și niște pantofi cu toc înalt.

Când se examină în oglindă, o revăzu pe Julianne de odinioară, care, întotdeauna foarte elegantă, mergea de la salonul de ceai, la partida de bridge. De la plecarea lui Sam, învățase să se relaxeze și aprecia dreptul de a se putea plimba în blugi și tricou dacă-i plăcea.

La întoarcerea în cameră, reacția admirativă a fiicei sale îi încălzi inima. Ascultă laudele cu care fetița nu fu zgârcită, fără să ridice ochii spre Sam. Îi simțea privirea ațintită asupra ei și se temea să citească acolo..... dorință.

Luând-o de mână, Emily îi alungă stânjeneala care se înfiripa.

– Mamă, tu te așezi acolo și tata în față. Eu voi lua loc aici și ursul meu de pluș pe ultimul scaun. Gata. Acum, voi servi.

Fetița prezentă sandvișurile cu ton, apoi pâinea prăjită cu somon și servi oranjadă. Julianne nu evita doar privirea lui Sam, dar se ferea de asemenea să-l privească: era atât de frumos în costum și bine pieptănat, încât avea palmele umede de emoție. Albastrul-închis al hainei punea în evidență strălucirea moarată a ochilor săi și zâmbetul luminos și Julianne trebui să facă un efort pentru a asculta sporovăiala lui Emily.

– .... atunci i-am spus lui Jan, micul meu prieten, că ne vom căsători când voi avea doisprezece ani.

– Hmm..... n-o să fii prea tânără, Emily?

– Nu! Tu ce vârstă aveai când te-ai căsătorit, mamă?

– Nouăsprezece ani.

– Hm! Erai bătrână.

– Dar, în ciuda vârstei sale înaintate, am vrut să mi-o fac soție pentru toată viața, interveni Sam.

– Și apoi, am sosit eu și am devenit o familie! exclamă Emily. La școală ne-au învățat că familia e tot ce există mai important. Că membrii ei se susțin și că nu ești niciodată singur, chiar dacă totul merge rău.

Julianne se încruntă. Oare Sam îi dictase acest mic discurs fetiței, pentru ea? Brusc crispată, se ridică și începu să strângă masa.

– Cred că este timpul să-ți faci siesta, Emily.

– Dacă tata îmi spune o poveste înainte să adorm, accept.

– La asta mă gândeam, îngeraș, afirmă Sam.

– Super! Așa, voi avea într-adevăr un prânz pe cinste, pentru că tata va mai rămâne puțin.

– Nu se spune "pe cinste", Emily! interveni Julianne.

– De ce, dacă așa este? Toate fetițele din lume ar fi geloase pe mine dacă ar ști că am niște părinți atât.....

– Nu "pe cinste", ai milă!

– De acord. O voi gândi, dar n-o voi spune.

Optând pentru capitulare, Julianne adună vesela și sandvișurile pe o tavă și anunță:

– Voi coborî toate astea.

În bucătărie, umplu mașina de spălat vase, în timp ce se gândea că fiica sa aproape reușise să-i zdruncine toate noile convingeri. Ascultând-o pe Emily, trebuia să-și uite ambițiile și libertatea și să se consacre căminului, ca și când nu se întâmplase nimic.

Dar fetița avea dreptate: dejunul luat în familie fusese o adevărată plăcere.

Care nu compensa toate dățile în care, în ultima clipă, Sam își anulase venirea. Oare câte picnicuri îndelung preparate se desfășuraseră fără el? Și cine între patru ochi luate în cele din urmă singură? Și mici dejunuri în care el dispărea imediat după ce-și bea cafeaua?

Nu, hotărât lucru, clipele magice pe care tocmai le trăise nu trebuia s-o facă să le uite pe celelalte, cele în care lipsa lui Sam îi adusese tristețe și singurătate.

Ștergând paharele, se străduia să-și alunge din minte amintirile neplăcute. Trecutul era departe în urmă și acum trebuia să se întoarcă spre viitor. Dar nu va lua nicio decizie înainte ca Sam să fie scos basma curată. Chiar dacă fusese inconsecvent față de ea, îl va scuti de o grijă inutilă: soarta fusese deja destul de crudă cu el.

Mulțumită că-și stabilise o linie de conduită, puse în funcțiune mașina de spălat vasele și se întoarse în camera lui Emily.

Sam stătea în ușă. Puse un deget peste buze și Julianne înțelese că fetița adormise.

– Trebuie să fie epuizată, spuse Sam după ce trase ușa în

urma lui. Nici măcar n-am avut timp să termin povestea.

– Dejunurile mondene sunt foarte obositoare.

– Sau povestea mea a fost cât se poate de plictisitoare....

Julianne dădu din cap zâmbind, când își dădu seama că privirea lui Sam își schimbase intensitatea: cea pe care o ațintise asupra ei, golită brusc de orice emoție paternă, era privirea arzătoare a unui bărbat îndrăgostit.

– Îmi amintesc prima dată în care ai purtat această rochie, Julianne. Era la un bal de caritate și am sosit cu întârziere pentru că, în drum, ne-am oprit într-un parcaj gol, unde am flirtat ca doi adolescenți, în mașină.... Îți amintești, Julianne?

Da, își amintea și pulsul i se acceleră în același timp cu un bufeu care-i urcă în obraji.

– Mai târziu, reluă Sam, am dansat obraz lângă obraz și nu ne-am oprit decât când balul s-a terminat pentru a ne regăsi în mașină și a relua mângâierile de acolo de unde le lăsasem. Julianne.... mi-ar plăcea să dansezi cu mine. Nu este nevoie de muzică: o vom auzi în minte. Acordă-mi acest slow....

Îi întinse mâna și ca dedublată, Julianne se revăzu dându-i-o pe a sa. Cu blândețe, Sam o atrase lângă el și o strânse la piept înainte de a începe să se unduiască în sunetul unor viori pe care doar el le auzea.

Mai întâi reținută, Julianne se lăsă cuprinsă de farmecul clipei. Cu ochii pe jumătate închiși, se mișca la rândul său în armonie cu Sam. Trupurile lor păreau doar unul, atât de deplină era osmoza. Îi plăcea atât de mult să danseze cu Sam! Emoțiile

născute odinioară între două legănări reînviară subit și se surprinse înnodându-și strâns brațele în jurul gâtului soțului său, acel soț care fusese cel mai minunat amant. Își rezemă obrazul de al său și când Sam își lăsă buzele să alunece spre urechea ei, nu protestă. O mușcă de lob și-i șopti:

– Julianne, te iubesc.

Și, ca și când trecutul cu cortegiul său de suferințe nu mai exista, tânăra femeie murmură în schimb:

– Și eu te iubesc, Sam.

Când o sărută, nu mai știu dacă ea îi căutase gura sau el pusese stăpânire pe a ei. Singura certitudine era că acest sărut care o înflăcăra și-i dovedea că pasiunea pentru el era intactă. Mai întâi se abandonă cu voluptate, apoi luă inițiativa și-l antrenă pe Sam, cu pași mici legănați spre ușa camerei lor. Acesta se pretă cu entuziasm la această manevră până când depăși ultimii metri din fața patului din doi pași de dans abili.

O înclină deasupra patului cum un dansator de tangou își face partenera să se îndoaie, înainte de a o așeza acolo ușor. Apoi se întinse lângă ea și-i sărută din nou gura, cu pasiune de data aceasta. Julianne scoase un oftat de fericire și-și înnodă picioarele în jurul celor ale soțului său, imobilizându-le ca și când se temea să n-o părăsească. Sam se ridică într-un cot și o privi îndelung. Julianne citi în ochii săi toată tandrețea din lume. Prea emoționată pentru a vorbi, își cuibări fața sub bărbia sa, depunând mici sărutări pe gâtul său. Apoi îi deschise cămașa pentru a-și lăsa buzele să alunece pe pieptul său.

Savură cu lăcomie gustul dulce al pielii atât de catifelate și-i mirosi parfumul seducător. Mâinile i se plimbară pe trupul său și-i simți mușchii puternici înfiorându-se sub mângâierile sale. Când se ridică pentru a-și recăpăta respirația, tânăra femeie își dădu seama că rochia îi zăcea alături. Oare când i-o scosese? Nu-și amintea deloc. Tot ce știa, era că atingerea dintre pielea ei și cea a lui Sam declanșase în ea nenumărate senzații, unele mai încântătoare decât altele. Trupul său răspundea fără reținere mângâierilor lui Sam. Când acestea atinseră rotunjimea sânilor, se simți vibrând, apoi gemu încet. Lenjeria fină i se păru brusc o piedică insuportabilă în fața plăcerii și mai mult își smulse decât își scoase setul de dantelă.

Profitând că-l eliberase o clipă din strânsoarea picioarelor, Sam scăpă de hainele sale, apoi se lăsă asupra Juliannei. Sprijinindu-se pe brațe, își frecă încet bustul gol de al ei, până îi scăpă un strigăt de plăcere.

– Julianne, dragostea mea.... Ce frumoasă ești!

O sărută din nou, de data aceasta cu frenezie. Mângâierile sale exprimau acum o dorință imperioasă și Julianne i le înapoie însutit. Se unduia către el, mistuită de pasiune, cu mâinile puse pe șoldurile lui Sam, pe care se străduia să le aducă în contact cu ale sale. Bărbatul mai rezistă câteva minute, pentru plăcerea de a prelungi preliminariile. Apoi se lăsă dominat de pasiune.

Când nu mai fură decât unul, un geamăt scăpă în același timp din piepturile lor. Ca printr-un acord tacit, întârziară clipa supremă, acordându-și doar mișcări ușoare, în timp ce gurile

rămaseră lipite într-un sărut fierbinte. Apoi se lăsară duși de pasiune și un torent de voluptate îi copleși.

În aceeași clipă, în aceeași respirație, tremurau și gemeau, cu trupurile și inimile străbătute de valuri de extaz, înainte de a reveni încet la realitate.

Doar când pulsul li se domoli se priviră cu o dragoste nesfârșită în ochii strălucitori încă de fericire.

Sam îi căută din nou gura, când Julianne se îndreptă brusc: se auzea soneria de la intrare.

– Ai putea să nu deschizi.... sugeră Sam sărutându-i ușor buzele.

– Imposibil: mașina mea este parcată în fața casei. Așa, se știe că sunt aici.

Fără tragere de inimă, Sam o eliberă din îmbrățișare și o lăsă să se ridice. Julianne își îmbrăcă în grabă rochia acum șifonată și se îndreptă spre fereastră.

– Cine este? întrebă Sam văzând-o încruntându-se.

– Poliția.

Capitolul 16

Cu mâna tremurând, Julianne deschise ușa și se află în fața unui agent în uniformă. Acesta își scoase șapca și întrebă:

– Sunteți doamna Julianne Baker?

– Da....

– Sunt ofițerul Richards. Aș vrea să vă pun câteva întrebări. În cazul în care nu vă deranjez.

– Nu, nu. Făceam.... puțină ordine.

Chipul lui Richards afișă o expresie de îndoială: evident, i se părea bizar ca Julianne să se consacre treburilor menajere în rochie de cocteil.

– Ei bine, ofițer Richards, ce întrebări vreți să-mi puneți? îl întrebă, stânjenită și grăbită să termine.

– Aș prefera să vi le pun în interior, dacă nu vedeți niciun inconvenient.

Julianne se simți pălind. Dumnezeule, ce se va întâmpla dacă

Sam făcea zgomot? Sau dacă Emily se trezea și-l striga? Fulgerător, avu imaginea fetiței coborând scara și grăbindu-se spre polițist pentru a-i povesti prânzul minunat pe care tocmai îl luase în compania tatălui și mamei sale.

Nu, Emily va fi destul de delicată pentru a nu trăda promisiunea făcută lui Sam. Cel puțin trebuia să spere, deoarece ce soluție avea decât să-l lase pe polițist să intre? Dacă refuza, acesta va avea atâtea bănuieli încât va reveni, înarmat cu un mandat de percheziție. Și atunci, podul nu va scăpa necontrolat.....

– Ei bine, doamnă Baker? insistă Richards. Pot să intru, da sau nu?

– Ce spuneți? Oh, da, sigur.

Îl precedă până în salon, și după ce închise ușa după el, spuse foarte politicos:

– Luați loc, ofițer Richards.

Acesta se supuse, apoi scoase un carnețel și un creion din buzunar. Cu un nod în gât de îngrijorare, Julianne așteptă.

– Doamnă Baker, mă ocup de ancheta asasinării socrului dumneavoastră. Știți desigur că soțul dumneavoastră este principalul nostru suspect. Și că îl căutăm în mod activ.

– L-ați... găsit?

– Nu. Dar dumneavoastră?

– Ce spuneți?

– Spun: dar dumneavoastră, l-ați revăzut?

– Nu, bineînțeles că nu. În caz contrar, cu siguranță v-aș fi

anunțat!

– Mmm. Nicio veste? Un telefon, o scrisoare?

– Nimic.

– Ah. Asta mă miră, cu atât mai mult cu cât un telefon anonim ne-a anunțat că Sam Baker își ținea fiica în brațe în noaptea incendiului.

– Este o afirmație ridicolă! Eram singură cu Emily și eu sunt cea care am salvat-o! Din păcate, n-am vești de la soțul meu de patru luni și situația mea este și așa destul de grea, fără ca niște minciuni destinate să-mi facă rău să mi-o agraveze! Și apoi, de ce nu-l căutați pe adevăratul vinovat? Soțul meu este nevinovat! Așa că, faceți-vă treaba!

Dându-și seama că ridicase tonul, Julianne tăcu brusc. Să se arate agresivă față de Richards nu-l ajuta pe Sam.

– Așadar, persistați să afirmați că niciun bărbat n-a apărut în casa dumneavoastră în timpul incendiului? insistă polițistul pe un ton puțin amabil. Și dacă o voi întreba pe fiica dumneavoastră?

– N-aveți niciun drept să-mi tulburați fiica. N-are decât șase ani.... De altfel, nu v-ar fi de niciun ajutor, deoarece n-a văzut nimic; era prea mult fum. Apropo de asta, de ce nu căutați să descoperiți cine a aprins acel foc și a pus acea bombă fumigenă? Aș fi crezut că era destul de grav pentru a merita o anchetă serioasă.....

– Ne ocupăm de asta, doamnă.

– Și de ucigașul socrului meu? Fără nicio îndoială, este cineva

de la societatea Baker, dar nu soțul meu!

În vehemența sa, Julianne nu-și dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi. Doar când simți una rostogolindu-se pe obraz fu conștientă de asta. Umilită că cedase în fața acestui polițist limitat, o șterse cu furie și exclamă:

– Dacă v-ați fi făcut corect munca, soțul meu n-ar fi trebuit să se comporte ca un om în afara legii!

Mirată, văzu expresia lui Richards îmblânzindu-se brusc.

– Nu plângeți, doamnă Baker. Înțeleg că treceți printr-o încercare îngrozitoare și că acuzațiile mele nu vă ajută. Dar înțelegeți, orice ați crede, îmi fac meseria și nu neglijez nicio pistă.

– Dar..... de ce vă înverșunați asupra soțului meu, în acest caz?

– Nu ne înverșunăm asupra lui, doamnă. Este suspectul numărul unu, este adevărat. Dar nu singurul.

O vagă speranță o copleși pe Julianne. Cum? poliția se gândea că Sam este nevinovat? Își exprimă mirarea față de Richards, care-i explică:

– Evident, nu vă putem dezvălui pe cine bănuim, doamnă Baker. Nici să afirmăm că vom abandona pista soțului dumneavoastră. Alergăm după mai mulți iepuri în același timp..... dar unii dintre ei pot să fie momeală.

Cu aceste cuvinte enigmatice, Richards o salută pe Julianne și urcă în mașină. Aceasta oftă ușurată când polițistul trecu de portal, apoi intră în casă. Sam apăru imediat.

– Gata? A plecat? o întrebă.

– Da.

Se apropie și o atrase pe Julianne în brațele sale. Cu buzele puse pe părul său, murmură:

– Îmi pare rău, draga mea. Te-am pus într-o situație neplăcută.

– Mmm ... "neplăcută" este un cuvânt ciudat pentru a descrie supliciul pe care-l trăiesc de patru luni. Dar este bună și nenorocirea la ceva: măcar o dată, împart ceva cu tine. Ar fi trebuit să fie întotdeauna astfel.

– Ce vrei să spui?

– Că aveai obiceiul să păstrezi necazurile pentru tine. În naivitatea mea, am crezut că o căsătorie constă în a împărți bucuriile și necazurile. Dar te-ai comportat cu mine ca și când nu eram decât..... o persoană care te pune în valoare. Nu sunt decât două zile de când acționezi altfel și sper că asta va dura.....

– Dumnezeule, Julianne..... Nu știam că aveai atât de multe reproșuri față de mine. Trebuie să discutăm.....

– Nu acum. Vom avea tot timpul mai târziu. Rezolvă-ți problemele, mai întâi.

– Julianne, te iubesc, sper că o știi.

– Cred că da. Dar, înțelegi, de la plecarea ta am învățat să acord o altă valoare comportamentului. Așa că, pentru moment, să vorbesc despre dragoste mi se pare un lux pe care nu mi-l pot permite: la ora șaisprezece am o întâlnire. Pentru o slujbă. Așa că mă duc să mă pregătesc, Sam.

– Dar..... de ce vrei să muncești? Îndată ce voi fi disculpat, vei

fi la fel de ocupată ca înainte, cu toate operele de caritate și cu Emily care va vrea să organizezi gustări și.....

– Vreau să am o viață a mea, Sam. Acum, iartă-mă, dar dacă nu mă îmbrac, voi întârzia.

În timp ce Julianne urca scara, Sam simți o neliniște grea strângându-i inima. Julianne care tocmai îi vorbise era atât de diferită de cea pe care o lăsase în urmă cu patru luni mai înainte! Brusc, se temu ca ea să nu dorească să refacă în minte drumul parcurs de la plecarea sa. Poate soția blândă, supusă și iubitoare nu mai exista..... și poate nu va mai avea loc în viața pe care ea înțelegea s-o ducă? Altfel, cum să-și explice că, pentru prima dată, nu-i răspunsese când îi declarase dragostea sa? Întrebarea îl făcu să se înfioare.

Dumnezeule.... Cum el, expertul în negocieri delicate, cu un fler fără egal, putuse să nu observe lupta interioară pe care o ducea soția sa? Nutrise dorințe și ambiții în care el n-avea niciun rol și nu-i observase deloc frustrările!

Dar nu era prea târziu, nu. Va lupta pentru a o cuceri pe cea pe care înțelegea s-o păstreze lângă el până la ultima sa suflare. Și va ști să se adapteze dorințelor sale. Îndată ce-și va rezolva treburile, Julianne va avea dovada dragostei pe care i-o purta.

Deocamdată, important era să-l demaște pe asasinul tatălui său și această evidență îl readuse la întrebările puse de Richards, polițistul. Îl auzise menționând un telefon anonim. Așadar, cel care sperase să-l scoată din ascunzătoare punând focul, îl văzuse ducând-o pe Emily. Ucigașul dădea prin urmare târcoale casei și

obținuse rezultatul scontat, știind să-l facă să iasă din ascunzătoare.

Așadar, dușmanul său știa că se ascunde în propria casă. Pericolul pe care se străduise să-l îndepărteze de Julianne și de Emily, tocmai se apropiase brusc, până la a le amenința direct.

Angajată.... era angajată.....

Fără să-i vină să creadă și cu un nod în gât de emoție, Julianne întinse mâna directoarei grădiniței.

– Mulțumesc, doamnă Walker. Îmi voi lua postul în primire luni, cum ne-am înțeles.

Gata. La începutul săptămânii, va preda noțiuni elementare despre citit, copiilor de patru ani. Doamna Walker o considera în stare și Julianne era încântată.

Părăsi școala într-o dispoziție euforică, dar bucuria îi fu de scurtă durată: în timp ce se apropia de casă, gravitatea situației pe care o trăia o copleși. Oare Sam progresase în căutările informatice? Dacă reușea, va fi liber: dacă găsise codul în întregime, va putea să dea fuga la comisariat. Și ea, n-ar mai considera necesar să-și sprijine soțul. Își va putea decide viitorul. După disculparea lui Sam, va avea dreptul să se gândească la ea.

Și nu era sigură că dorea ca soțul său să-i împărtășească visurile.

Își aminti cum devenise conștientă de asta, la două săptămâni după dispariția lui Sam. Își deschisese inima mamei sale, mărturisindu-i că era dezamăgită de căsnicia sa care devenise o rutină, fără pasiune.

– Luna de miere nu poate dura toată viața, afirmase atunci mama sa.

– Am crezut totuși că a mea va dura mereu. Și acum, mă întreb de ce mă tem mai mult: să trăiesc fără Sam, sau cu Sam?

Lunile trecuseră, învățând-o pe Julianne că era perfect în stare să trăiască singură. Desigur, avusese crize lungi de disperare, mai ales noaptea. Dar pe plan material, se descurcase foarte bine. Își asumase treburile menajere și gătitul fără dificultate. Era de-ajuns să pună capăt generozității lui Garrison găsindu-și o slujbă. Doar în acea clipă, va fi stăpână pe viitorul său.

Absorbită de gânduri, nu-și dădu seama că, în mod reflex, parcase în fața casei Susanei.

Emily, care pândea probabil mașina mamei sale, țâșni din casă și alergă spre ea.

– Mamă! Am pictat un tablou! Este un licorn. Este puțin.... hmmm.... abstract, da, acesta este cuvântul pe care l-a spus Susan văzându-l, dar eu știu că este un licorn!

Tânăra fată apăru în ușă cu o foaie de desen în mână. O flutură spre Julianne care văzu o pastă de culori strălucitoare. Izbucni în râs.

– Este într-adevăr abstract, draga mea. Dar important este că

tu cunoști subiectul.

– Exact. Și apoi, când am terminat, Susan mi-a spălat părul care se muiase puțin în vopsea și m-a pieptănat. Ce crezi mamă?

Julianne privi cozile care, prinse deasupra capului cu o panglică, încadrau fața fiicei sale.

– Îți stă foarte bine, iubito. Mulțumesc că ți-ai dat atâta osteneală, Susan.

– M-am distrat bine, doamnă Baker: a fost ca și cum mi-aș fi pieptănat păpușile, doar că aceasta este mai guralivă decât o Barbie!

Julianne îi mulțumi tinerei fete și o urcă pe Emily în mașină. Când demară, fetița o întrebă:

– Ai găsit serviciul pe care-l voiai, mamă?

– Da! Nu-mi venea să cred de altfel în fericirea mea și.....

Cu coada ochiului, Julianne o văzu pe Emily posomorându-se. Mirată, îi puse o mână pe genunchi.

– Ce s-a întâmplat, îngeraș? Te supără ceva?

– Nu, nu. Totul este în ordine, răspunse fetița cu o lipsă de convingere care o alarmă pe Julianne.

– Emily, nu-mi spui adevărul?

Profitând de un parcaj al unui supermarket care se afla de-a lungul bulevardului, Julianne gară, opri motorul și se întoarse spre fiica sa. Emily lipindu-și fața de geam, trebui s-o întoarcă spre ea, cu un deget sub bărbie.

– Emily, privește-mă și spune-mi ce nu este în ordine?

– Ei bine..... când vei lucra, n-am să te mai văd. Voi fi ca cele

mai multe dintre fetițele de la școala mea, care nu-și văd mama decât duminica. Sunt deja culcate când ele se întorc de la serviciu, seara. O iubesc mult pe Susan, dar nu vreau ca ea să fie cea care se ocupă tot timpul de mine, să știi.

Julianne scuturã ușor din cap, emoționată și amuzată în același timp.

– N-ai de ce să te temi, iubito: de fapt, vom fi mai mult împreună acum, pentru că te voi înscrie la școala unde voi lucra. Nu vei fi în clasa mea, pentru că ai șase ani: ești o fată mare și eu mă voi ocupa de cei mici. Ci în cea a doamnei Walker, unde îți vei face mulți prieteni drăguți.

– Nu știu dacă-mi va plăcea la școala aceea, obiectă Emily pe un ton îmbufnat.

– Totuși, are o mică grădină zoologică, în care sunt doi iepuri, o găină și porumbei. Și de asemenea, o pereche de porcușori de India. Sunt adorabili și le vei putea aduce morcovi și biscuiți. Și de asemenea.....

– Este adevărat? o întrerupse Emily, toată proasta dispoziție dispărând, voi putea să le dau de mâncare? Și să-i strig pe nume?

– Da, inimioară.

– Le știi numele?

– Hmm..... Unul din iepuri se numește Peter, cred. Dar ceilalți, nu știu. Îți va spune doamna Walker.

Văzând un zâmbet larg conturându-se pe buzele fiicei sale, Julianne se simți liniștită. Ei bine, era încă atât de tânără încât era suficient un nimic pentru a-i reda optimismul. Măcar dacă ar ști

adulții să păstreze inocența copiilor....

Înțelegând că norul care întunecase dispoziția lui Emily trecuse, Julianne consideră că putea s-o întrebe fără vreun pericol, pentru a cunoaște profunzimea gândurilor sale.

– De ce credeai că, dacă voi lucra, nu ne vom mai revedea?

– Ți-am spus: deoarece colegele mele de școală nu-și văd mamele.

– Unde sunt tații lor?

– Sunt plecați, cred.

– Ah. Dar tata este aici.

– Pf.... Când lucra, nu-l vedeam niciodată. Se ocupă de mine când se joacă în pod cu calculatorul, atâta tot.

Julianne își simți inima strângându-se. Dumnezeule..... nu-și imaginase vreodată cât rău îi putuseră face lui Emily absențele lui Sam....

– De fiecare dată când îmi sărbătoream aniversarea, reluă Emily, spunea că va veni să mă sărute, dar nu venea niciodată.

Cu lacrimi în ochi, Julianne parcă în tăcere: cât de greu le va fi, pe viitor, să găsească acea cheie a fericirii familiale!

Mai ales că această viață de familie va fi efemeră: dacă Sam deslușea secretul codului și reușea să se disculpe, își va relua existența de acolo unde o lăsase cu patru luni mai înainte. Și atunci, Emily nu va mai avea din nou tată.

Și nici ea soț.

Capitolul 17

Și în acea dimineață, Sam își întinse îndelung spatele care-l durea de orele petrecute asupra calculatorului.

Erau trei zile de când introducea în el cifre și litere la întâmplare, așteptând apoi ca memoria să le ordoneze și, oh, minune, să afișeze pe ecran: "Cod bun". Dar vai..... miile de combinații pe care le supusese ansamblului de tratare al informațiilor, rămăseseră fără rezultat și ochii îi ardeau, fiind nevoit să citească iar "Cod eronat". După atâtea ore de eforturi, începuse să creadă că își supraestimase talentele de informatician și că nu va descoperi niciodată secretul lui Joseph.

Totuși, nu-și menajase eforturile, nu-și acordase decât o oră pentru prânz cu Julianne și Emily. Își imaginase că soția și fiica lui îi vor permite să evadeze, să uite o clipă de griji, dar mesele se desfășuraseră fără nici cea mai mică fantezie.

Exact, astăzi oare ce se va întâmpla? Va suferi iar acea

ambianță glacială, temperată puțin de entuziasmul lui Emily, care nu se plictisea de compania sa? Împinse scaunul și se ridică. Era ora douăsprezece și treizeci de minute. Poate Julianne se întorsese de la școala unde chiar în acea dimineață își preluase atribuțiile. Plecase la fel de agitată ca un copil la începerea școlii, însoțită de Emily, care nu avea stare de bucurie la perspectiva de a o ști pe mama sa la câțiva metri de ea, în ceea ce de la înălțimea celor șase ani ai săi, numea "clasa celor mici".

De la ora opt dimineața, bătea fără convingere pe claviatură: liniștea care domnea în casă îl tulbura. În celelalte zile auzise râsul soției și al fiicei sale, le ascultase trecând dintr-o încăpere în alta și toată această animație îl încurajase. Dar astăzi, doar trosnetul mobilelor vechi tulbura liniștea locuinței și avea impresia de părăsire care-i lua toată energia. La ce bun să se lupte, dacă la capăt își va pierde probabil soția? Aceasta părea să se consacre construirii unei vieți noi, în care el nu avea loc: muncea, lăsa în seama lui Susan sarcinile materiale, iar zâmbetul pe care-l afișa trăda o fericire nouă. Atunci, pentru ce să lupte dacă, până la urmă, se va afla singur?

Adâncit în gândurile sale negre, intră cu pas greu în bucătărie. Găsi încăperea pustie și când deschise frigiderul nu văzu decât mâncare rece. Așadar, Julianne nu înțelegea să se întoarcă la prânz. Cu pofta de mâncare tăiată brusc, se așeză la masă în fața unei felii de jambon și o tăie în bucăți foarte mici, pe care până la urmă le împinse pe marginea farfuriei, fără să se fi atins de ele.

Totul era pierdut. Nu descoperea codul elaborat de tatăl său,

va ajunge în închisoare, cu o soție care va veni să-l viziteze când programul îi va lăsa timp liber.

Poate ar face mai bine să renunțe la căutări și să fugă din nou, lăsând-o pe Julianne să-și construiască viața pe care și-o dorea. După câțiva ani de despărțire, va obține automat divorțul și va găsi un bărbat care să corespundă visurilor sale. La urma urmei, era foarte frumoasă. Partenerii masculini se vor bate pentru a o seduce. Dovada, acel Bill Martin care-și încercase șansele în acea seară. Bărbatul care-i va face curte va trebui doar să fie tandru și atent, și Emily îl va iubi și-l va înlocui pe tatăl dispărut.

Aceste speculații descurajându-l, Sam își dădu brusc seama că descurajarea era un sentiment pe care refuza să-l încerce.

Bătu în platoul mesei cu furculița. Nu, nu se va lăsa doborât! Va lupta pentru a o recuceri pe Julianne și va câștiga!

Inspiră energic umflându-și pieptul, când auzi soneria. Dumnezeule..... cine putea veni la ora asta? Poliția? Sări în picioare. Părăsi bucătăria fără zgomot, urcă scara și intră în camera lui Emily: de la fereastra sa, putea vedea peronul.

Recunoscu imediat impozanta limuzină neagră a lui Garrison garată în fața grupului compact de hortensii.

Prin mintea lui Sam trecu dorința de a coborî și a deschide ușa bătrânului său prieten, dar nu ceda: la el, neîncrederea devenise a doua natură și refuză să-i împărtășească asociatului lui Joseph descoperirea sa referitoare la codurile gravate pe păsările phenix din aur. Cine știe cu cine ar fi putut vorbi Garrison despre asta? Poate cu asasinul.

Așa că rămase nemișcat în fața ferestrei până când bărbatul cu părul cărunt se urcă din nou în mașină și demară. Liniștea păru brusc de mii de ori mai apăsătoare ca înainte de a se suna și-l conduse cu viclenie pe Sam să se gândească la Julianne.

Oare cum putuse să nu observe că se aflau la ananghie? Ar fi trebuit să fie mai atent la stările sufletești ale Juliannei, să se intereseze de dispoziția și de sentimentele sale. Dar nu. Se aruncase trup și suflet în muncă și Julianne, abandonată ei însăși, începuse să caute fericirea în altă parte.

Că o descoperise în muncă ar fi trebuit să-l liniștească: altă femei și-ar fi căutat un amant. Dar Julianne, dreaptă și fidelă, nu-și văzuse salvarea decât într-o activitate profesională. În definitiv, era norocos....

Fără îndoială, îl mai iubea puțin. I-o spusese. Și comportamentul său, când făcuseră dragoste, fusese fără echivoc: se dăruise cu pasiune, cum doar o femeie îndrăgostită o putea face. Așa că toate speranțele îi erau permise.

Această convingere îl duse la principala sa grijă: să se disculpe de moartea tatălui său. Doar cu acest preț va reuși să-și recucerească soția.

Așa că se duse în pod și puse din nou calculatorul în funcție.

Nu coborî decât seara târziu. Emily se culcase deja și împărți o salată și niște carne rece cu Julianne. În timp ce Sam ciugulea din farfurie, tânăra femeie povesti întâmplări din noua sa funcție de educatoare, mâncând cu poftă. Ochii îi străluceau de o încântare și o fericire pe care soțul său nu le văzuse decât mulți ani mai înainte, când îi spusese că era însărcinată.

Certitudinea că va reuși să fie fericită fără el îl chinuia, dar se feri să i-o împărtășească. L-ar fi crezut gelos și să-l creadă capabil de un asemenea sentiment meschin, n-ar fi făcut decât s-o îndepărteze și mai mult de el.

O lăsă să îndepărteze resturile de mâncare și urcă în pod, pretextând o idee pe care voia s-o experimenteze pe calculator. De fapt, nu voia decât să se calmeze.

Nu coborî din nou decât când pulsul i se domoli. Ajuns pe palierul de la primul etaj, văzu lumină în camera Juliannei. Împinse ușa fără să bată și se pierdu în scuze când o descoperi pe tânăra femeie în cămașă de noapte.

– Ești la tine acasă, Sam, afirmă Julianne și poți intra în orice încăpere fără să te anunți.

Sam crezu că percepe tristețe în tonul Juliannei, dar preferă să nu se oprească asupra acestui lucru.

– Mă gândeam că am putea sta de vorbă. De asta sunt aici.

– Dă-mi timp să îmbrac un capot.

Consternat, Sam își revăzu soția ascunzându-se de privirea sa sub cutele unui halat din satin. Dumnezeule.... refuza să împartă o cât de mică intimitate cu el.... Iată o prevestire rea pentru o

nouă plecare în viața de cuplu. Oare cum să remedieze această situație dezastruoasă? Dezvăluindu-i că visa să-și strecoare mâna sub capot și să-i mângâie pielea, deoarece, pentru el, era cea mai catifelată din lume? Sau apropiindu-se pentru a o lua în brațe?

Tânăra femeie nu-i lăsă timp să se decidă: se așeză pe colțul patului și-i arătă cu mâna un fotoliu. Așadar, nu-l voia deloc lângă ea..... Dezamăgit, se supuse și se așeză pe marginea acestuia.

– Te ascult, Sam, spuse ea cu o voce fermă.

– Ei bine, aș vrea să vorbim despre noi.

– Sam.... sunt mii de probleme mai urgente de rezolvat decât viitorul cuplului nostru.

– Nu sunt sigur. Ești pe cale să-ți organizezi o viață în care eu nu am loc. Și asta mă sperie.

– Știi că nu voiam să reiau acea existență sterilă la care m-ai condamnat de când ne-am căsătorit. Nu mai pot să mă mulțumesc să organizez baluri de caritate, gustări pentru copii și colecte pentru parohie. Credeam că ai înțeles.

– Am înțeles că, subit, erai fericită. Când mi-ai vorbit adineauri de munca ta, îți străluceau stele în ochi. Nu vreau să le sting. Și-ți cer să mă ierți că n-am știut să le aprind eu....

– Să nu revenim la trecut, Sam.....

– Atunci, nu mai am decât să renunț la căutările din calculator și să mă predau poliției. Pentru că, fără tine, libertatea nu mă interesează.

Julianne se ridică în picioare, cu obrajii brusc îmbujorați.

– Sam, șantajul tău este necinstit! N-ai dreptul să mă faci

răspunzătoare de capitularea ta! Da, trebuie să te dezvinovățești, dar în primul rând pentru tine. Dacă reușești, nu aștepta o soție ca recompensă!

– Dragostea mea, nu este vorba de șantaj, ci de disperare. Tot ce mă interesează este să-mi petrec viața cu tine. Dacă mă părăsești, nimic nu mai are interes, nici sens.

Julianne, care păruse pradă unei mânii care se năștea, păru brusc îmblânzită.

– Aș vrea să fiu în măsură să-ți promit că ne vom relua viața de acolo de unde această dramă ne-a obligat s-o lăsăm. Dar nu pot. Dacă va exista un viitor pentru noi, va fi după alte reguli decât cele pe care le-ai stabilit când m-ai luat de soție, Sam. Nu voi mai accepta să fiu doar o femeie de casă. Nu știu din ce va fi făcută ziua de mâine pentru noi. Îmi este imposibil să-ți fac promisiuni. Această afirmație nu-ți amintește oare nimic?

– Ce anume?

– "Îmi este imposibil să-ți fac promisiuni..." Asta aveai obiceiul să-mi răspunzi de fiecare dată când insistam să știu dacă vei veni la cină, sau dacă vei fi acolo, în timpul unui picnic sau al unui concert. Te grăbeai să-mi răspunzi și să scapi de mine cu această frază scurtă.

Sam se simți pălind. Cu siguranță, Julianne suferise crunt și el nu-și dăduse seama de nimic: părea mereu bine dispusă și..... da, fericită. Cum ar fi putut să-și imagineze focul care mocnea sub acea mască senină pe care o afișa în fiecare zi?

Doar dacă nu-l mințise, de teamă să-l rănească....

Brusc, i se păru că vede limpede. Întrebă, după ce inspiră profund:

– Există altcineva, Julianne?

Tânăra femeie își ațintì asupra lui o privire plină de neîncredere.

– Crezi că vreau să-mi refac viața, Sam? Așa este?

Bărbatul dădu din cap în tăcere.

– Ei bine, te înșeli. Nu este nimeni. N-a fost niciodată nimeni.

– Atunci, nu mă mai iubești?

– Te iubesc, Sam. La fel de tare ca în prima zi. Dar nu știu dacă dragostea este suficientă pentru a umple o viață, când cel pe care-l iubești se sustrage fără încetare și nu cunoști decât singurătatea. Cu siguranță, voi fi nefericită fără tine, Sam, dar ce importanță are, pentru că voi fi la fel și cu tine.

La capătul argumentelor, Sam păstră tăcerea. Umerii i se prăbușiseră, fața dură reflecta neputință. Se ridică în mod reflex și, încet, părăsi camera Juliannei. Doar când se întoarse în pod, observă că poate nu era totul pierdut: ochii Juliannei nu exprimaseră oare durere? Vocea nu îi tremurase? Ba da. Era sigur de asta. Și ea suferea. Pentru că, așa cum îi spusese, îl iubea.

Dacă era adevărat, va ști s-o aducă înapoi la el. Dar mai întâi, va redeveni un om liber.

Așa că, puse din nou calculatorul în funcțiune.

Julianne ridică o privire înecată în lacrimi spre interlocutoarea sa și Colleen Baker îi zâmbi.

Aceasta din urmă îi telefonase cumnatei câteva zile mai înainte

pentru a-i propune să mănânce de prânz împreună și, acum, cele două tinere femei se aflau într-un restaurant din Long Island. Julianne tocmai îi povestise lui Colleen ezitarea sa de a relua viața în comun cu Sam, cât și durerea pe care o simțea.

– Nu știu ce se va întâmpla cu căsnicia noastră, spuse în concluzie.

Peste masă, Colleen își puse mâna peste a sa și o strânse.

– Nu plânge, te rog. Când Sam îl va demasca pe asasinul tatei și va fi în sfârșit liber, vei vedea lucrurile cu alți ochi. Tu și cu Sam sunteți două părți ale unui întreg și este de neconceput să nu găsiți o soluție la neînțelegerile care vă macină căsnicia.

Julianne oftă profund. Îi făcea bine să-i vorbească astfel cumnatei sale. În ciuda promisiunii făcute lui Sam, îi împărtășise întoarcerea sa. Colleen nu va spune nimănui altcuiva, decât soțului său Gideon. Își iubea foarte mult fratele pentru a-i cauza vreun prejudiciu. Și de asta se străduia s-o convingă pe Julianne să nu-l părăsească. Știa că ar fi suferit ca un câine fără soția sa.

Dar ea nu se va lăsa dusă cu vorba de o soră iubitoare. Era vorba de viața sa și nu voia să ajungă în pragul bătrâneții lângă un bărbat care, ani întregi, nu catadicsise să-i acorde o privire decât când întâlnirile de afaceri îi lăsau timp!

– Să ne rezolvăm problemele, nu este atât de simplu cum pari a crede, Colleen. Este greutatea a șapte ani pe care i-am petrecut împreună. Obișnuința împiedică schimbările, producând un fel de inerție nefastă a vieții de cuplu. Nu-ți imaginezi asta, pentru că de-abia te-ai căsătorit. Te mai bucuri încă de luna de miere.

– De acord, nu știu nimic despre problemele vieții în doi.... Dar știu să remarc suferința când o văd: ești nefericită, Julianne. Și Sam va fi la fel, dacă îl vei părăsi.

– O știu. Și nici măcar nu vreau să mă gândesc la Emily.

– Tocmai ai admis că veți fi trei care veți suferi. Așa că, încearcă să rezolvi asta. De exemplu, care sunt exact reproșurile pe care i le aduci lui Sam?

– Că este căsătorit cu munca sa. Pentru el, sunt ca o iubită pe care o vizitezi din când în când, așteptând de la ea să aranjeze casa, să se ocupe de fiica sa și să se descurce pentru a nu se plictisi prea mult în lipsa sa. Căsătorindu-mă cu Sam, ar fi trebuit să sper că voi începe să lucrez la tapiserie, ca Penelopa....

– I-ai împărtășit ce simți?

– De mii de ori. Chiar cu două luni înainte de moartea lui Joseph, am încercat să-i spun că nu eram fericită. Dar un telefon venit de la Baker m-a întrerupt. Și oricum, Sam nu mă asculta..... Când a închis, am încuiat ușa biroului și am debranșat telefonul. Apoi, i-am pretins să fie atent. Rezultatul: ne-am certat și Sam s-a postat pe pozițiile sale.... După el, mă bucuram de tot ce-și putea visa o femeie. Aveam bani, o casă frumoasă, o poziție socială, o copilă adorabilă..... Ce puteam să pretind mai mult? La naiba, doar..... un partener pentru zilele bune și cele proaste! Uneori mi se părea că Sam prefera să rămână târziu la birou, decât să fie cu mine. Chiar și Emily și-a dat seama că avea un tată "care nu prea dă pe acasă!"

– Asta nu înseamnă că nu-și iubește soția și fetița, Julianne.

Originea comportamentului lui Sam vine din copilărie. A fost singurul fiu și Joseph l-a educat dur. I-a insuflat că munca trebuie trăită ca un sacerdoțiu. După tata, societatea Baker trebuia să aibă prioritate, familia venea după aceea. Sam nu și-a dat seama, dar a fost condiționat. Pentru cele trei fete, a fost mai puțin dificil. Oh, bineînțeles, tata a fost contrariat când am ales alt drum decât cel care-l trasase pentru noi: să intrăm în societatea Baker. Considera că avea dreptul să-și protejeze copiii, dar Bonnie și cu mine ne-am revoltat. Eu am devenit asistentă socială, după cum știi, și sora mea s-a cuminți, căsătorindu-se cu Russ. Dar mai înainte, a dus o viață puțin... risipită în patru colțuri ale lumii. Doar Carol s-a lăsat amăgită. Până când s-a căsătorit cu Beau și a demisionat. Așa că Sam s-a găsit singur pentru a purta torța Baker, iar tata și-a exercitat asupra lui toată greutatea influenței. Iată de ce ți se pare că munca sa trece înaintea ta și a lui Emily. Își consacră tot timpul acesteia, pentru că tata a făcut din el o mașină. Dar inima lui este a ta, crede-mă, Julianne. În plus, când încercarea prin care trece se va termina, își va da seama că a fost pe un drum greșit neglijându-și familia și va acționa altfel, pentru că toate acestea îi vor deschide ochii. Sunt convinsă că, timp de patru luni, a avut timp să se gândească și să pună totul din nou în discuție. Vei vedea că vei recupera un soț complet nou.

Julianne scutură din cap cu un aer de îndoială. Da, Colleen era convingătoare, dar nu era suficient. Avea nevoie ca Sam să-i dea dovezi ale acestor schimbări fundamentale despre care

vorbea sora sa. Numai după aceea va lua o decizie privind viitorul lor.

– Să uităm puțin de Sam, reluă Colleen și vorbește-mi despre munca ta.

– O ador. Să le predau celor foarte mici este o înnobilare! O lume cu totul nouă strălucește în ochii lor! Nu cer decât să învețe și-mi descopăr comori de pedagogie, datorită timpului petrecut cu Emily. Pentru că timp aveam, șapte zile din șapte, când Sam muncea douăsprezece ore pe zi! Atribuțiile de educatoare îmi vor da destulă libertate pentru a mă ocupa de fiica mea și de câteva treburi domestice. Sam n-a știut niciodată să-și organizeze programul în funcție de noi!

– Va remedia asta, ți-am spus.

– Rămâne de văzut....

Între cele două tinere femei se lăsă tăcerea, pe care Julianne o rupse în cele din urmă.

– Și tie, Colleen, cum ți se pare căsnicia? Judecând după mina înfloritoare, mulțumitoare.

– Da. Gideon este un bărbat minunat. Nu știam că există o asemenea specie pe pământ! Este un înger. Amabil, generos, debordând de umor.....

– ..... și, ca tine, de discreție: totuși, ar fi trebuit să-mi spuneți că Sam a venit să vă vadă, în loc să mă lăsați să-mi fac griji!

– Știu. Dar ne-am dat cuvântul lui Sam că vom trece sub tăcere vizita sa și un jurământ este sacru, Julianne. Sper că mă înțelegi și nu-mi porți pică?

– Nu, Colleen. Respect loialitatea. Și apoi, Sam mi-a explicat de ce trebuia să te vadă: pentru a-i da pasărea phenix.

– Și? A reușit să descopere misterul codului?

– Nu. Două păsări phenix sunt insuficiente. Încearcă toate combinațiile posibile și imaginabile, dar mi-e teamă că este doar pierdere de timp.

– Mmm. I-ar putea lua ani să ajungă la un rezultat: cunosc destule despre informatică pentru a ști că nimic nu este mai aleatoriu decât să procedezi la o căutare orbește. Dacă măcar n-ar fi fost furate păsările phenix ale lui Bonnie și Carolynei....

– Apropo de asta, Beau n-a reușit să descopere cine a fost hoțul? La urma urmei, spargerea a avut loc la Casey's Corners, unde este șerif!

– Nu. A urmărit zeci de piste, care toate au condus la un impas.

– Cred că cercetările n-au fost făcute acolo unde trebuia.

– Adică?

– Ei bine, dacă Beau a anchetat în mijlocul spărgătorilor și bandiților din regiunea sa, a făcut o greșeală de apreciere. După părerea mea, hoțul este cineva din societatea Baker. Mai exact, asasinul tatălui tău. Și știa că Joseph pusese să se graveze codul pe păsările phenix. Ideea sa era că trebuia să intre în fișierul întocmit de Joseph și să-l distrugă, deoarece acolo sunt adunate dovezile vinovăției sale.

– Dar, pentru că-i lipsesc două pandantive, se află în același punct ca Sam, și fișierul este intact! exclamă Colleen, brusc foarte

agitată.

– Da. Și fișierul rămânând de necitit, Sam va merge la închisoare.... iar vinovatul își va duce zilele fericit.

Consternate de această evidență, cele două tinere femei scoaseră un concert de oftaturi de deznădejde.

O jumătate de oră mai târziu, Julianne o luă pe Emily de la Susan, apoi se întoarse acasă.

Depășise portalul, când recunoscu mașina lui Barry parcată în fața peronului. Acesta ieși îndată ce tânăra femeie opri lângă el.

– Era gata să renunț! exclamă. Credeam că nu vă veți mai întoarce niciodată!

– Cărui fapt datorez plăcerea vizitei tale, Barry?

– Miranda mi-a cerut să te invit la cină, sâmbătă seara, bineînțeles cu Emily.

Acordându-și câteva minute de gândire, înainte de a răspunde, Julianne sui treptele peronului. Ajunsă în fața ușii, își dădu seama că Barry o urma. Dumnezeule.... dacă nu-l invita să intre, se va mira. Măcar dacă Sam ar fi țintuit în pod!

– O ceașcă de cafea, Barry? întrebă cu voce mai tare decât ar fi trebuit, în timp ce făcea zgomot cu cheia în broască.

– Cu plăcere.

O urmă în bucătărie în timp ce Julianne îi explică faptul că tocmai o văzuse pe Colleen. Apoi îi vorbi despre munca sa.

– Așadar, ai reușit să găsești o slujbă, constată Barry. Te felicit, Julianne. Ești o persoană foarte convingătoare. Sper că noul tău program nu te va împiedica să fii cu noi sâmbătă seara? Dar de fapt, de ce să nu vii și la prânz? Astfel, vei petrece ziua cu noi și.....

– Nu! îl întrerupse Emily. Vreau să fiu aici, să mănânc de prânz cu tata!

Julianne se simți pălind, dar reuși să afișeze un zâmbet seducător pe față.

– Imaginația acestei copile n-are margini, începu, adresându-se lui Barry, care părea foarte interesat: o privea intens pe fetiță, încruntat.

– Mănânci deseori de prânz cu tatăl tău? o întrebă.

– Ne jucăm de-a "să facem ca și când", interveni Julianne. Punem un scaun pentru Sam și afirmăm că este acolo, dar invizibil.

Explicația Juliannei nu părea să-l mulțumească decât pe jumătate. Se aplecă spre Emily și-i puse mâna pe braț.

– L-ai văzut pe tatăl tău, draga mea?

– Ți-am spus că nu este decât un joc, Barry!

Vocea Juliannei era ca o lovitură de bici și Barry lăsă imediat brațul copilei.

– Crezi oare că este un lucru bun să alimentezi iluziile unei puștoaice de șase ani, Julianne?

– Este fiica mea și mă străduiesc să-i alin durerea. Absența tatălui său o traumatizează enorm, așa că intru în jocul său când pretinde că-l vede. Am.... hm.... cerut părerea unui psiholog și m-a asigurat că am făcut cât se poate de bine.

– Ah da? întrebă Barry cu un aer de îndoială. Îmi recunosc ignoranța în materie de psihologie pentru copii. Dar dacă a afirmat un specialist.....

– Vei învăța imediat ce se va naște bebelușul, vei vedea. Copiii trăiesc deseori într-o lume a lor, mai ales copiii mici. Trebuie să-i lași să se dezvolte.

– Dacă spui tu.... Dar..... dacă Sam ar fi aici, nu mi-ai ascunde, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu, afirmă Julianne întorcându-se: nu voia ca Barry să-i vadă paloarea.

Se întoarse spre Emily, care rontăia un biscuit, aparent indiferentă la acea discuție între adulți. Inconștientă de seismul pe care-l declanșase, fetița își ascultă fără să discute mama când aceasta îi propuse:

– Ar trebui să urci în camera ta și să-ți aranjezi jucăriile de pluș, iubito: sunt peste tot, te-ai crede la o grădină zoologică.

Când Emily dispăru, Barry se ridică, evident gata să-și ia rămas-bun.

– Plec, Julianne. Cu inima puțin grea: am impresia că n-ai încredere în mine. Totuși sunt cel mai fidel prieten al lui Sam. Și veți obține ajutorul meu dacă, din întâmplare, ar apărea. Sper că mă crezi când afirm că vă sunt întru totul devotat. Mai ales lui.

– Îți mulțumesc, Barry. Nici nu-ți imaginezi cât de reconfortantă este susținerea ta. Dar nu. Sam nu este aici. Nu te lăsa înșelat de manifestările imaginației prea bogate a unei fetițe de șase ani.

– De acord. Și cina noastră? Sâmbătă ți-ar conveni, sau preferi să amânăm?

– Nu. Sâmbătă este foarte bine.

– Miranda va fi încântată. Pe sâmbătă, atunci.

Julianne îl conduse pe Barry până la mașină și-l privi îndepărtându-se, cu un nod în gât. Oare de ce trebuia să mintă o ființă atât de demnă de stimă ca Barry?

Când închise ușa după ea, o lacrimă îi apăru în colțul ochilor.

Capitolul 18

Seara târziu, așezată turcește pe un covor vechi în pod, Julianne ridică asupra lui Sam o privire neliniștită.

– Sunt sigură că Barry nu m-a crezut, afirmă.

Doar o lampă mică într-un colț împrăștia puțină lumină: de teamă să nu intrige vecinii, Sam nu aprindea plafoniera.

– Poate te înșeli, Julianne.

– Nu. A înțeles. I-am citit în ochi. Știi cât de greu îi este să-și ascundă impresiile sau sentimentele: este un tânăr atât de transparent.... Știe că ești aici, Sam, o știe.

Sam păru copleșit de informație. Își ascunse fața în mâini și gemu:

– Dumnezeule, Julianne.... am petrecut patru luni de infern rămânând departe de tine, pentru că nu voiam să te pun în primejdie. Și în câteva zile, mi-am redus toate eforturile la zero. De la incendiu, ucigașul știe că sunt aici și acum, este și Barry la

curent. Poate el este vinovatul....

– Dar până la urmă, nu poți crede asta, Sam!

– Pot să cred orice, Julianne. Cel care mi-a ucis tatăl este un cunoscut, muncea cu el, poate trecea drept prietenul său..... și Joseph este mort. Mort pentru că a avut încredere în cineva. În ce mă privește, în afară de tine și de surorile mele, nu mai am încredere în nimeni.

– Dar, Sam, Barry este cel mai vechi prieten al tău.

– Și el lucrează pentru societatea Baker. Este la curent cu toți banii pe care-i manipulează. De aici, până la a fi tentat.....

Sam își părăsi scaunul din fața calculatorului și se așeză pe covor alături de Julianne. Când își trecu brațul în jurul umerilor săi, tânăra femeie nu protestă. Își dădu seama de încrederea sa, fără îndoială, deoarece o trase spre el, până când capul i se rezemă de pieptul lui.

Îi mirosi parfumul delicat al părului și un val de dorință îl copleși. Oh.... să se abandoneze dragostei în brațele acestei femei pe care o adora și să uite realitatea...

Era gata să-și lase mâna să coboare până la sânul pe care-l vedea ridicându-se ușor, dar își stăpâni gestul: risca să fie respins. Și ar fi fost incapabil să suporte așa ceva. În fiecare zi, renunța câte puțin. Eșecul căutărilor sale informatice îl descuraja atât de mult, încât devenea îngrijorător.

– Julianne..... mi-e teamă. Dacă nu găsesc codul, sunt pierdut. Și sunt atât de puține șanse să-l descopăr.... Poate ar trebui să renunț și să mă predau poliției.

Julianne se îndreptă și se întoarse spre el, înfiorată.

– Nu, Sam, nu poți să capitulezi! Asasinul tatălui tău nu trebuie să scape nepedepsit, în timp ce tu vei fi în închisoare! Nu vreau să mă gândesc nici măcar o secundă la asemenea soluție!

Sam oftă, ușurat. Cu puțin farmec, tocmai își redobândise energia.

– Oh, Julianne.... sunt fericit. Îmi era atât de teamă să nu fii la capătul puterilor, ca viața pe care o duci din cauza mea să nu te fi exasperat atât de mult încât să preferi să mă știi mai degrabă în închisoare, decât ascuns aici, ca un evadat! M-am temut să nu fi obosit să minți și să te prefaci. Îți mulțumesc pentru susținerea ta.

– Indiferent de ce se va întâmpla cu cuplul nostru, Sam, să știi că n-aș putea suporta vreodată să fii condamnat pe nedrept. Ești un bărbat cinstit și o vei dovedi în fața tuturor. Ești soțul meu și....

Tocmai luase mâna stângă a lui Sam și tresări.

– Verigheta..... unde este?

– Ți-am spus, când eram în Casey's Corners, am fost agresat. Am fost doborât și mi s-au furat actele. În timp ce eram inconștient, hoțul mi-a furat ceasul și verigheta.

– Acum, înțeleg. Bonnie mi-a povestit că a fost găsit un corp pe jumătate îngropat într-o pădure lângă oraș. Russ a crezut că era vorba de tine, din cauza pașaportului și a verighetei.

– Hoțul a fost ucis din greșeală. În noapte, a fost luat drept eu. Asasinul tatălui meu m-a urmărit peste tot și, evident, am avut

noroc. Dar oare asta va dura? Credeam că aveam o lungime avans asupra lui, datorită încurcării pistelor, dar acum, dacă într-adevăr m-a văzut cu Emily în seara incendiului, sunt pierdut.

– Poate altcineva a alertat anonim poliția. La urma urmei, toată lumea știe că ești căutat. Un vecin a vrut poate să fii prins, fără să aibă curajul să-și decline identitatea.

– Sper să ai dreptate....

– Viitorul ne va spune. Dar cred că ucigașul nu știe de prezența ta aici, altfel i-ar fi cășunat direct pe mine, de mult timp, pentru a te obliga să te arăți. Cu acest scop a dat foc perdelelor și a aprins acea bombă fumigenă. Dar nu te-a văzut, sunt sigură de asta.

– Poate ai dreptate....

Julianne îl simți atât de abătut, încât simți un nod în gât. Cum ar fi putut să nu reacționeze, când avea atâta nevoie de ea? Îl iubea. Orice s-ar întâmpla, îl va iubi mereu și poate că dacă i-o dovedea, va redeveni mai tare!

Își puse mâna peste a sa și-l trase spre ea. Apoi îi transmise energia ei, ca un fluid magic.... Îl îmbrățișă și așteptă. Mai întâi, Sam se mulțumi să-i sărute părul, apoi îi mângâie spatele, fără convingere. Atunci, Julianne luă inițiativa de a-i aduce fața spre a ei și de a-i căuta gura. Îl sărută fierbinte, atât de lung și de voluptuos, încât ameți. După un timp, Sam îi răspunse cu aceeași pasiune și Julianne înțelese că tocmai câștigase.

Bărbatul rănit se ridica, gata din nou să se bată și un frison de emoție o străbătu. Își aminti îmbrățișările nebune de la începutul

căsniciei lor, dimineţile care-i găseau cuibăriţi sub cearşafuri, epuizaţi de prea multă dragoste..... Brusc, îşi dori să reînvie acele clipe magice.

Se rostogoli pe covor şi, arcuindu-şi spatele, îşi scoase tricoul. Sam o privi cu o expresie uimită pe faţă. Îşi scoase cămaşa, apoi îngenunche. În timp ce Julianne se întinse spre el, Sam o îndepărtă uşor. Docilă, tânăra femeie se întinse şi se oferi mângâierilor sale. După încetineala lor, înţelese că soţul său avea intenţia să facă să dureze plăcerea, cum ştiuse s-o facă atât de bine la începutul căsătoriei, când nimic nu-l grăbea şi îşi consacra cea mai mare parte a timpului soţiei sale.

Cu ochii închişi, se abandonă mâinilor pricepute, gurii lacome şi cedă gemând unei încântătoare voluptăţi.

Nicio părticică a trupului său nu scăpă mângâierilor lui Sam. Cu vârful degetelor, atâţa focul care ardea în ea şi-i dezlănţuia pasiunea. Respirând greu, animată de o dorinţă imperioasă, îl rugă să se unească în sfârşit cu ea.

– Aşteaptă, Julianne, nu încă, îi murmură el la ureche.

Dar tânăra femeie rămase surdă la cererea sa, atât de sete îi era de el, sete de dragostea sa..... Îşi înnodă picioarele în jurul taliei lui Sam şi se lipi de el.

Atunci, bărbatul capitulă.

Şi se lăsă ghidat, până când deveniră o singură fiinţă.

Cu acelaşi strigăt, atinseră plăcerea supremă. Îmbătaţi de fericire, nu se despărţiră decât după un timp care li se păru o veşnicie. Sam se rostogoli pe o parte, dar păstră un picior peste

al Juliannei, ca pentru a se asigura că nu va fugi.

Se ridică într-un cot când văzu lacrimi rostogolindu-se pe obrajii soției sale.

– Dumnezeule, dragostea mea, spuse după ce șterse o lacrimă cu vârful arătătorului, ai redevenit tânăra căsătorită emotivă pe care o iubeam atât de mult....

Julianne zâmbi și lacrimile îi curseră mai abundent.

– Ei da, plângeam întotdeauna de fericire, îți amintești...

– Vei mai plânge deseori, îți promit. Și întotdeauna de bucurie.

Julianne își cuibări capul la pieptul său. Cum ar fi putut să-i spună că, de data aceasta, în lacrimi se amesteca durerea? Că o nesfârșită suferință țâșnise din adâncul inimii, umbrindu-i acele clipe idilice? Obsedată de eventuala lor despărțire, Julianne crezu o clipă că nu va mai face niciodată dragoste cu soțul său.

Pentru prima dată de luni de zile, exact din ziua fatidică a asasinării tatălui său, Sam se trezi în deplină formă. Totuși, Julianne nu mai era alături, dar parfumul său înmiresma încă podul și simțea o mare fericire la ideea de a-și fi recucerit soția.

Speranța îi renăscu în suflet. Va reuși să se disculpe și viața va

renaște din cenușa nefericirii.

Acum, se convinsese că Julianne nu-l va părăsi. Ochii săi exprimaseră o asemenea pasiune când se iubiseră.... o femeie pe punctul de a-l părăsi, nu l-ar fi privit astfel. Da, vor porni din nou de la zero. Dar pentru ca să dureze cuplul lor, mai întâi trebuia să-și recâștige libertatea. Și asta rămânea aleatoriu. Doar dacă astăzi nu va fi ziua binecuvântată în care va învinge calculatorul.

Animat de o extraordinară energie și de un optimism pe care îl spera de neclintit, puse în funcțiune calculatorul. Era ora opt și Julianne și Emily probabil plecaseră deja la școală. Diseară, când se vor întoarce, poate va avea să le anunțe o mare veste.

Dar la ora șaptesprezece, când părăsi claviatura, nu progresase deloc.

Obosit de cât își folosise ochii pe un ecran rămas cu disperare mut, coborî în bucătărie și puse niște cartofi în cuptor. Dacă nu-i putea anunța Juliannei inevitabila sa libertate, putea cel puțin să-i prepare cina.....

Puse masa, dar se limită la două tacâmuri. Se temea ca un vizitator inopinat să nu-și pună întrebări văzând trei farfurii. În ajun, Barry, fusese gata să-l ia pe nepregătite. Dacă Julianne n-ar fi ridicat vocea vorbindu-i, ar fi intrat în bucătărie și s-ar fi aflat nas în nas cu vechiul său prieten.

Barry..... se putea oare ca el să fie vinovatul? La acest gând, inima lui Sam se strânse. Nu, Barry era loial, fidel.... un copil va veni în cuplul său și....

Sam se încruntă, brusc încordat. Barry nu voia copil pentru

moment. Pentru că situația sa nu era încă foarte înfloritoare. Miranda și cu el locuiau într-un apartament prea mic, pe care ar trebui să-l părăsească odată cu nașterea copilului. Era de gândit oare că dificultățile financiare datorate acestei măriri neașteptate a familiei făcuseră din Barry un bărbat încolțit, gata la orice pentru a găsi bani? Prin funcția sa de șef al securității societății Baker, avea acces la orice sistem informatic. I-ar fi fost ușor să procedeze la o deturnare de fonduri. Și dacă Joseph aflase asta....

Ajuns cu reflecțiile în acest punct, Sam auzi trântindu-se o portieră. Julianne și Emily! Se întorseseră!

Se ascunse sub scară, în hol, pentru cazul în care ar fi adus cu ele pe cineva. Dar Julianne îl strigă îndată ce deschise ușa și înțelese că soția și fiica sa erau singure.

Își părăsi ascunzătoarea și înaintă spre ele. Emily îl zări prima. Alergă spre el și Sam o prinse în brațele întinse.

– Bună ziua, tată!

– Bună, îngeraș. Ai avut o zi bună?

– Super! Noii mei colegi sunt mai buni decât cei de la cealaltă școală! Și educatoarea este atât de drăguță....

Sam căută privirea Juliannei. O văzu zâmbind, cu ochii ațintiți asupra fiicei sale.

– Și tie, Julianne, ți-a plăcut de asemenea la școală? o întrebă.

– Da. Dar trebuie să recunosc că sunt puțin obosită.

– Am început să prepar cina. M-am gândit să te scutesc de o corvoadă.

– Oh, Sam... este o atenție fermecătoare. Mulțumesc.

Tânăra femeie intră în bucătărie și, după ce modifică temperatura cuptorului, se întoarse spre el.

– Dacă lași termostatul la opt, vom avea niște cartofi carbonizați.

– Îmi recunosc lipsa de experiență.

– Din fericire, ești mai tare în informatică. Apropo, unde ai ajuns?

Sam își simți expresia întunecându-se. El, căruia i-ar fi plăcut atât de mult să-și întâmpine soția învingător. Trebuia să-și recunoască eșecul.

– În punctul de plecare. Încep să cred că nu voi reuși niciodată.

– Tocmai. Și eu m-am gândit la asta și am ajuns la concluzia că fără ajutor nu vei reuși. Așa că, am o idee.

– Da?

– Dispui de două păsări phenix, a noastră și cea a lui Colleen, de acord?

– Exact. Dar pentru codul complet, îmi trebuie și cele ale lui Bonnie și Carol, iar ele sunt furate.

– De cineva care ești convins că aparține societății Baker.

– Da.

– Bine. Să ne imaginăm că mă duc la sediul societății și că strig sus și tare că mi-ai trimis păsările phenix a mea și cea a lui Colleen, și că sunt în căutarea celor ale surorilor tale... Dacă mă descurc bine, cel care le are pe celelalte două, va fi alertat. Va vrea să le obțină cu orice preț pe cele pe care se presupune că mi

le-ai trimis și se va trăda încercând să pună mâna pe ele. Se numește a face lupul să iasă din pădure și sunt gata să încerc.

– Nici nu se pune problema.

– Sam, gândește-te. Știu că viața îmi va fi în primejdie. Dar în măsura în care tu vei fi prevenit, mă vei proteja.

– Am spus nu!

– Nu fi încăpățânat, Sam. Asasinul, care este și hoțul, are tot atâta nevoie de aceste pandantive ca și tine. Vrea să distrugă dosarul care l-ar învinovăți dacă cineva ar reuși să deschidă fișierul informatic. Se va trăda străduindu-se să-mi sustragă aceste bijuterii.

– Julianne, refuz categoric. Nu-ți voi permite să-ți asumi un asemenea risc.

Julianne, care scotea din dulap ingredientele pentru prepararea vinegretei, se întoarse brusc și se postă în fața lui Sam, cu ochii strălucind de hotărâre, dar și de mânie.

– De luni de zile trăiesc în teamă și suferință. Acum te-ai întors, dar asta n-a făcut decât să amplifice problemele: mint, îmi oblig copilul să mintă de asemenea, joc teatru cu oameni atât de respectabili și de demni de încredere ca Barry sau Garrison, îmi cântăresc fiecare cuvânt, nu mai acționez spontan..... și toate astea pentru a te proteja, pentru a avea timp să rezolvi problema. Dar ce se va întâmpla dacă, din întâmplare, poliția va intra aici cu un mandat de percheziție? Te va aresta și nu din fundul unei celule vei descoperi misterul codului! Trebuie să acționăm, Sam! Imediat! Și cu atât mai rău pentru riscurile care vor decurge din

asta, pentru mine. La urma urmei, dacă așa cum presupui, asasinul crede că ești aici, va întreprinde până la urmă ceva împotriva mea. Ca să vorbesc. Mai bine să terminăm, și repede!

– Dar în sfârșit, Julianne, criminalul poate foarte bine să te aștepte în parcarea societății Baker și să te ucidă pentru a-ți fura cele două păsări phenix!

– Nu mă voi duce acolo singură. Voi fi escortată.

– Nu de mine, în orice caz, exclamă Sam cu amărăciune.

– Le voi cere lui Colleen și lui Gideon să mă însoțească. Totuși, ai încredere în sora și cumnatul tău? Altfel, voi sfârși prin a te crede complet paranoic.....

– Reflecțiile tale neplăcute sunt inutile, Julianne.... Pari să uiți că mulți oameni au murit de patru luni, din cauza acestor milioane de dolari deturnate. Amintește-ți: vagabondul care m-a furat, apoi aurarul care a gravat păsările phenix....

– Cine ți-a spus asta?

– Colleen. Gideon și cu ea au fost la New York pentru a-l vedea pe bijutierul de la care a cumpărat Joseph bijuteriile. El i-a informat că angajatul său a fost strivit de o mașină a cărui șofer fugise. Știind asta, ai vrea să te las să-l provoci pe ucigaș pe domeniul lui? Ți-ai pierdut mințile, Julianne.

– Câtuși de puțin. Pur și simplu îmi dau seama că politica de a te ascunde pe care ai adoptat-o este ineficace. Trebuie acționat, Sam. Direct.

– Nu-mi cred urechilor. Cum ar putea o tânără femeie de douăzeci și șase de ani, mamă a unei fetițe, să se măsoare cu un

asasin răspunzător de moartea a trei persoane?

– Dar o tânără femeie hotărâtă, vicleană și prudentă, poate, sunt convinsă....

Julianne trase un scaun și i-l dădu lui Sam. Acesta se prăbuși pe el, complet dezorientat. Tânăra femeie se așeză alături de el și-și puse mâna peste a sa, pe care o simți crispată și înghețată.

– Sam, oare nu-ți dorești ca viața ta să redevină ce a fost înainte de drama aceasta? Nu-ți dorești să ieși la lumină și să te joci cu mingea cu Emily în grădină, văzut și știut de toți? S-o duci la grădina zoologică sau la cinematograf, să profiți de soare, în loc să trăiești noaptea, ca o fiară, să începi să te ocupi din nou de afaceri și să-ți întâlnești în mod deschis surorile? Nu te-ai săturat să fii un fugar?

Bărbatul o privi pe Julianne și dădu încet din cap. Îi venise ideea de a-i mărturisi că, pentru el, libertatea comporta și alte avantaje, dar păstră tăcerea: oare care ar fi fost reacția ei, dacă i-ar fi spus că în plus peste ce-i anunțase, i-ar plăcea să doarmă lângă soția sa, s-o invite la restaurant sau în weekend, să se plimbe cu ea prin pădure sau să-i propună să iasă cu barca lor cu pânze? Se temea să nu-i opună un refuz. Și știa că, în această ipoteză, i-ar fi afirmat că prefera închisoarea, unei vieți fără ea.

Așa că tăcu. Ridică o privire plină de dragoste asupra chipului său frumos. Oare va ști să-i citească în ochi sentimentele? Spera. Deoarece o iubea dincolo de cuvinte, o iubea din toată inima și din tot sufletul. Pentru că era frumoasă și de dorit, dar și pentru că era curajoasă și încăpățânată. Măcar dacă ar fi știut cât de mult

își reproșa că nu descoperise în ea potențialul de energie pe care-l avea! Crezuse că îi era suficientă o existență confortabilă, cu singura grijă de a organiza recepții și a o educa pe fiica lor. Pentru că era atât de tânără, încât și-o imaginase fără importanță....

Acum, descoperise că se căsătorise cu o femeie adevărată, solidă și curajoasă. Pe care merita să și-o facă parteneră, nu numai companie. Văzându-i fața cu maxilarele bine conturate și cu bărbia voluntară, înțelese că era inutil să se opună deciziei sale. Și că era destul de puternică pentru a reuși.

Zâmbi trist. Dacă soluția chinurilor sale depindea de soția sa, ei bine, se va lăsa pe mâna ei. Cu toată rezistența trupului și a nodului pe care-l simțea în gât de îngrijorare. Dar și cu o mică licărire de speranță în suflet.

– De acord, Julianne. Telefonează-le lui Colleen și Gideon, spune-le să vină aici și vom discuta cu ei despre derularea operațiunilor.

Electrizată, Julianne se ridică imediat și se repezi spre telefonul situat în hol. Rămas în bucătărie, Sam o auzi rugându-și cumnatul și cumnata să vină cât mai repede.

Își încrucișă mâinile pe masă și adresă Cerului o rugăciune mută. Măcar de n-ar fi greșit cedând dorinței Juliannei de a merge să se arunce în gura lupului! Dacă i s-ar întâmpla vreo nenorocire, el n-ar supraviețui.

Capitolul 19

Luni dimineață, Julianne se trezi nervoasă. Sosise ziua fatidică. Astăzi, fără îndoială se va afla în fața ucigașului socrului său.

În ajun, o urcase pe Emily într-un avion care pleca în Kansas. Carol o va ține pe fetiță în Casey's Corners până ce treaba va fi rezolvată și riscurile eliminate. Cu o jumătate de oră mai înainte, aceasta îi telefonase Juliannei pentru a-i spune că zborul se desfășurase bine și că Emily se juca deja în grădină, cu gemenii.

Liniștită în privința sorții copilei sale, tânăra femeie telefonase la școală pentru a o anunța pe directoare că lipsește câteva zile, pretextând probleme de sănătate. Fermecătoarea doamnă o înțelese și-i ură să se restabilească repede.

Julianne se gândi că nu mințise întru totul pretinzându-se bolnavă: se simțea atât de îngrijorată, încât un început de migrenă îi strângea deja tâmplele. Se întoarse pe saltea și privi

micul ceas deșteptător. Ora șase. Colleen și Gideon vor fi aici la ora șapte. Vor lua micul dejun împreună, cu condiția ca nodul din gât să-i permită să înghită ceva, pentru a-și finisa planul. De buna sa desfășurare depindea sfârșitul necazurilor lui Sam. Dar și supraviețuirea ei....

Dacă planul ambițios reușea, îi va oferi lui Sam cel mai frumos cadou care exista: libertatea. Apoi, își va putea asuma răspunderea propriului destin. Nu va mai depinde niciodată de cineva.

Se așeză pe pat și inspiră profund de mai multe ori. Gata. Mușchii i se destinseră și tensiunea ceda treptat. Închise ochii, cu picioarele încrucișate în poziția lotus, când se bătu ușor la ușă. Chiar înainte s-o strige, înțelese că era vorba de Sam: nu mai îndrăznea să intre în camera sa fără să se anunțe în prealabil.

– Julianne? întrebă el cu o voce nesigură.

– Intră.

Sam înaintă până la picioarele patului, unde se așeză cu stângăcie.

– Nu.... ți-ai schimbat părerea? Încă intenționezi să mergi la societatea Baker în dimineața asta?

– Da. Nimic nu mă va face să-mi schimb părerea. Așa că dacă ai de gând să mă duci cu vorba, ai pierdut dinainte.

Julianne vorbise cu o duritate pe care o regretă imediat: Sam părea atât de nefericit, încât se emoționă privindu-l. Dar nu era momentul să se înduioșeze. Avea impresia că este un soldat care pleacă pe front și aștepta de la Sam s-o încurajeze și nu s-o

descurajeze arătându-i suferința sa.

Îl văzu frângându-și mâinile convulsiv și, o clipă, își aminti de clipele magice în care aceleași mâini știuseră să declanșeze în ea atâtea senzații încântătoare care o străbăteau. Dumnezeule, cât fuseseră de fericiți, în ciuda încercărilor îngrozitoare prin care trecuseră... Podul devenise pentru ea cea mai frumoasă cameră nupțială.

Gândindu-se la acele clipe fericite, se înfioră de plăcere și Sam interpretă greșit.

– Ți-e teamă, Julianne? o întrebă.

– Da. Dar nu de teamă tremur. Este de.... nervozitate.

– Aș prefera să-ți fie teamă. Poate ți se pare paradoxal, chiar crud, dar am impresia că vei fi mai prudentă dacă te temi de pericol.

Julianne dădu energic din cap.

– Da, voi fi prudentă. Pentru că n-am intenția ca Emily să rămână orfană.

Cu o mișcare rapidă, se ridică și atinse repede părul lui Sam.

– Dacă vrei să mă lași.... Trebuie să mă îmbrac. Colleen și Gideon vor sosi, curând.

– Voi prepara cafeaua, acceptă Sam, ridicându-se și el.

Câteva clipe mai târziu, Julianne lăsă jetul rece ca gheața al dușului să-i curgă pe trup. În timp ce se freca, nu se putu împiedica să se gândească, încă o dată, să se întoarcă la Sam. Dacă reușea să-l demaște pe asasin, ce va face apoi cu viața ei? Viitorul depindea de Sam. Dacă-i înțelesese cu adevărat dorințele

și aspirațiile și o lăsa să le realizeze, atunci va rămâne cu el. Dar dacă se încăpățâna să nu-i consacre în fiecare zi decât câteva ore din timpul său, își va făuri propria existență. Continuând să-l iubească din tot sufletul, o știa.... și această certitudine o făcu să i se clatine hotărârea.

Va fi timp să se gândească la asta mai târziu. Deocamdată, conta doar misiunea sa.

Îmbrăcă în grabă un taior elegant și încălță niște pantofi cu toc jos: poate va trebui să alerge.... Apoi ieși din cameră.

De pe culoar, auzi vocile lui Colleen și Gideon în bucătărie. Coborî scara ținându-se de balustradă, atât de nesigure îi erau picioarele, și pătrunse în bucătărie.

– Bună ziua! exclamă, înainte de a se apleca s-o sărute pe Colleen.

Sam îi oferi un scaun, apoi îi servi o ceașcă de cafea parfumată. Îi mulțumi cu privirea, înainte de a se întoarce spre cumnatul său.

– Ei bine? Vei face pe garda de corp, Gideon?

– Afirmativ. Și pe radioamatorul.

– Cum asta?

– Colleen și cu tine veți pleca înainte cu mașina. Eu vă voi urma într-o camionetă demnă de James Bond.

– Pentru ce?

– Pentru a putea urmări de la distanță tot ce spuneți și auziți! Pentru asta, te voi echipa cu un emițător-receptor în miniatură. Când îți vei bea cafeaua, îți vei pune vesta și voi fixa microfonul.

Vei vedea, nu este mai mare decât o bijuterie.

– Te-ai crede într-un film de spionaj! exclamă tânăra femeie râzând, ceea ce contribui la destinderea atmosferei.

– Gata, agent Julianne?

– Gata.

– Atunci, să mergem.

Înainte de a părăsi casa, Julianne îi trimise un sărut din vârful degetelor lui Sam. Nu dorise să-l sărute cu adevărat, deoarece bănuia că ar fi îmbrățișat-o cu multă pasiune și asta ar fi tulburat-o fără îndoială. Ori, ținea să-și păstreze mintea limpede.

Coborî peronul și se îndreptă spre mașina sa, unde Colleen o aștepta deja. Cu coada ochiului, îl văzu pe Sam în colțul ușii, cu fața palidă. Se întoarse și urcă în mașină.

Mâinile îi tremurară puțin când le puse pe volan, după ce demarase.

– Nu ești prea liniștită, așa este? spuse Colleen.

– Nu, deloc. Dar mulțumesc că ești aici. Fără Gideon și fără tine, n-aș fi avut niciodată curajul de a face această nebunie.

– Formăm o familie, Julianne și o familie trebuie să se ajute reciproc.

Julianne dădu din cap în tăcere: oare va mai face parte mult timp din această familie? Ei bine, mâine va fi o altă zi. Astăzi, Colleen avea dreptate, o familie lupta pentru unul dintre ai săi, aflat în nenorocire.

Drumul până la sediul societății Baker, lângă Central Park, fu parcurs într-o tăcere aproape totală, Julianne și Colleen fiind

adâncite în gândurile lor. Doar când înconjură impozanta clădire pentru a intra în parcajul privat rezervat directorilor, Colleen deschise în sfârșit gura:

– Parchează lângă portal, astfel încât Gideon să poată staționa pe bulevard. În acest fel, nu-ți va pierde mașina din vedere până când vom pleca.

– De acord.

În oglinda retrovizoare, Julianne își văzu cumnatul parcând camioneta pe trotuar. Doar dacă n-ar veni să-l alunge de acolo vreun polițist chițibușar....

Recunoscându-le pe cele două femei, gardianul le deschise ușa de serviciu și ele o luară pe scară, pentru a ajunge la etajul al treilea. Sosind astfel, beneficiau de efectul surprizei.....

Ajunseră pe culoar și se îndreptară cu același pas hotărât spre biroul lui Barry. Așezat în fața unui ecran de supraveghere, acesta bea o cafea dintr-un pahar de plastic. Îndată ce le văzu, sări în picioare, cu un zâmbet larg pe buze.

– Ei! Ce surpriză plăcută! exclamă. Ce vă aduce aici, doamnelor?

– Ceva foarte bizar, Barry, explică Julianne. Am hotărât să-ți vorbim despre asta, pentru că avem încredere în tine.

– Da?

Julianne deschise poșeta și scoase cele două păsări phenix pe care le întinse lui Barry.

– Privește astea. Le-am primit prin colet poștal sâmbătă, însoțite de un bilet de la Sam, explicând că una din bijuterii este

a mea și cealaltă a lui Colleen. Spune că aceste două pandantive au foarte mare importanță pentru el, că l-ar putea salva.

– Cum o fi intrat în posesia celui al tău, Colleen?

– Mi-a dispărut din cutia de bijuterii acum două luni. Am fost foarte mâhnită, pentru că tata mi-o oferise cu câteva zile înainte de a muri. Când Julianne mi-a telefonat să-mi spună că o deține, am fost încântată.

Barry întinse mâna spre bijuterii, când Julianne le făcu să dispară repede în poșetă. Responsabilul securității păru contrariat.

– Nu înțeleg cum un pandantiv de damă l-ar ajuta pe Sam, spuse cu un aer uimit.

– Speram că ai vreo idee, spuse Julianne, pândind reacția lui Barry: nemulțumirea sa părea să fi făcut loc unei profunde uimiri.

– De unde a fost expediat coletul? întrebă el, cu fruntea brăzdată acum de cute profunde.

– Din Casey's Corners, în Kansas.

– Orășelul în care locuiesc surorile tale mai mari, Colleen?

– Carol și Bonnie, da. Pandantivele lor au dispărut acum două luni. Furate.

– Nu înțeleg nimic.

– Nici noi, Barry, dar speram că ne vei lămuri. După părerea ta, ce ar trebui să facem?

Barry ridică brațele într-un gest de totală neputință.

– N-am nici cea mai mică idee. Și Dumnezeu știe că mi-ar

plăcea să-l pot ajuta pe Sam. Din păcate, îmi prezentați aici o enigmă cum nu se poate mai de neînțeles. Tot ce știu, este că în loc să umblați de colo-colo cu aceste bijuterii, ar trebui să le puneți la adăpost într-un seif. Pentru că tot ce ar putea servi la disculparea lui Sam are o valoare inestimabilă!

Conștiente că nu vor scoate nimic interesant de la Barry, cele două femei îl părăsiră și începură turneul prin birourile societății Baker, fără să le uite nici pe ale secretarelor, nici pe cele ale celor mai neînsemnați funcționari. Fiecare interlocutor avu curajul să le dea același sfat ca Barry.

Descurajate, urcară în mașină două ore mai târziu. Obligate să repete același discurs, aveau gura uscată și visau la un sifon rece. Ajunseră pân la urmă la Julianne, urmate de aproape de camioneta lui Gideon.

Câteva minute mai târziu, prăbușite pe canapeaua din salon, făceau bilanțul anchetei lor, în compania lui Sam și a lui Gideon.

– Garrison este ultima persoană pe care am văzut-o, îi explică Julianne soțului său.

– Și care i-a fost reacția?

– La fel cu a celorlalți. Nu înțelegea cum păsările phenix te-ar putea scoate basma curată, nici de ce ai considerat util să mi le trimiți. Și el mi-a sugerat să le punem într-un seif.

Urmă o lungă tăcere, în timpul căreia păru că fiecare se pierduse în gândurile sale. Gideon rupse tăcerea, întrebând:

– Ei, este târziu și n-am mâncat de prânz. Nimănui nu-i este foame?

– În tot cazul, mie nu, făcu Sam.

Atunci, Julianne observă că avea un aer întunecat. Îngrijorarea și așteptarea îi puseseră nervii la grea încercare.

– Nici mie nu-mi este foame, spuse Colleen.

– Eu n-aș putea înghiți nimic, încheie Julianne. Dar du-te la bucătărie și-ți pregătește un sandviș, Gideon.

– Da. În afară de asta, nu văd ce am putea face.

– Așteaptă, exclamă Sam. Până la urmă se va întâmpla ceva.

Dumnezeule... oare această după-amiază nu se va sfârși niciodată? Julianne avea impresia că recitea de ore întregi aceeași pagină dintr-o carte, în timp ce Colleen și Gideon jucau cărți într-un colț al salonului. Îi aruncă o privire pe furiș lui Sam. Pe jumătate întins într-un fotoliu, își rodea unghiile, luptându-se cu niște cuvinte încrucișate. De când ea se întorsese, nu schimbaseră decât câteva cuvinte și tânăra femeie se surprinse privind cu melancolie cuplul format de Colleen și Gideon.

Discutau tot timpul, schimbau zâmbete și priviri cu subînțeles. Comuniunea de idei era atât de evidentă, încât Julianne simți o ușoară strângere de inimă. Niciodată Sam și cu ea nu împărtășiseră o asemenea complicitate. Oare cine purta

responsabilitatea? Ea, sau el? Nu mai știa. Dar rezultatul era aici: se comportau aproape ca niște străini, în loc să se susțină reciproc și tânăra femeie simți o nesfârșită tristețe. Așa că, atunci când îl auzi pe Sam strigând-o, se întoarse spre el cu recunoștință.

– Da, Sam?

– Te-am întrebat dacă te simți bine.

– Mă stăpânesc cu greu: această așteptare mă înnebunește.

Sam părăsi fotoliul și veni să se așeze pe canapea alături de ea. Când își trecu brațul în jurul umerilor săi, tânăra femeie oftă de plăcere.

– Trebuie să avem răbdare, afirmă Sam. La urma urmei, n-am fost niciodată siguri că planul nostru va merge.

– Ba da, va merge. Trebuie. Poate omul nostru va aștepta noaptea pentru a acționa.

Sam dădu din cap fără convingere, înainte de a declara:

– Dacă nu se întâmplă nimic până mâine dimineață, mă voi preda. Trebuie ca această poveste să se încheie într-un fel sau altul. Și apoi, se poate spera că un avocat bun mă va scoate basma curată, în timpul unui proces.

Julianne se pregătea să-i dea dreptate soțului său, când răsună soneria de la ușa de la intrare. Tresări violent și-și dădu seama că ceilalți făcuseră la fel.

– Mă duc să deschid, șopti Julianne. Retrageți-vă în bibliotecă, pentru cazul în care voi fi obligată să-l primesc pe vizitator.

Când descuie ușa, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Deschise

și-l descoperi pe Barry. Oh, nu! se gândi, nu el! El nu putea să fie vinovatul! Și totuși.... atracția câștigului reducea uneori la zero ani întregi de prietenie, ca cea pe care o împărtășea Sam cu el.

– Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite? întrebă Julianne, sperând că vocea nu-i suna prea fals.

– Julianne, mi-am petrecut toată după-amiaza gândindu-mă la bijuteriile trimise de Sam. Și am ajuns la concluzia că într-adevăr nu este înțelept să le ții aici.

Tânăra femeie își crispă mâinile la spate. Dumnezeule..... poate interlocutorul său era responsabil de moartea socrului și a altor două persoane și discuta cu el ca și când nu se întâmplase nimic....

– Ce crezi că trebuie să fac, Barry?

– Julianne, dacă Sam consideră că au o imensă valoare pentru el și-l pot ajuta să-și dovedească nevinovăția, probabil este adevărat. Sunt sigur că a găsit ceva. Și să păstrezi aceste două dovezi într-o casă în care poate intra oricine mi se pare foarte imprudent.

– Și atunci?

– Atunci, du-le la bancă! Astfel, voi putea dormi liniștit, Julianne. Altfel, nu voi înceta să-mi fac griji.

Cu aceste cuvinte, Barry se aplecă ușor și o sărută pe Julianne pe frunte.

– Acum, plec. Dar te rog, urmează-mi sfatul!

Julianne îl urmări din ochi până ajunse la mașină. Așteptă să demareze, pentru a intra în casă. Sam apăru imediat, urmat de

sora și de cumnatul său.

– Este în ordine, Julianne? o întrebă el cu febrilitate.

– Da. Și nu cred ca Barry să fie omul nostru. Părea atât de îngrijorat..... vinovatul n-ar fi putut simula o asemenea solicitudine, decât dacă este un actor profesionist.

– În plus, adăugă Colleen, dacă era ucigașul, ar fi sfătuit-o să-i încredințeze lui bijuteriile, pretextând că le pune la loc sigur.

Julianne dădu afirmativ din cap, cu brațele înnodate în jurul bustului. Își dădu seama că tremura, când Sam o strânse lângă el.

– Aș fi fost atât de tristă să fie Barry..... murmură tânăra femeie.

– Și eu, o asigură Sam. Mi s-ar fi frânt inima ca cel mai vechi prieten al meu să mă trădeze.

– Știți, în cariera mea am văzut situații similare, interveni atunci Gideon. Pentru bani, spune proverbul, unii și-ar ucide tatăl și mama. De altfel, unii.....

Sunetul soneriei de la intrare întrerupse brusc cuvintele pe buzele lui Gideon. Toți se priviră, înainte de a se retrage din nou în bibliotecă. Julianne străbătu holul. Oare cine va apărea de data aceasta?

Era Garrison.

Și-și arătă, înaintând cu un pas, intenția de a pătrunde în casă. Neîncrederea fiindu-i amăgită de zâmbetul fermecător și de cuvintele liniștitoare ale omului de afaceri, Julianne se dădu la o parte și el intră.

– Dragă Julianne, spuse Garrison, sunt extrem de îngrijorat

din cauza ta. Îmi este atât de teamă să nu ți se întâmple ceva! Sunt tulburat să știu obiectele acelea curioase trimise de Sam, în posesia ta. Imaginează-ți că cineva rău intenționat caută să pună mâna pe ele! Ai fi fără apărare, singură în această locuință mare, cu o fetiță.

– Liniștește-te, Garrison, le voi depune la bancă.

– Lasă-mă să mă ocup eu de această corvoadă, draga mea!

– Mulțumesc, dar nu este cazul să te deranjezi: banca este în drumul spre școală. Mă voi opri acolo mâine dimineață, la prima oră.

Vocea, până atunci mieroasă a lui Garrison, deveni brusc glacială:

– Este de datoria mea să insist, Julianne. De la moartea lui Joseph și de la plecarea lui Sam, mă simt răspunzător de voi. Mă consider ca un fel de tutore. Vreau să vă știu în siguranță și, atâta timp cât vei păstra acele păsări phenix aici, nu veți fi. Dă-mi-le, Julianne.

Întinse mâna cu autoritate, în timp ce Julianne protestă.

– Nu-ți da atâta osteneală pentru mine, Garrison: pandantivele sunt bine ascunse și voi încuia ușa de două ori în noaptea aceasta.

Omulul de afaceri prinse brusc brațul Juliannei și o strânse de o duru, în timp ce exclamă pe un ton tăios ca o lamă:

– Nu înțelegi, micuțo. Vreau aceste pandantive.

Și adăugă, după o scurtă tăcere:

– Am nevoie de ele.

Subit, Julianne avu impresia că sângele îi îngheață în vine. Cum? Garrison avea... nevoie de păsările phenix? Dar atunci....

Înainte de a avea timp să-și încheie raționamentul, apăru Sam. Înfipt solid pe picioarele îndepărtate, se oprise în mijlocul holului și-i ținu piept asociatului tatălui său.

– De ce oare ai nevoie de aceste bijuterii, Garrison?

Deloc descumpănit, acesta din urmă zâmbi.

– Așadar, soțul risipitor s-a întors, exclamă pe un ton sarcastic. Dar bănuiam... Eu am pus focul și am amorsat acea bombă fumigenă, pentru a te face să ieși din vizuină ca un dihor vânat, Sam Baker. Și a mers. Te-am văzut ducându-ți adorabila fetiță.

– Ai nevoie de păsările phenix pentru a accede la fișierul în care tata păstra lista escrocheriilor tale, nu, Garrison? Vrei să-l șterg. Și din cauza acestui fișier mi-ai asasinat tatăl... după ce ți-a dezvăluit existența lui.

Sam vorbise pe un ton amenințător. Făcu un pas în direcția lui Garrison, al cărui zâmbet zeflemitor dispăruse.

– A fost un accident, Sam. N-am vrut să-l omor. M-a acuzat de deturnare de fonduri și m-a amenințat că mă denunță. A afirmat că deținea toate dovezile hoțiilor mele, în calculator. Am încercat să-l fac să se gândească mai bine, i-am spus că voi pune capăt acestor furturi, dar nu m-a ascultat.

– Și atunci, ai tras asupra lui.

– Îți repet că a fost un accident! M-a amenințat cu revolverul său, a înconjurat biroul și mi-a ordonat să-l urmez până la

comisariat. Nu era decât la vreo cincizeci de centimetri de mine. L-am dezarmat lovindu-i brațul cu latul palmei și am pus mâna pe armă. Și atunci.... focul a pornit. Joseph deblocase siguranța și colturile sunt mașinării foarte sensibile. De-abia le atingi trăgaciul.....

Stupefiată, Julianne văzu tulburarea și durerea zugrăvindu-se pe fața lui Garrison. Încă puțin și i-ar fi fost milă de el!

Dar Sam nu părea să încerce același sentiment. Expresia sa era de o duritate pe care nu i-o văzuse niciodată.

– Acum, s-a terminat, Garrison. Te voi preda și.....

– .... și îmi vei da păsările phenix, Sam!

Un revolver apăruse ca prin farmec în mâna asasinului lui Joseph. Îl ațintì asupra Juliannei.

– N-aș vrea să curgă iar sânge, Sam, dar dacă n-o faci, soția ta fermecătoare va suferi consecințele.

– Garrison, gândește-te la Emily interveni în acea clipă Julianne, îngrozită. Te iubește atât de mult! Nu-i poți face rău!

Ochii lui Garrison se voalară brusc și Julianne înțelese că tocmai atinsese o coardă sensibilă. Îl văzu clipind ca și când lacrimile îi udaseră pleoapele.

Înțelegând avantajul pe care-l putea avea din această bruscă slăbiciune, Sam sări și-l lovi pe Garrison cu capul în piept, încât acesta se îndoi gemând și revolverul îi căzu pe pardoseală.

Garrison încercă să se apere, contorsionându-se pentru a se elibera din strânsoarea lui Sam care, de bine de rău, îl domina. Acesta din urmă, cu douăzeci de ani mai tânăr decât adversarul,

reuși cu ușurință să se țină deasupra și, în cele din urmă, îi expedie un pumn în maxilar, care-l proiectă în spate. Garrison se prăbuși pe un fotoliu și, după câteva clipe de șovăială în care Sam aștepta, amenințător și gata să lovească iar, lăsă brațele să-i cadă cu un gest de capitulare.

– Este în ordine, Sam Baker. Ai avantajul tinereții.

– Și energia disperatului, ticălosule. Din cauza ta, am trecut prin cele mai rele încercări care există. Intenționez să-ți plătesc asta însutit!

– Am chemat poliția, anunță atunci Gideon, care ieși din bibliotecă.

– Oh, oh! Aveai întăriri, după câte văd.... comentă Garrison pe un ton ironic. O parte din tribul Baker s-a deplasat pentru a-i veni în ajutor fratelui mai mare!

– Ei da. Și este bine să fii susținut, crede-mă, Garrison. Tu, ești singur.

– Crezi că asta va schimba ceva în fața autorităților? Polițiștii nu te vor crede, Sam. Va fi cuvântul tău, contra cuvântului meu. Și vor crede că sora și cumnatul tău mint cu solidaritate.

– Ne-ai amenințat cu un revolver....

– pe care l-am cumpărat de la un fel de anticar de pe o stradă din New York. Nu este identificabil. Voi afirma că este al tău și că tu m-ai amenințat.

– Există fișierul tatălui meu!

– Care fișier? Îți lipsesc încă două păsări phenix pe care le dețin eu, pentru a-l deschide. Și fără dovezi cu care să mă

înfrunți, rămâi suspectul numărul unu, Sam.

Văzând fără îndoială că Sam începe să piardă controlul față de siguranța bătrânului bărbat, Gideon înaintă cu o cutiuță neagră în mână.

– Dar am prevăzut totul, Garrison. Am înregistrat conversația dumitale cu Sam. Cu acest magnetofon în miniatură. Nu ți-a spus nimeni că ești foarte guraliv și că asta ți-ar putea dăuna?

Garrison deschise gura, gata să riposteze, când o sirenă rupse liniștea. Câteva secunde mai târziu, Gideon deschise ușa celor patru bărbați în uniformă, care se repeziră înăuntru, cu cătușele în mână. I le puseră lui Garrison, dar și lui Sam, înainte de a-i duce spre mașina lor.

Julianne îi urmă și, în clipa în care Sam era gata să intre în vehicul, își înnodă brațele în jurul gâtului său și-l sărută cu pasiune.

– Ultimul act s-a jucat, spuse el după că-i răspunse la sărut.

Câteva ore mai târziu, Julianne avu dreptul să-l revadă la comisariat. Răspunsese la întrebările polițiștilor și aștepta hotărârea judecătorului referitoare la eliberarea sa pe cauțiune.

– Ei bine? Șeriful te-a crezut? întrebă îngrijorată Julianne.

– Mi se pare că da. Cu atât mai mult cu cât Garrison s-a prăbușit nervos până la urmă. A mărturisit marea sa nevoie de bani. Aparent, a pierdut foarte mult în plasamente bursiere îndrăznețe și s-a aflat în pragul falimentului personal. Așa că a pus la punct un sistem pentru deturnarea fondurilor societății.

– Și fișierul tatălui tău?

– Garrison va da brigăzii financiare cele două păsări phenix furate de la Carolyn și Bonnie. Astfel, codul va fi complet și va fi posibil să avem acces la toate datele strânse de tata.

– Dar, în acest caz, de ce nu te eliberează imediat? Nevinovăția ta nu mai prezintă nicio îndoială.

– Atâta timp cât fișierul nu va fi deschis, rămân suspect. Dar nu pentru mult timp. Este treabă de câteva zile. Și apoi, Garrison n-a recunoscut încă asasinarea celui care m-a furat, la Casey's Corners, nici pe a aurarului din New York. Se încăpățânează să pretindă că moartea lui Joseph a fost un accident. Nu vrea să-și asume două crime cu sânge-rece! Capetele de acuzare ar fi altfel mult mai grave decât o simplă omucidere involuntară. Totuși, sunt convins că polițiștii îi vor obține până la urmă mărturisirile. Voința sa nu va rezista unei supravegheri permanente de treizeci și șase de ore. Numai adevărații răufăcători rezistă șocului. Nu un bătrân om de afaceri, devenit criminal din întâmplare.

Julianne scoase un profund oftat de ușurare.

– Este minunat, Sam. Se vede capătul tunelului. Și o voi putea aduce pe Emily înapoi.

– Cu condiția să nu prefere să rămână la Casey's Corners, pentru a se distra cu gemenii Carolei!

– Da, este posibil, este atât de sociabilă....

– Cred că ar trebui să-i dăruim un frățior sau o surioară....

Cu inima strânsă, Sam o simți pe Julianne crispându-se. Aceasta își drese glasul, apoi se ridică.

– Mi-ar plăcea să mă odihnesc puțin, Sam. Este totuși ora

două dimineața. Știu că tu nu vei reuși deloc asta, în celulă, dar chiar mâine vei fi din nou liber.

– Du-te, iubito. Și..... mulțumesc pentru tot. Ai fost cea mai curajoasă și mai devotată soție. Datorită ție, voi reîncepe în sfârșit să trăiesc. Vom reîncepe.

Fără să răspundă, Julianne părăsi comisariatul și se întoarse acasă. La ea acasă? Nu. Acasă la Sam. Dar poate va fi fericită aici, dacă accepta niște eforturi, niște concesii.... La urma urmei, această locuință foarte mare putea deveni un cămin, dacă la fiecare etaj ar răsuna strigăte de copii.

Cu această notă de speranță care-i murmura în minte, adormi liniștită pentru prima dată de luni de zile.

A doua zi dimineață, tocmai coborâse în bucătărie când apăru Sam. Nebărbierit, cu părul în dezordine, îi păru atât de înduioșător, încât îi deschise brațele.

– Gata! M-au eliberat și fără cauțiune: Garrison a mărturisit tot în noaptea asta. Bănuiam că va ceda nervos. Sunt dezvinovățit, Julianne dragă. Definitiv.

Un val de fericire o copleși pe tânăra femeie. În sfârșit, vor putea porni din nou de la zero, ca și când tocmai s-ar fi căsătorit în ajun! Se pregătea să-și exprime bucuria, când Sam reluă:

– Le voi suna pe Carol și pe Bonnie pentru a le da vestea bună. Și la birou, pentru a convoca o adunare extraordinară. Vreau ca societatea Baker să fie restructurată de sus până jos și să se facă o anchetă în fiecare serviciu, pentru a verifica dacă n-au luat-o și alții pe drumul urmat de Garrison. Va fi comunicat

presei numele noului director, așa încât acțiunile Baker vor crește la Bursă. Este mult de lucru.... Ai putea să-mi scoți costumul bleumarin și una din cravatele Hermes?

Își bău cafeaua fără măcar să se așeze, sub privirea înecată în lacrimi a Juliannei, înnebunită de durere. Dumnezeule.... Nu se schimbase nimic. Sam se va lăsa acaparat iar de afaceri, exact ca înainte. Ce i-ar fi putut dezvălui ea despre aspirațiile sale, rămânea literă moartă. Nu!

Așa că se repezi spre scara care ducea la camere și-i bară drumul.

– Iubito, știi că sunt grăbit. Vom discuta diseară.

– Nu va exista nicio discuție, Sam. Pentru că nu asculți ce-ți spun. Dar ascultă măcar asta: vreau să divorțăm.

Capitolul 20

Cu respirația tăiată, Sam se opri pe prima treaptă. Înghiți în sec înainte de a reuși să articuleze:

– Dacă este o glumă, este de prost-gust.

– Mi-ar plăcea să fie. Dar, din păcate.... nu este.

– Dar în sfârșit, Julianne, după furtunile prin care de-abia am trecut, cum poți să vrei să ne despărțim? Nu.... înțeleg.

– Sam, ai uitat că înaintea absenței tale, căsnicia noastră era la ananghie deja. De atunci, n-am vorbit niciodată despre asta, sau n-am făcut decât să atingem subiectul. Și n-am rezolvat nimic. Tot ce mergea rău, a rămas în suspensie. Și tocmai mi-ai dat dovada că n-ai intenția să schimbi ceva în viața ta. Prioritățile rămân mai întâi munca, apoi munca și la sfârșit munca. Nu știu unde ne așezi pe Emily și pe mine, dar cu siguranță pe ultimul rând în ordinea preocupărilor tale.

Sam clipi ca și când ar fi primit o palmă. Apoi ridică încet

mâna, ca și când se pregătea s-o pună pe umărul Juliannei. Dar și-o lipi pe frunte, cu un aer năucit.

– Vrei să mă părăsești și totuși am făcut dragoste cu pasiune.... nu mi te imaginam în stare să simulezi niște sentimente profunde.

– N-am simulat, Sam. Chiar te iubesc. Dar în ce mă privește, să iubești nu rezolvă nimic.

– Care este problema noastră, Julianne? Sau, mai exact, a ta? Ce aștepți de la mine? Spune și o voi face. Voi face orice pentru a te păstra. Chiar să demisionez din postul de la societate.

Julianne râse cu tristețe.

– Poate ai face-o, Sam. Și mi-ai reproșa-o toată viața. Ai fi atât de nefericit, încât te-aș implora să-ți reiei atribuțiile și problemele ar începe iar. Ar fi un pas înapoi, pentru a sări mai bine.

– Atunci? Oare ce aștepți?

– Nimic. Este prea târziu.

Cu aceste cuvinte, Julianne făcu stânga-mprejur și se repezi în bucătărie. Trase ușa după ea și se rezemă de batantă, respirând greu. Emoția îi era atât de puternică, încât crezu o clipă că picioarele i se vor muia sub greutatea sa. Dumnezeule..... o făcuse.... tocmai se despărțise de Sam....

O clipă, se surprinse dorindu-și ca el să împingă ușa și s-o ia în brațe. Suferea atât de mult, încât nu l-ar fi respins și și-ar fi călcat cuvântul.

Dar în loc de asta, auzi pornind motorul unei mașini. Așadar, Sam demarase și plecase spre birou, cauza tuturor necazurilor

sale.

Acum, nu-i mai rămânea decât să încerce să-și organizeze viața, o viață fără un bărbat, deoarece nu va exista niciodată altul decât Sam. Spera, pentru Emily, că vor reuși să stabilească relații prietenești.

Cu inima grea, urcă până în camera sa și privi patul mare care-i primise pe ea și pe soțul ei, timp de șapte ani. Se trânti pe cuvertura brodată și închise ochii. Acum, viața sa îi aparținea, dar nu simțea decât durere. Totuși, nu asta își dorise? Să fie stăpână pe viitorul său? În acest caz, de ce ziua de mâine îi părea lipsită de orice speranță și de orice bucurie?

Era miezul nopții când Sam se întoarse. La parter era stins și datorită liniștii și întunericului, casa părea moartă. O clipă, se temu că Julianne plecase în lipsa lui, apoi își aminti că-i văzuse mașina pe alee. Un oftat de ușurare îi scăpă din piept când înțelese că tânăra femeie n-ar fi plecat fără fiica sa. Ori, Emily nu trebuia să se întoarcă din Casey's Corners decât a doua zi.

Pasul său greu făcu să trosnească treptele când urcă scara și se surprinse visând că Julianne îi va veni în întâmpinare. Dar ușa camerei lor rămase cu încăpățânare închisă și trecu prin fața ei

fără să se oprească: îl aștepta camera de oaspeți. Și acolo îi va fi locul până când Julianne va părăsi casa.

Se așeză pe pat și scuturâ din cap: nu-i venea să creadă că ea putuse rosti acele cuvinte îngrozitoare. Și totuși.... spusese într-adevăr că voia să divorțeze. Fără ocol și pe un ton ferm. Și el, în loc să rămână lângă ea și să încerce să-i schimbe decizia, fugise. Și se adâncise în muncă până la miezul nopții. Dar acum, că se întorsese acasă, înțelegea că trebuia să înfrunte problema și să lupte, cum luptase pentru a-și cuceri libertatea. Pentru că nu se punea problema să capituleze fără să se bată. Julianne merita orice sacrificiu de pe pământ și-l va face pentru ea. Cu condiția să știe ce pretindea de la el.

Să-și lase munca? De acord. Să consacre mai puțin timp societății Baker? Cu atât mai mult de acord, cu cât restructurase consiliul de administrație în așa fel încât să-și rezerve mai mult timp liber. Își va lua chiar vacanțe și weekenduri lungi: gata cu diminețile de sâmbătă în care părăsea casa în zori, pentru a nu se întoarce decât la apus. Dar pentru asta, trebuise să meargă la birou astăzi și să aranjeze programul fiecăruia. Și nu fusese ușor: la Baker, niciunul dintre conducători nu pretinsese vreodată să fie lăsat în pace înainte de ora nouă și după ora șaptesprezece! Personalul nu cunoștea decât patroni ca Joseph, care-și consacrau douăsprezece ore pe zi muncii lor. Ei bine, pe viitor, asta se va schimba.

Evident, când plecase de dimineață, i-ar fi putut explica Juliannei intențiile sale. Dar crezuse că ea le cunoștea implicit. Și,

când îi spusese decizia de a divorța, se simțea într-o asemenea stare de șoc, încât nu rostise cuvintele care i-ar fi putut salva căsnicia. Și acum, își regreta tăcerea.

O clipă, se gândi să intre brusc în camera tinerei femei și să-i povestească totul. Pentru ca să știe că dorințele pe care le formulase câteva zile mai înainte nu rămăseseră literă moartă.

Apoi se hotărî să-și amâne explicațiile pentru dimineață. Se simțea epuizat, atât fizic, cât și mental. Mai bine să încerce să doarmă, astfel ideile îi vor fi mai limpezi când va coborî la micul dejun pe care înțelegea să-l ia în compania soției sale, mâine și în toate zilele ce vor urma.

Când intră în bucătărie, inima îi tresări în piept: Julianne era deja acolo, îmbrăcată din cap până în picioare, ocupată să bea o ceașcă de cafea. Remarcă imediat mica valiză pusă pe dușumea, alături.

– Pleci... în călătorie? o întrebă cu o voce nesigură.

– Da. Voi petrece un timp la Carol, la Casey's Corners.

– Și..... asta înseamnă câteva zile?

– Încă nu știu. Timpul necesar să-mi pun ordine în gânduri, presupun. Și să-mi fac planuri.

Sam se așeză alături și întinse mâna spre a sa, dar tânăra femeie o retrase imediat.

– Te rog, Sam, nu face lucrurile și mai dificile, încercând să mă emoționezi.

– Dar, Julianne, te iubesc.

– Și eu te iubesc, Sam. Nu ne despărțim din lipsă de dragoste, ci pentru că este imposibil să trăim împreună.

Se ridică brusc și-și luă valiza.

– Avionul meu decolează în două ore. Dacă nu plec imediat, îl voi pierde. La revedere, Sam.

Când ajunse la ușă, se opri cât să lanseze:

– Dacă persiști să te întrebi de ce preferă soția ta să divorțeze, gândește-te la asta: nicio soție nu poate fi mulțumită cu un soț care nu-i acordă atenție decât câteva ore.... pe noapte, când nu mai este posibil să găsească cu ce să se ocupe la birou. Meditează la asta, Sam și vei avea cheia eșecului nostru.

Închise ușa după ea și Sam rămase fără reacție, cu ceașca în mână, parcă împietrit.

Privi îndelung scaunul, de acum gol, pe care-l ocupase Julianne, înainte de a deveni conștient de realitatea plecării sale. Când înțelese în sfârșit că nu rămăsese decât o urmă de parfum, își trecu peste față degetele îndepărtate și suspină. Dumnezeule.... de-abia se terminase un coșmar și începea altul....

Crezuse totuși că, după o noapte de odihnă, Julianne se va răzgândi, că decizia sa din ajun nu va rămâne fără apel. Și el își pregătise o întreagă pledoarie pentru a-i schimba părerea. Dar

nu-l lăsase să rostească nici măcar un cuvânt. Fugise și-l lăsase singur, cum fusese ea însăși timp de patru luni lungi. Numai că el s-a întors, în timp ce Julianne poate nu se va mai întoarce niciodată.

Dumnezeule.... oare cum putuse lăsa să se producă un asemenea dezastru? Muncise prea mult? Dar nu i se reproșează unui bărbat ambiția! Nici dorința de a-și răsfăța familia datorită banilor câștigați!

Fie, se dăruise prea mult societății și prea puțin soției și copilei sale. Dar era gata să se schimbe. Era chiar ce înțelegea să-i explice în această dimineață. Din păcate, Julianne nu-i dăduse timp. Și acum, se întreba dacă îi va mai da vreodată.

Renunță la cafeaua care i se păru că are brusc un gust amar și se ridică. La ce bun oare să mai rămână un minut în această casă a cărei liniște îl apăsa? Urcă în camera sa, unde se îmbrăcă în grabă, fără măcar să se întrebe dacă își asortase bine cravata cu cămașa în dungi fine. Câteva minute mai târziu, străbătea holul, înarmat cu diplomatul și închidea cu ușurare ușa după el.

Foarte firesc, angajă mașina pe drumul care ducea exact la New York, acolo unde se afla biroul său. Timp de o jumătate de oră, conduse ca un robot, pierdut în gândurile sale, puțin atent la celelalte mașini. De mai multe ori șoferii îi făcuseră semne cu farurile după ce executase o manevră imprudentă. Când intră în parcajul societății, ideile consimțiră în sfârșit să se ordoneze. Venea să muncească, așa cum o făcuse timp de aproape douăzeci de ani.

Urcă în ascensorul privat și imediat ce ușile se deschiseră, se află în fața Marthei, una dintre secretare.

– Bună ziua, domnule Baker. Este o plăcere să vă revăd.

Sam nu răspunse la salutul amabilei doamne de circa cincizeci de ani, care nu insistă, considerând probabil că directorul era prea preocupat pentru a se deda la amabilități matinale. Îl urmări din ochi în timp ce se îndrepta spre biroul tatălui său și nu se întoarse decât când el intră: oare ce va face în sanctuar? De la moartea bătrânului, nimeni nu intrase acolo.

În acest timp, Sam se așezase în spatele biroului impozant din stejar al lui Joseph și privi în jurul său. Încăperea era la fel cum și-o amintea. Aparent, nimeni nu-și permisese să vină să scotocească prin dosare. Nici chiar Garrison, ceea ce-l mira. Paradoxal, poate respectase memoria bărbatului pe care-l suprimase, acel bărbat cu care Sam muncise din adolescență.

Și în acea dimineață, pentru prima dată, nu va fi acolo pentru a planifica activitățile din timpul zilei, cu fiul său.

Un val de durere îl copleși și-și simți ochii umezi de lacrimi. Tatăl său plecase pentru totdeauna și doar astăzi își dăduse seama cu adevărat, pentru că se afla pe domeniul său, în inima societății căreia îi consacrase viața. Joseph îl învățase totul despre lumea afacerilor și-l.... dresase să nu se consacre decât muncii, insuflându-i că datoria trecea înainte de orice. Cu rezultatul că-l făcuse să-și piardă soția!

Sam sări în picioare. Cu un gest furios întoarse spre perete fotografia lui Joseph, care trona pe etajera centrală a bibliotecii și

ieși din încăpere.

– Martha? Poți să-mi rezervi un loc la primul zbor cu destinația Kansas City și apoi o mașină? Și găsește-mi pe o hartă acea localitate păcătoasă Casey's Corners!

– Cum? Oh, da, domnule. Desigur, domnule, dar....

– Mă întorc în cinci minute, anunță Sam îndreptându-se spre scară, lăsând-o în urmă pe Martha, năucită.

Coborî în mare grabă cele două șiruri de trepte dintre palierele care-l despărțeau de etajul inferior și se repezi în biroul responsabilului cu securitatea.

Barry citea ziarul, cu picioarele pe un scaun.

– Ei bine! Crezi oare că te plătesc să înveți pe dinafară pagina de sport? exclamă Sam pe un ton prefăcut aspru, în timp ce-l bătu cu putere pe umăr.

– Sam! Oh, fir-ar să fie, cât sunt de mulțumit....

– Și eu, bătrâne prieten. Și voiam să-ți mulțumesc pentru loialitatea față de mine și amabilitatea față de Julianne și Emily.

– Era foarte firesc, Sam. Ești prietenul meu. Ei bine, îmi povestești în detaliu sfârșitul poveștii? Am auzit că Garrison a făcut mărturisiri și....

– Mai târziu. Trebuie să plec. Julianne m-a părăsit și dacă vreau s-o ajung din urmă înainte să nu fie prea târziu, am interesul să mă grăbesc. Te însărcinez să-i anunți pe șefii sectoarelor să se descurce până.... Nu știu. Până când îmi voi recuceri soția. Asta poate dura luni și va trebui ca societatea Baker să funcționeze fără mine. Dar sper că va fi mai repede....

Barry puse mâna pe cea a lui Sam și o strânse cu afecțiune.

– Du-te, bătrâne. Și ad-o cu tine pe Julianne. Pentru că nu vei găsi niciodată o femeie pe cinste ca ea.

– Iată că acum vorbești ca Emily, exclamă Sam, râzând.

Apoi se întoarse și plecă la fel de repede cum sosise. Își notă pe carnețel informațiile referitoare la rezervări pe care i le dădu Martha și fugi, aproape la fel de grăbit cum o făcuse cu patru luni mai înainte, după ce descoperise trupul tatălui său. Pe drumul spre aeroport, se gândi că-și urma încă o dată destinul.

– I-am promis lui Emily o plimbare în parcul de distracții cu gemenii, astăzi, anunță Carol. Ne vei însoți, Julianne?

– Dacă nu vezi niciun inconvenient în a te ocupa de trei copii, mi-ar plăcea mai mult să rămân acasă. Mă doare capul.

– Asta știu: ți-ai petrecut noaptea între camera ta și baie și ai golit un tub de aspirine.

– Mmm. Recunosc că nu mă simt foarte bine.

– Pe mai târziu, atunci.

Carol se aplecă și-și sărută cumnata pe frunte. Apoi, îi strigă pe gemeni și pe Emily și le comandă să meargă să se așeze în mașină, fără să treacă prin ciubărul cu nisip pe care Beau îl instalase în mijlocul grădinii. Julianne o auzi strigându-le râzând, în timp ce închide ușa după ea.

– Încercați să rămâneți curați cinci minute, vă implor!

Îndată ce mica mașină japoneză a Carolei demară, liniștea puse stăpânire pe casă, de-abia deranjată de tic-tacul unui bătrân orologiu.

Julianne se întinse pe canapea și-și masă tâmplele. Doamne... nu s-ar fi gândit niciodată că despărțirea de Sam va fi atât de grea! Erau două nopți de când nu dormea și de când o migrenă îi tortura capul. N-avea deloc poftă de mâncare și avea fără încetare lacrimi în ochi. Mai rău, pe măsură ce orele treceau, își simțea hotărârea topindu-se ca zăpada la soare. Sam îi lipsea îngrozitor și era ca și când i se tăiase o parte din ea. Se întrebă dacă va reuși să-l uite vreodată.

Lacrimile îi veniră din nou în ochi și închise pleoapele, când o voce rupse liniștea. Neîncrezătoare, se îndreptă și se întoarse spre fereastră întredeschisă.

Sam stătea în fața ei. Părea foarte încurcat. În mâna stângă i se legăna un buchet uriaș de trandafiri și în dreapta, o cutie înfășurată în hârtie aurie.

– Ce.... faci aici? bâigui Julianne.

Își frecă palmele umede una de alta, incapabilă să se decidă ce conduită să adopte. O parte din ea îi comanda să se arunce în brațele lui Sam, iar cealaltă să fugă cât o țineau picioarele.

– Trebuie să-ți vorbesc, Julianne.

– Nu mai avem nimic să ne spunem.

– Oh, ba da! replică Sam.

Și cu pas hotărât, merse până la ușa de la intrare și o împinse. Julianne tună și fulgeră în sinea sa, împotriva Carolei: bineînțeles nu încuiase cu cheia plecând, una din frumusețile orășelului consta în perfecta siguranță care domnea acolo.

Înainte ca Julianne să aibă timp să reacționeze, Sam își trase

un scaun și se așeză în fața canapelei.

– Mă vei asculta, începu el și....

– Tu nu m-ai ascultat niciodată! îl întrerupse tânăra femeie. Ai rămas surd la dorințele mele, totuși legitime! Eu n-am avut un soț, Sam, ci un foc de paie, care dispărea îndată ce se făcea ziuă!

– Iubito, nu vreau să divorțăm.

– Care este diferența între a fi divorțați sau nu? Voi fi singură? Și ce-i cu asta? Am fost întotdeauna singură!

– Dragostea mea, ascultă-mă. Nu mă judeca fără proces. M-am gândit mult și am înțeles bine niște lucruri. Am avut norocul să fiu iubit de o femeie minunată și n-am știut că fericirea se construiește în fiecare zi, cum se țese o tapițerie. Am urmat calea impusă de tatăl meu și am crezut că, dacă mama a știut să se acomodeze unei vieți fără soț, sau aproape, trebuia să poți și tu. Pentru mine era foarte firesc: nu cunoșteam altă schemă de cuplu. Doamna acasă, se ocupa de ce voia, și domnul la birou, din zori până la apusul soarelui. Tata m-a format după imaginea sa, Julianne, dar acum îmi dau seama că ce era bun pentru el, nu este și pentru mine. Probabil el n-a iubit-o pe mama și stările sale sufletești îi erau indiferente, dar eu te iubesc, Julianne, te iubesc mai mult decât orice și sunt gata la orice concesii.

Făcu un pas spre ea, apoi se opri, ca și când se temea să nu fugă.

– Am fost nebun, Julianne, reluă, nebun și stupid. Te-am neglijat pentru că nu eram adult. M-am complăcut în tiparul făurit pentru mine de tata. Și regret amarnic toți acești ani

distruși și în care te-aș fi putut face fericită. Îți cer iertare, dragostea mea. Și sper că mi-o vei acorda, pentru că te pot ajuta să-ți realizezi visurile. Vei avea un soț, dar și o slujbă și, dacă vrei, o casă după gustul tău. O vom părăsi pe cea a familiei Baker și vom construi una care să fie într-adevăr a noastră. Și nu mă vei mai aștepta în zadar în timpul picnicurilor, nu vei mai lua micul dejun și cina singură. Mă voi întoarce în fiecare zi acasă, înainte de apusul soarelui, iar sâmbăta va deveni o zi sacră, în care îți voi aparține în întregime. Ce spui despre asta, Julianne? Oare mă vei ierta?

În ciuda privirii înceţoşate de lacrimi, tânăra femeie găsi drumul spre brațele soțului său. Acesta o îmbrățișă și Julianne îi auzi inima bătând lângă urechea sa.

Plânse îndelung, în timp ce Sam îi mângâia părul. O conduse pe canapea și o legănă ca și când era o copilă mică și treptat, emoția i se domoli, lăsând loc unei mari veselii.

– Oh, Sam.... Nu-mi vine să cred ce mi-ai spus, dar vreau să fie adevărat!

– Este adevărat, iubito.

– Atunci, vom începe o viață nouă? Vom șterge greșelile și o vom lua de la zero?

– Da. De data aceasta, vei avea soțul pe care-l meriți. Un soț iubitor, atent și..... prezent.

– În acest caz, vreau să rămân soția ta. Pentru totdeauna.

Se sărutară cu pasiune, când Emily se năpusti în salon. Foarte emoționați, nici Julianne, nici Sam nu auziseră sosind mașina

Carolei.

– Tată. Oh, tată, ești aici! exclamă fetița, vârându-se între părinții săi.

– Da, îngeraș. Și acum, poți s-o spui la toată lumea. Nu mai este un secret.

– Polițiștii cei răi nu te mai necăjesc?

– Nu, inimioară.

– Oh, asta este pe cinste!

– Emily, nu se spune.... Oh și apoi, la naiba! Este într-adevăr pe cinste. Vei avea un tată și mama un soț nou. Și de altfel, pentru a sărbători noua noastră viață, vom proceda la o ceremonie. Vom face o petrecere extraordinară.

– O petrecere? întrebă Julianne.

– O nuntă. Așa înțeleg eu. Și vom invita toată familia și prietenii buni ca Barry și Miranda. Îți voi pune o nouă verighetă pe deget, Julianne, și-ți voi jura că te iubesc și că te fac fericită.

– Oh, Sam, ce idee extraordinară!

– Iată un acont pentru promisiunile mele, dragostea mea.

Și Sam puse stăpânire pe gura Juliannei și o sărută îndelung, cu intensitate, în timp ce în încăpere se auzea râsul cristalin al lui Emily.

Epilog

Clanul Baker se reunise pentru prima dată de ani de zile. Julianne și Sam, inițiatorii acestei întâlniri, comandaseră un bufet somptuos, pe care organizatorul îl instalase în vastul salon al locuinței luxoase construită de strămoșul dinastiei, bunicul lui Sam. Curând, vor mânca împreună toate aceste mâncăruri delicioase.

Dar, deocamdată, se aflau toți în biroul lui Joseph, unde Sam instalase din nou calculatorul tatălui său. Datorită polițiștilor care le recuperaseră de la Garrison, era în sfârșit în posesia celor patru păsări phenix și se pregătea să introducă în sistem codul complet. Fișierul lui Joseph își va dezvălui în sfârșit secretul și fiecare își ținea respirația: într-adevăr, polițiștii afirmaseră că Joseph nu înregistrase nimic care ar fi tratat deturnarea de fonduri de către Garrison, ci consemnase niște note personale.

Sam bătu pe claviatură cifrele și literele gravate pe fiecare bijuterie. Imediat, pe ecran apăru o lungă pagină scrisă.

– Ce este asta? întrebă Julianne, făcându-se interpreta întrebării pe care și-o puneau toți.

– Nu știu. În tot cazul, într-adevăr n-are nimic de-a face cu escrocheriile lui Garrison.

– S-ar spune că este o scrisoare! exclamă Carol.

– O scrisoare care ne-ar fi adresată, întări Bonnie. Erau prea mulți pentru a reuși s-o citească pe ecran. Așa că Sam branșă imprimanta și o serie de foi începură să iasă din aparat. Îndată ce clinchetul mașinii anunță terminarea imprimării, Sam rupse paginile, apoi se așeză în spatele biroului tatălui său.

– Ei bine? întrebă Colleen pe un ton nerăbdător.

– Este într-adevăr o scrisoare, scrisă de tata pentru copiii săi. O voi citi. Își drese glasul și începu:

"Dragii mei Sam, Carol, Bonnie și Colleen, când veți citi aceste rânduri, nu voi mai fi printre voi. Mă simt amenințat, pentru că l-am demascat pe cel care fura din societatea noastră. Cred că această persoană va fi fără milă și mă va suprima, în speranța că va pecetlui secretul. Ori, apropiindu-mi-se moartea, mă surprind trecându-mi prin minte filmul vieții mele și evaluând amploarea și consecințele greșelilor mele. De la moartea mamei voastre, acum ani de zile, teama de a nu reuși să fac din voi ființe umane responsabile și respectabile, m-a obsedat. N-am știut să fiu atent la emoțiile voastre de adolescenți, nici să răspund la întrebările voastre. N-am fost făcut să cresc singur patru copii și m-am simțit depășit de evenimente. Nu v-am arătat dragostea pe care o meritați și totuși, v-am iubit profund. Crescut de propriul meu tată într-o atmosferă de răceală,

mi-am redus la tăcere elanurile și v-am lăsat la rândul meu să creșteți în ceea ce probabil ați luat drept indiferență, în timp ce inima îmi era plină de voi. V-am răsfățat material, dar viața voastră afectivă a fost un pustiu, pentru că am fost incapabil să-mi exprim dragostea. Puteți crede, acum, că erați tot ce aveam mai prețios. Am confecționat aceste păsări phenix, simboluri ale renașterii, pentru ca să înțelegeți că ar trebui să lăsați să țâșnească dragostea din cenușa tristului trecut. Să nu faceți ca mine, copii dragi, dăruiți-vă inima celor aflați alături de voi, copiilor voștri, fără restricții. Și formați familii strâns unite, în care frații și surorile vor avea locul lor. Deoarece nimic n-are importanță în viață, decât dragostea".

Sam împături foile și ridică ochii plini de lacrimi spre adunare. Își dădu seama că surorile, dar și soția și cumnații săi, păreau la fel de emoționați ca el.

– N-a fost un om rău, exclamă în cele din urmă Carol, rupând tăcerea lungă care urmase citirii scrisorii.

– Nu. Doar un bărbat prea retras în el însuși.

– Este totuși extraordinar că secretul fișierului, a cărui descoperire credeam că-l va salva pe Sam, nu este de fapt decât un mesaj de dragoste! remarcă Gideon.

– Ce fericire că Garrison a crezut de asemenea că acest fișier îl va demasca. Altfel, nu s-ar fi trădat niciodată.

– A crezut pentru că tata i-a dat de înțeles, declară Sam. În acea perioadă, probabil nu era sigur că vechiul său asociat era autorul deturnărilor de fonduri. A propovăduit înșelătoria, pentru a afla adevărul.

– Din păcate, a murit înainte de a-l fi demascat pe hoț, spuse Carol cu tristețe. Dar știu cel puțin că tata ne iubea și asta ne consolează puțin că l-am pierdut.

Sam se ridică și înconjură biroul.

– Să nu ne lăsăm copleșiți de tristețe. Astăzi este o zi de sărbătoare, nu uitați: celebrez confirmarea căsătoriei mele cu Julianne! Așa că, toată lumea la bufet, pentru șampanie! În timp ce micul grup se deplasa spre salon, Sam își reținu soția de braț.

– Diseară vom pleca în călătorie de nuntă, îi șopti la ureche. Pentru că, dacă memoria nu mă înșală, acum opt ani nu te-am dus nicăieri.

– Nu, dragul meu. Te-ai dus la birou, chiar a doua zi dimineață.

– Ei bine, să știi că de data aceasta nu voi mai pune piciorul acolo decât peste cincisprezece zile. Crezi că Emily va putea lipsi de la școală atât de mult?

– Îi voi preda eu însămi în fiecare seară la hotel, la urma urmei, n-am devenit educatoare?

– Ba da, dragostea mea. Și eu, un tată atent care va avea grijă să profite de aceste două săptămâni de vacanță, pentru ca Emily să nu mai fie fiică unică....

Julianne se ridică pe vârfurile picioarelor și sărută buzele soțului său, pe care-l iubea cu pasiune.

Sfârșit